

Bản Tình Ca Xót Xa

Contents

Bản Tình Ca Xót Xa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2 Phần 1	10
3. Chương 2 Phần 2	14
4. Chương 3 Phần 1	19
5. Chương 3 Phần 2	23
6. Chương 4	27
7. Chương 5	34
8. Chương 6 Phần 1	40
9. Chương 6 Phần 2	45
10. Chương 7 Phần 1	50
11. Chương 7 Phần 2	56
12. Chương 8 Phần 1	60
13. Chương 8 Phần 2 (hết)	65

Bản Tình Ca Xót Xa



Giới thiệu

”Định mệnh là một nhiệm màu mà tạo hóa muốn chúng ta hãy chấp nhận. Định mệnh không hẳn là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tinh-ca-xot-xa>

1. Chương 1

CHƯƠNG I: SỨC MẠNH

“... Donna Donna Donna Donna

Tu regretteras le temps

Donna Donna Donna Donna

Où tu étais un enfant...”

Cô Thùy khẽ nghiêng người ra sau, đứng tựa vào cạnh bàn. Cô nhìn cả lớp, mỉm cười, những ngón tay gõ nhịp theo giai điệu bài hát phát ra từ chiếc đài cát-sét.

Đưa mắt dõi theo dòng lời in trên trang giấy, bất chợt ngược lên, Sơn Ngôn thấy khuôn mặt cô Thùy thật đẹp. Nhỏ nhỏ. Thon thon. Đôi môi chúm chím như một nụ hồng chưa nở. Và khi cô cười, bầu má với lúm đồng tiền dễ thương làm sao...

“Ngôn có nghe hết được không em?”

“À... dạ... Chỉ còn một từ sau ‘Quand sa maman’ là em chưa điền được thôi ạ.” Ngôn trở về với thực tại. Tâm hồn của anh suýt thả trôi theo quả bóng bay có in hình đôi môi chúm chím trên bầu trời.

“Oui. Cả lớp thấy bài hát này thế nào?” Cô Thùy hỏi sau khi tiếng nhạc kết thúc.

“Hay quá cô ạ.”

“Em thích kiểu nhịp nhàng như thế này cô ạ.”

“Chắc bài này từ năm tám mấy à cô?”

Đôi môi nho nhỏ đỏ hồng của cô Thùy lại nhoẻn cười.

Lớp học tiếng Pháp khóa thứ ba của cô đã khai giảng được hai tháng. Từ buổi đầu tiên đến giờ, chỉ có buổi này là các học sinh trong lớp được học nghe từ qua một bài hát. Cũng đỡ cứng nhắc hơn mấy buổi trước. Giai điệu lãng mạn của bài hát rất hợp với tâm trạng của nhiều người trong lớp, những sinh viên trẻ tuổi, yêu tiếng Pháp và ước mơ du lịch “Kinh đô Ánh sáng” bên trời châu Âu.

“Bài hát này được sáng tác khoảng năm 1940 các em ạ.”

“Ừ!” Một số người khẽ thốt lên.

“Nguyên thủy, bài hát tên là Dana Dana, được viết bằng tiếng Yiddish cho vở nhạc kịch ‘Esterke’ vào khoảng năm 1940-1941 ở Mỹ trong thời Đức Quốc xã. Aaron Zeitlin là tác giả phần lời, còn Sholom Secunda là tác giả phần nhạc. Cả hai đều là người gốc Do Thái. Các em vừa nghe giọng ca thể hiện theo phần lời tiếng Pháp của ca sĩ Claude François... Được rồi, có bạn nào điền được hết tất cả chỗ trống trong lời bài hát không?”

“Em ạ.” Hồng giơ tay.

“Mời em.”

Được cô gọi, Hồng lên bục, viết theo các số thứ tự đã ghi sẵn trên bảng.

“Có bạn nào nghe được đáp án khác không?...”

Không thấy cánh tay khác giơ lên, cô tiếp tục:

“Oui, bạn Hồng viết rất đúng. Các em cùng phát âm theo cô nhé. Gác-xông!”

“Gác-xông!” Cả lớp đồng thanh.

“Ơ-ti gác-xông!”

“Ơ-ti gác-xông!”

Sau khi đã tập xong một lượt, cô Thùy gọi Ngôn:

“Phát âm cho cô những từ này nào, Ngôn!”

“Vâng ạ... À, cô ơi, tự nhiên em thấy chữ ‘garçon’ hao hao giống ‘gà con’ thế nào ấy ạ.”

Cả lớp bật cười. Không khí vui vẻ được khơi lên sau màn “chém gió” của Ngôn.

“Liên tưởng hay đấy!” Dung nhìn sang bàn Ngôn.

“Chả liên quan!” Dương bĩu môi đùa.

Cả lớp chợt dừng nói, lắng nghe cô Thùy bình luận:

“Cậu bé nhỏ nhắn như một chú gà con.”

Tiếng cười vui tươi hơn khi mọi người vừa nghe câu chơi chữ của cô giáo: “garçon” trong tiếng Pháp có nghĩa là “cậu bé”. Liên tưởng và kết nối là một phương pháp học từ vựng yêu thích của cô Thùy.

“Được rồi. Phát hiện thú vị đấy, Ngôn. Bây giờ đọc cho cả lớp nghe từ này nào.” Cô chỉ lên bảng chữ “berçait”.

“Uầy, đúng chỗ em còn thiếu.”

“Phát âm đi em.”

“Vâng ạ. Bơ-cai!”

Có vài tiếng cười khúc khích. Anh chàng vừa mới chân ướt chân ráo vào lớp được hai buổi biết mình đã đọc sai.

“Béc-xe anh ạ.” Huế Anh từ bàn trên quay xuống khẽ nhắc Ngôn. Nét mềm mại trên môi miệng và vẻ tinh khôi trong đôi mắt kiều diễm của Huế Anh làm Ngôn ngơ ngác một giây rưỡi.

“À... à... em thưa cô, ‘béc-xe’ ạ.”

“Oui. Nhớ là lớp mình đang học tiếng Pháp, không phải tiếng Anh, em nhé. Buổi hôm nay dừng tại đây. Bài tập về nhà chỉ đơn giản thế này thôi: Dona Dona.” Cô Thùy nói. Ngôn rất ấn tượng với từ “oui” – “đúng vậy” – của cô.

“Á. Khó vậy cô? Bài này chắc phải mấy tuần bọn em mới thuộc.”

“Cô cho nhìn lyric. Miễn sao phát âm tốt là được.”

“Hí. Cô vừa nói tiếng Anh.” Dung quay sang Ngôn thì thầm.

“Nào cả lớp. Au revoir!”

“Au revoir!” (Tạm biệt!)

* * *

Trời chập choạng tối. Những bóng đèn cao áp đã bật, ánh sáng chiếu tỏa xuống mặt đường và lấp lánh trên vũng nước còn lại sau cơn mưa chiều nay. Trước cửa các hiệu thời trang, các hiệu làm tóc, đồng hồ,... những biển đèn led chạy chữ quảng cáo vui mắt, nhìn từ xa thật là lung linh, nhộn nhịp. Dọc theo con phố Nguyễn Lương Bằng, trên các vỉa hè, những người khách hàng nước con con ngồi tán gẫu, hỏi chuyện, cười cười, nói nói, hòa lẫn vào tiếng động cơ của những chiếc xe máy, ô tô bon bon trên đường.

Ngôn vừa dắt chiếc Wave Alpha của mình ra khỏi cổng nhà cô Thùy thì nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đang bước đi đằng xa. Đuôi tóc lúc lắc sau lưng cô bé khiến Ngôn ấn tượng và khó nhầm lẫn với bất kỳ ai.

“Huế Anh! Nhà có xa không, anh đèo về?” Ngôn phóng xe đuổi kịp nhịp bước của cô bé.

“Anh Ngôn à?” Huế Anh ngạc nhiên quay sang nhìn Ngôn. “Em đi xe buýt anh ạ. Nhà em dưới tận Hà Hồi cơ.”

“Trên đường này hình như không có điểm dừng xe buýt nào?”

“Vâng ạ. Em đi hết đường này, rẽ phải mới đến được một điểm dừng ạ.”

“Lên xe anh đèo một đoạn.”

“Vâng... Vậy nhờ anh cho em đến đường bên kia nhé.”

Huế Anh lên xe Ngôn. Trong mọi lời nói, cử chỉ, cô bé vẫn rất đoan trang, lịch sự, không nhí nhảnh, vồn vã hay nhút nhát như nhiều đứa bạn gái trên lớp của Ngôn.

“Em đi xe số bao nhiêu?” Ngôn vừa cầm lái vừa hỏi chuyện Huế Anh.

“Số 06 ạ.”

“Từ đây về đó mất bao lâu em?”

“Khoảng ba mươi phút anh ạ.”

“Nhà em ngay mặt đường quốc lộ à?”

“Không ạ. Xuống điểm dừng là em gọi điện bố em ra đón. Làng em cách đó khoảng ba cây anh ạ... À, anh ơi, cho em xuống đây.”

“Ừm.”

Ngôn dừng xe. Anh trầm nghĩ: Phải chi đoạn đường xa thêm chút nữa...

“Em cảm ơn anh nhé. Anh đi đường cẩn thận ạ.” Huế Anh nói.

“Ừm, chào em. Thứ sáu gặp lại nhé.”

“Vâng ạ.”

Và nụ cười hiếm hoi cùng ánh mắt long lanh của Huế Anh cứ thế ám ảnh Ngôn trên suốt quãng đường về nhà, lòng anh dậy lên một cảm giác vui vui nhẹ nhàng, ấm áp... Có lẽ nếu không đeo khẩu trang, người đi đường sẽ thấy anh tự cười tủm tỉm như một tên ngố hăm hăm...

* * *

Nếu ai đó nói rằng thời sinh viên là giai đoạn sung sức nhất của tuổi trẻ, có lẽ cũng không quá lời. Như một bông hoa nở rộ đài cánh, hạt phấn nơi nhị không còn e ấp nhưng đã sẵn sàng đón gió bay đi, sinh viên cũng thấy nơi mình một sức sống, một khát khao, một ước vọng được vươn lên đến tận chân trời của những điều mới mẻ. Sinh viên được sống và học tập trong tư cách một người trưởng thành, làm việc theo cách mình muốn, nghĩ những điều mình quan tâm và yêu ai đó trong sự tự do của trái tim chân thành.

Nhưng không phải ai cũng như vậy. Có những anh chàng, cô nàng chỉ được sống một nửa đời sinh viên. Một nửa ấy là ngày ngày lên giảng đường, nghe một bài diễn thuyết buồn ngủ nào đó của ông phó giáo sư, bà tiến sĩ; khi về nhà, lật sách tụng kinh, để rồi đến cuối kỳ, đem thẻ đi thi cho có điểm. Có chăng bổ sung thêm chút chút cho nửa ấy là những ngày đại hội chi đoàn, bầu ban cán sự, hay lên phòng thí nghiệm thực hành. Xong lại cấp cạp đi về.

Còn nửa kia? Nửa kia mới là quý, mới tuyệt vời hơn nhiều. Ấy là được ở, được ăn cùng bạn bè, được đi chơi cùng nhóm đến những khu di tích, bảo tàng, bờ hồ, phố cổ, hay “phượt” về quê của đứa nào đó... Những sinh viên “may mắn” được sống trong nửa này sẽ phải tách khỏi vòng tay bao bọc của cha mẹ, lên thành phố tự tìm chỗ trọ, tự lo chuyện cơm nước, tắm giặt, học hành. Tuy được gia đình gửi tiền, gửi gạo lên, nhưng cái đói cuối tháng là khó tránh khỏi. Vì thế, họ sẽ phải tự tìm một công việc làm thêm để có chút tiền chi tiêu đỡ cho vô số khoản phát sinh trong cuộc sống. Không biết sẽ bị lừa lọc ra sao, chèn ép thế nào, nhưng chắc chắn những sinh viên “mỳ tôm rau cải” ấy sẽ trưởng thành hơn rất nhiều qua năm tháng bươn chải.

Ngôn sống cùng gia đình ở Hà Nội. Anh đích thực là một sinh viên chỉ được trải nghiệm nửa đời sinh viên. Chuỗi ngày học tập như một quy luật nhằm chán ấy đôi khi khiến anh khổ sở, mệt mỏi. Tuy hằng ngày gặp gỡ bạn bè, học hành trao đổi bài vở cùng nhau, nhưng Ngôn không có bạn thân. Anh chỉ ước mong sao mình sẽ có một hai người bạn có chung đôi nét tính cách để hiểu nhau, giúp đỡ nhau mỗi khi vui buồn. Có lẽ một phần do điều kiện hoàn cảnh gia đình, nhưng phần lớn do chính bản thân Ngôn. Anh hòa đồng trong các sinh hoạt chung, nhưng lại không ham hố với các buổi tụ tập, chè chén. Tuy gia đình ở ngay tại Hà Nội, nhưng lại chẳng gần trường. Vậy nên Ngôn ít khi được sống trong không khí rộn ràng, nhí nhố của những ngày chuẩn bị cho các hội thi, các dịp văn nghệ. Không có ai hợp tính để chơi thân với Ngôn. Và con người nội tâm của Ngôn cũng khép kín suy nghĩ, không để bộc lộ ra bên ngoài một cách tự nhiên. Không một ai biết Ngôn khao khát được sống đời sinh viên cùng bạn bè đến nhường nào...

“Ngôn! Dậy đi! Thầy vào rồi kìa!”

Tiếng gọi của Lâm đánh thức một giấc mộng thần tiên mà Ngôn đang tận hưởng. Gục mặt xuống bàn từ giữa tiết hai đến giờ, tỉnh dậy, trên má và cánh tay của Ngôn vẫn còn đỏ đỏ vết tì. Đưa tay sờ cảm, Ngôn kiểm tra xem mình có bị chảy nước dãi trên mép miệng như những lần trước không.

“Thầy điểm danh chưa?” Ngôn hỏi. Mắt vẫn còn cảm giác sưng húp và mồ hôi ẩm nóng khắp người.

“Sắp rồi. Có biết bây giờ là tiết mấy không?” Lâm nói, tay bắt đầu nhấn những cú đập cánh đầu tiên của chú chim Flappy Bird.

“Tiết bốn rồi cơ à?” Ngôn nhìn vào màn hình chiếc điện thoại cục gạch của mình.

“Ờ.”

Có tiếng títt títt từ điện thoại của Lâm. Nhìn cái kiểu cười sượng sượng, đều đều trên mặt hẳn là biết ngay có tin nhắn của “gấu”. Trong khi đó, Ngôn vẫn là dân FA. Bởi tính cách lành lành và khép kín miệng lưỡi nên bấy mùa thu trôi qua, tính từ lúc “dậy thì dậy” năm lớp 9 đến giờ, Ngôn vẫn “đành phai” ghen tị nhìn những đứa có “gấu” hạnh phúc.

“Trần Thao Lâm!”

“Có ạ!”

“Doãn Sơn Ngôn!”

“Có em!”

Ngôn ngồi bàn cuối của giảng đường. Không phải do ai bảo, nhưng một quy luật mà Ngôn khám phá ra nơi chính bản thân mình là: năm nhất, buổi nào cũng ngồi đầu, năm hai ngồi giữa, năm ba luôn luôn... ngồi cuối! Giả sử sang năm sau, nếu ngồi ngoài hành lang mà vẫn được điểm danh, có lẽ anh cũng sẽ...

“Không biết các trường khác, khoa khác giảng dạy ra sao, chứ riêng với khoa mình, tôi chưa bao giờ bằng lòng với cách dạy ‘đọc chép’, ‘giảng suông’ mà các thầy cô áp dụng, ông ạ.” Tuy Ngôn không nói rõ, nhưng Lâm hiểu ý là kể cả thầy phó khoa, người Ngôn luôn kính trọng vì học vấn uyên bác.

“Đó cũng là một lý do lớn để giải thích cho việc hàng loạt sinh viên ‘học úp’ trong giờ từ bao đời nay...” Lâm nói một cách lừ đừ, mắt cũng dần trĩu nặng.

“Giá mà thay vì thuyết trình bài này, thầy cho bọn mình kéo nhau đi chơi vườn rau nhà ông thì có phải hay hơn không? Tha hồ mẩu vật mà giảng.”

“Ừ. Không phải buồn ngủ như này.”

Từng được tiếp xúc với những bài viết về giáo dục ở nước ngoài, Ngôn luôn luôn đề cao tính thực tế và sáng tạo của các bài học. Học cái đó để làm gì? Học cái đó như thế nào? Có cách nào hiệu quả và thông minh hơn để hấp thụ những kiến thức đó không? Trong khối óc của Ngôn luôn tràn ngập những gì liên quan đến “mới mẻ”, “độc đáo”, “sáng tạo”...

Và đương nhiên, bài giảng suông của thầy Tùng dạy môn Thực vật không lọt top bình chọn phương pháp giảng dạy yêu thích của Ngôn – anh chàng sinh viên đứng hạng yếu của lớp về điểm số học lực.

Reng... reng... reng...!

Tiếng chuông báo kết thúc tiết học cuối cùng reo lên.

Những đôi guốc mộc, dép tổ ong phá đi không khí tĩnh lặng của đoạn hành lang tầng ba nhà A2. Tiếng cười nói, tán chuyện hòa lẫn với tiếng lộp xẹp của những đôi dép. Không phải học tiết năm là một niềm vui “vĩ đại” của các sinh viên, đặc biệt những ai đi học với cái bụng trống không vì bỏ bữa sáng. Họ chỉ muốn bước vội cho nhanh để lấy xe về nhà trọ, về ký túc xá, vì đã gần trưa.

“Giang Thảo!”

“Ơi?”

“Chiều nay mấy giờ thực hành nhỉ?”

“Tuần trước cô Hương bảo nhóm mình học từ 2 giờ.”

“À... Ừm... Báo cáo kết quả thí nghiệm tuần trước ấy... tớ không có số liệu để hoàn thiện.”

“Không sao đâu, Ngôn. Cả nhóm cùng chung một tờ mà. Tớ viết xong rồi.”

“À, thế thì hay quá.”

Ngôn vừa cười vừa bước đi bên Thảo. Khác với vóc dáng “người mẫu” và phong thái “mộc” thường thấy nơi các nữ sinh Sư phạm, Giang Thảo cao, dáng đi thon thả với làn da trắng mịn dễ nhận thấy trên khuôn mặt, nơi hai cánh tay và đôi chân nhỏ nhắn. Mái tóc ngang vai được buộc gọn sau gáy là một phong cách giản dị của Giang Thảo mà Ngôn rất yêu thích. Không quá kiểu cách, điểm trang cầu kì, không mắt xanh, mũi nhọn nhưng Giang Thảo trong mắt Ngôn trông thật hây hây, “tây tây”, giống như một thiên thần vậy.

“Ngôn về hay ở lại trường?”

“Tớ ở lại. Nhà tớ tận Tân Mai cơ. Còn Thảo?”

“Tớ cũng ở lại. Đi đi về về phiền lắm.”

“Vào ký túc ăn cơm nhé.”

“Ừ.”

Làn gió mùa thu khẽ lay động những nhánh lá nhàn ven đường. Trong ánh nắng ấm hòa chút mát dịu của khí trời tháng chín, xúc cảm con người dậy lên một thoáng băng khuâng, lãng mạn, một thoáng hài hòa, bình yên. Trên con đường tĩnh lặng trước cổng các khoa Sinh, Hóa, tiếng chổi quét lá xào xạc của bác lao công dường như đều đặn hơn, êm ái hơn những ngày hè.

Đặt đĩa cơm xuống bàn, Ngôn vừa lấy thìa vừa nhìn chung quanh. Giang Thảo đã đi múc hai bát nước canh.

“Thảo đã xem ảnh lớp mình mới ‘ấp’ trên ‘phây’ lớp chưa?”

“Ảnh đi thực tế Sa Pa ấy à?”

“Ừ.”

“Tớ xem rồi. Ảnh của Hùng phải không?”

“Ừ. Bốn mươi bức thì ba mươi hai bức có Thảo.” Ngôn cười, tay lấy thìa xắn quả trứng luộc.

“Thế à? Toàn ảnh chung thôi mà. Ngôn xem kỹ thế?”

“Hi hi. Thảo nổi bật nhất mà. Tự nhiên trong đoàn các giáo sinh Việt thò ra một cô giáo ‘Tây’.”

“Ngôn cứ đùa. Mất tớ bé tí thế này, làm gì được như ‘Tây’?” Thảo hơi đỏ mặt, khẽ cúi xuống.

“Thật mà. Trông Thảo cứ hây hây như ‘Tây’ ấy.”

“À, lớp tiếng Pháp đó, Ngôn vẫn đang học chứ?” Thảo chuyển chủ đề.

“Ừ. Tớ học được hai buổi rồi. Mới bắt đầu nên đang tập phát âm bảng chữ cái và một số đại từ.”

Ngôn chợt nhớ về buổi học thử đầu tiên ở lớp học thêm tiếng Pháp của cô Thùy. Trước hôm đó, Ngôn lên mạng đăng “status” rủ bạn đi cùng. Thế là có tin nhắn từ Giang Thảo cô bạn gái cùng lớp mà Ngôn thích từ năm nhất. Và rồi buổi chiều hôm ấy, một buổi chiều lộng gió, trời xanh cao, Giang Thảo ngồi sau Ngôn trên đường từ trường đến nhà cô Thùy. Ngôn lái xe mà lòng vui phơi phới...

“Ê, ‘gấu’ đây à Ngôn? Xinh thế!”

Thằng Đại, học khoa Toán, đang bê một đĩa cơm đi qua bàn hai người bạn.

“He he. Xinh long trời lở đất ấy chứ.” Ngôn đáp lại, cười chào.

“Bao lâu rồi mà giấu kỹ thế?”

“Ha ha. Tính đến ngày mai là được một ngày.”

“Được đây.” Đại nháy một mắt. “Thôi, cơm ngon miệng nhá.”

“Ồ tê.”

Quay lại nhìn Giang Thảo ngồi đối diện, Ngôn nhe răng cười và nói:

“Nó học cùng tớ ở lớp bóng chuyền. Khoa Toán đấy.”

“Hi. Ngôn cũng vui tính ghê. À, đang nói lớp tiếng Pháp... Tiếc quá nhỉ, lịch học của tớ lại bị trùng. Chứ nếu không tớ cũng đi học. Tớ muốn nói được cả Anh và Pháp.”

“Thảo đang học thêm tiếng Anh à?”

“Ừ.”

“Học cả hai nhớ... tẩu hỏa nhập ma thì sao?”

“Không đâu. Một khi đã thích là tớ nhích đến cùng.”

Giang Thảo cười với khuôn mặt nhí nhảnh mà Ngôn ít thấy. Chỉ khi được trò chuyện trực tiếp với Thảo, Ngôn mới được biết thêm một đặc điểm tính cách của cô bạn luôn nghiêm túc trong học tập, nghiên cứu này. Thường ngày, trong nét kín đáo, trầm lặng, Giang Thảo thường có cái nhìn vô định, tưởng chừng băng quơ mỗi khi hết sức lắng nghe giảng viên thuyết trình. Bàn tay mềm mại của Giang Thảo tốc ký trong các buổi thực hành đôi khi cũng khiến Ngôn mất tập trung vào những thí nghiệm của thầy cô. Ngôn cảm mến Giang Thảo. Mỗi khi gặp nàng, có một sự “thích” nhẹ nhẹ phập phồng trong lòng Ngôn. Anh cảm thấy xúc động, xao xuyến. Một nỗi niềm thật êm ái nhưng cứ nao nao. Vậy mà, con người nhút nhát và sống nội tâm của Ngôn cứ kìm nén những lời muốn nói, không bao giờ cho phép anh “lỡ miệng” bày tỏ...

* * *

Ngôn đã xong bữa cơm tối. Anh lên gác, ngồi vào bàn máy tính. Vừa mới đăng nhập, trang chủ trên màn hình đã hiện ra ảnh Lâm chụp cùng người yêu ở khung đầu tiên. Một cô nàng có lẽ xấp xỉ tuổi Lâm.

“Ái chà. Đi chơi công viên Hòa Bình cơ đấy.”

Ngôn nhấp chuột vào nút “like” và bình luận:

“Chị ông đây à? Có chồng chưa, giới thiệu cho chú tôi?”

Rồi mỉm cười tinh quái.

Lướt qua những dòng “status” của mấy đứa bạn, anh chị em thân quen, Ngôn cảm thấy hào hứng và bắt đầu mặc sức “chém gió”.

“Đang buồn đang chán. Ai tán yêu luôn.”

“Ế thì nói toẹt ra cho rồi!”

...

“Cảm thấy hạnh phúc – Tại hồ Tây phây phây.”

“Biết bơi chưa nàng?”

...

“Em là con gái mà. Là con gái thật tuyệt. Hi hi.”

“Là con trai tuyệt hơn! He he.”

...

Nhấp chuột vào trang cá nhân của mình, Ngôn suy nghĩ một câu “status” độc đáo, thú vị để viết. Không phải kiểu người thích “câu like” nhưng “chém gió” chẳng giống ai là một sở trường, một niềm thích thú của anh. Ngày nào cũng vậy, những người thân quen luôn cảm thấy vui thích mỗi khi đọc “status” của Ngôn:

“Cuộc sống đôi khi cũng có những điều thú vị...”

Chiều nay, trên đường đi học về, chợt thấy một thanh niên phóng xe máy lên trước xe mình với cái chân chống chìa ra thật nguy hiểm. Hầy. Tuổi trẻ bây giờ sao mà bất cẩn quá! Chưa kịp nhắc đường sự theo thói quen đi đường của mình thì một thanh niên khác từ đằng sau phóng vượt lên, quay sang mình hô lớn: ‘Chân chống kia!’”

Vừa viết xong thì màn hình của Ngôn bỗng hiện lên khung chat có tên Huế Anh:

“Anh Ngôn ơi!”

Cô bé không biết rằng lời gọi của mình khiến Ngôn vui đến thế nào.

“Ai kiu tui đó có tui đây! ^^”

“Hi. Em kiu anh đó. Anh ơi, tối nay em bận ở trên trường nên không đi học được. Cô Thùy có giao bài tập gì không anh?”

“Cô không giao bài gì. Chỉ bảo những bạn vắng mặt thì hôm sau phải chịu phạt, hát một bài. ^^” Ký hiệu mắt cười là một kiểu viết yêu thích của Ngôn.

“Í ẹ. Anh lại chém bão.”

“He he. Không biết bên em có mưa không? Bên anh mưa to quá...”

“Thế là anh tạo gió cho đủ bộ ạ?”

“Hi hi. Chỉ em hiểu anh. Yên tâm đi. Buổi hôm nay cô vội về sớm nên không giao bài đâu.”

“Hi. Chắc cô có hẹn với ai đó anh nhỉ?”

“Một ai đó cô rất...”

“Rút rút iu?” Huế Anh cố ý biến tấu chữ “rất rất yêu” thành “rút rút iu”.

“He he. Vì em đã nói thế thì để anh mời cô vào cuộc trò chuyện này nhé. Cô đang ‘online’ đấy. ^^”

“Á. Anh có gan đó sao? Hi hi.”

“Hô hô.”

“Thôi chào anh nhé. Em phải đi nhúng nước đây.”

“Tắm muộn vậy sao em?”

“Vâng ạ. Hôm nay trên trường em tan muộn quá. Cảm ơn anh vì thông tin quý giá nhé.”

“Quý lắm đấy. Nhớ ghi vào sổ quên. ^^”

“Vâng ạ. ^^ Bye anh.”

“Chúc em ngủ ngoan.”

Cuộc trò chuyện kết thúc. Nhưng với Ngôn, có cái gì đó chưa kết thúc. Anh kéo thanh cuộn lên trên để xem lại toàn bộ cuộc đối thoại. Anh có thói quen đọc đi đọc lại đến mức gần như thuộc lòng những gì mình đã viết và người bên kia viết. Nhưng tất nhiên chỉ với một số “đối tượng đặc biệt” như Huế Anh hay Giang Thảo...

Dao chán qua các “tường” của mọi người, Ngôn vào “hài-vi-eo” để xem có ảnh gì mới không. Lại một miền đất phì nhiêu của các bình luận chém gió hiện lên trước mắt.

Ngôn quên mất dự định ban đầu là chỉ lên “chéch phây” một lúc, rồi sẽ học bài.

Và cũng như mọi ngày, cặp kính cận ba độ của anh một khi đã giáp màn hình thì tâm trí chẳng còn chỗ nào cho những “gen”, “alen”, “đột biến”...

Một-cơ-sở chương trong sách Di truyền học vẫn đang chờ đợi Ngôn thăm viếng. Nhưng có lẽ chúng sẽ phải chờ dài dài.

11:50 p.m.

Thần kinh Ngôn không trụ thêm được nữa. Tắt máy. Thả mình lên giường. Ngôn lại trở về với thế giới thực của mình. Anh bắt đầu nghĩ về kỳ thi sắp tới, nghĩ về những con số yếu ớt trong bảng điểm của mình – xếp hạng các môn kỳ trước toàn C với D, một số thì F. Lần nào cũng vậy, tuy có hơi mệt mỏi nhưng khi đã nằm xuống, gác tay lên trán là trong đầu anh lại nghĩ ngợi vô số điều, trước khi giấc ngủ từ từ hạ cánh...

Phải làm sao đây? Cứ mãi “lên bờ xuống ruộng” thế này sao? Mình không thể nhét nổi một từ nào trong đồng giáo trình chuyên ngành! Ôi chao, phải chỉ mấy môn chuyên ngành “dễ nhai” như các môn chung hồi năm thứ hai thì có phải hay không? Giáo dục thể chất thì qua ngon. Tin với tiếng Anh thì học ở trình thấp, quá dễ dàng để xoi điểm A. Đằng này, cứ ngồi vào bàn để đọc từng dòng giáo trình là lại buồn ngủ. Mà không đọc thì có cái gì để đi thi? Hic hic. Công nghệ sinh học. Di truyền. Vi sinh... Chẳng nhẽ mình phải ăn hành như thăm họa Họa sinh hồi năm ngoái sao? Thực sự là không thể nuốt nổi mà.

Mắt Ngôn đã nhắm lại, nhưng không ngủ.

Tâm trí Ngôn đột nhiên nhớ lại một câu nói rất ấn tượng của ai đó: “Hãy cứ yêu đi, rồi làm gì thì làm!” Đương nhiên Ngôn bỏ qua ý nghĩa “đen tối” mà người ta vẫn nghĩ về câu nói đó.

Động lực giúp thúc đẩy tinh thần và ý chí vượt lên mọi khó khăn. Lấy tình yêu làm động lực có lẽ đây là sức mạnh lớn lao nhất trên đời.

Động lực... Yêu...

Từ hồi học phổ thông, Ngôn chưa bao giờ để mình dính vào chuyện yêu đương. Có lẽ phong cách “ông cụ non” của Ngôn không thu hút “bạn tóc dài” cho lắm, và cũng không thôi thúc anh chủ động “đi săn”. Nhưng sự thực là dù “ông cụ non” đến đâu thì với trái tim của một con người thuộc về nghệ thuật, Ngôn không thể không xao xuyến trước những tà áo dài thướt tha, vòm má bầu bĩnh hay giọng nói dễ thương của các cô nàng trong lớp. Đã từng thầm mến lớp trưởng Hàn Chuyên. Đã từng xao động trước lớp phó văn-thể-mỹ Hạnh Đào. Hay một thời gian dài ngắm nhìn Diệu Vân mà mơ ước...

Nhưng tất cả mới chỉ là thích, mới chỉ là mến.

Rồi tất cả đã trôi đi, mờ nhạt và dần tan theo năm tháng.

Giờ đây, có lẽ Ngôn sẽ khơi dậy tình cảm thực sự với một người con gái nào đó. Và sẽ có động lực cũng giống như nhiều thằng: nhờ yêu vào mà học giỏi ra.

Nhất định thế! Phải có “gấu”! Nhìn những đứa có lứa có đôi mới hạnh phúc, vui vẻ làm sao! Thằng Lâm chẳng hạn. Chứ ai như mình, mặt mũi lúc nào cũng như... táo bón!

Ngôn chợt nhớ về Giang Thảo. Cô nàng học giỏi, dễ thương, xinh xắn, hây hây như Tây trên lớp, lại có nét kín đáo, huyền bí – đặc điểm cuốn hút sự chú ý của Ngôn một cách lạ thường. Nhưng Thảo ột mét sáu lăm, hơn Ngôn khoảng hai đốt ngón tay. Lại bằng tuổi nữa. Ở hai điểm đó, anh không bằng lòng.

Không được! Phải thấp hơn mình! Phải nhỏ hơn ít nhất hai tuổi!

Anh thốt lên như thể Giang Thảo vừa cầu hôn, và lời từ chối thẳng thừng của Ngôn khiến cô nàng đau đớn tột cùng.

...

Ngôn nhắm Huế Anh, cô bé học cùng lớp tiếng Pháp tại nhà cô Thùy. Huế Anh vừa đỗ Đại học Hà Nội. Nơi Huế Anh, Ngôn cảm thấy hội đủ các tiêu chuẩn như ý mình: hiền, xinh, thông minh, vui tính. Và nhất là: Huế Anh có dáng người be bé, rất xứng đôi với Ngôn.

Ôi chao, sẽ tuyệt vời biết bao nếu được em ý nhận lời! Phải nhanh nhanh mới được! Kéo có người khác đón mất!

Ngôn ước muốn được thân hơn với Huế Anh. Nhưng có lẽ sẽ bất ngờ cho cô bé nếu anh vội vàng ngỏ lời.

Cần một thời gian làm quen, tiếp xúc... để em ý sẵn sàng hơn.

Tự nhủ như vậy, Ngôn nghĩ cách tiếp cận và làm thân.

Sắp tới, hai mươi tháng mười... Mình sẽ tặng một món quà... Sẽ trò chuyện để hiểu nhau hơn... Đến khi tình cảm đủ chín, mình sẽ tỏ tình. Và một tình yêu thật đẹp sẽ nở hoa... Hi hi.

Niềm hạnh phúc nho nhỏ về “mối tình đầu” dậy lên trong tâm hồn, Ngôn mỉm cười vừa lúc giấc ngủ nhẹ nhàng đến.

2. Chương 2 Phần 1

CHƯƠNG II: THỎ CHÂU ÂU

Những tia nắng chiều thu chiếu xiên qua cành lá cây hoa giấy. Cánh hoa mỏng manh khẽ lay động trước làn gió thoảng.

Cổng ngõ dẫn vào nhà cô Thùy thật đẹp làm sao. Giữa những ồn ào náo nhiệt của đô thị, những bông hoa giấy tím hồng nổi bật trên nền lá xanh luôn hiện lên trong tầm mắt người đi đường.

Có đôi tình nhân dạo bước ngang qua, thích thú với vẻ nên thơ của cây hoa giấy, đứng lại chụp ảnh một hồi lâu...

* * *

Hôm nay, cửa phòng học cô Thùy đã mở sẵn, Huế Anh đến lớp sớm. Cô bé ngồi vào chỗ của mình, lấy sách ra đọc bài cũ. Gian phòng lạnh ngắt bỗng nghe thấy giọng đọc hiền hòa và ấm áp của Huế Anh.

“Bonjour!”

“À... Bonjour cô ạ!”

“Buổi trước hình như vắng em?”

“Vâng ạ, hôm đó, trên lớp em đại hội chi đoàn muộn quá.”

“Ừm, cứ ngồi ôn bài đi em nhé. Còn 20 phút nữa mới vào giờ học.”

“Vâng ạ.”

Vừa khi cô Thùy cầm tách trà đi về phía phòng đọc của mình thì Ngôn bước đến trước cửa lớp. Đôi mắt anh sáng lên vì trông thấy Huế Anh.

“Hi em!”

Miệng cười và giơ bàn tay trái lên là cách chào quen thuộc của Ngôn.

“Bonjour anh! Anh đến sớm vậy ạ?”

“Hi. Tự nhiên hôm nay trời đẹp nên anh nổi hứng đi sớm đấy. Em chắc cũng vừa tan học ở trường?”

“Vâng ạ. Hôm nay thầy em dạy thông các tiết luôn, không cho giải lao ạ. Thế là được về sớm.”

“Huế Anh học những môn gì ở khoa em?” Ngôn ngồi xuống, cách hai bàn so với Huế Anh.

“Các môn chung thì chắc cũng giống anh thôi. Còn chuyên ngành thì mới đầu bọn em đang học Kỹ năng tiếng căn bản và Cơ sở văn hóa Việt Nam anh ạ. Sang kỳ sau mới đi sâu.”

“À...”

Đột nhiên Ngôn không nghĩ ra được điều gì muốn hỏi tiếp, mặc dù ở nhà đã chuẩn bị vô số kịch bản, liền giả vờ lấy tập vở ra, để lên bàn cho có. Ngón tay cầm bút gỗ nhịp theo một điệu beat, còn mắt anh nhìn lên bảng, từng hững không biết nên nói gì nữa...

“Anh Ngôn năm thứ mấy rồi ạ?”

“Anh năm ba.” Ngôn hé miệng cười, nhìn sang Huế Anh khi được cô bé dẫn chuyện tiếp.

“Hình như anh học Sư phạm phải không ạ?”

“Ừ. Sao em biết?”

“Hôm nọ em nghe thấy anh nói chuyện điện thoại ngoài sân. Có nhắc đến... hình như là ‘giáo án’ với cả ‘dự giờ’ ấy ạ. Xin lỗi anh nhưng em chỉ nghe thế thôi, không có gì nữa đâu ạ.” Trong mọi lời nói, Huế Anh luôn đứng đắn và thánh thiện.

“À, không sao đâu.”

Ngôn mừng thầm trong lòng vì có vẻ mình được chú ý. Thoáng nhìn khuôn mặt Huế Anh, Ngôn khẽ xao động lồng ngực, những đầu ngón tay xoay xoay chiếc bút một cách vẩn vơ. Cô bé đáng yêu lạ thường. Đường nét của hai má, nụ cười mỉm nhẹ nhàng, đôi mắt buồn xa xăm của Huế Anh thật sự đang chiếm hữu tâm trí Ngôn. Nhưng anh còn muốn khám phá thêm vẻ đẹp thiên thần ấy sẽ ra sao nếu nở một nụ cười thật tươi sáng...

“Em đoán xem anh học khoa gì ở Sư phạm?”

“Anh gầy gầy nhỏ người, mắt cận khá nặng thế này... Chắc là Tin học ạ?”

“Ở trường anh, khoa đó gọi là Công nghệ thông tin. Anh cũng thuộc dạng ‘cao thủ’ về máy tính của lớp đấy. Nhưng anh không học khoa đó.”

“Vậy thì em khó đoán đấy ạ. Anh Ngôn học khoa gì thế?” Cô bé hỏi Ngôn luôn.

“Có sâu bọ này, rắn rết này, chim thú, hoa lá, cỏ cây... đủ cả.” Ngôn gợi ý.

“A! Hóa ra em đang nói chuyện với một thầy giáo Sinh học tương lai.”

“Hi hi. Thầy giáo gì anh... Nhìn có vẻ tri thức thế nhưng anh học dốt lắm, dạy dỗ được ai? Cơ mà người ta gọi ngành của anh là Sinh vật học, còn bạn bè anh hay gọi là... ‘Súc vật học’!”

“Hi hi hi!”

Wao! Huế Anh đã cười. Nụ cười mở ra một hàm răng trắng đều, thật cân đối với cả khuôn mặt. Còn đôi mắt ấy... đích thực là mắt bồ câu hai mí đẹp tuyệt vời!... Ngôn thấy mình dường như không phải đang ngồi trong căn phòng mười hai mét vuông nữa, mà trong một tầng mây sáng ánh, bỗng bênh trôi theo đôi cánh bồ câu cong mềm... Trước mắt anh là một thiên thần trong trắng, yêu kiều, khi thỉnh thoảng thì hiền hòa, e ấp, nhưng khi nụ cười bùng lên thì giống như cả một vườn hoa hồng trắng tinh khôi đang nở rộ...

Bắt đầu có thêm một số người vào lớp. Huế Anh vội trở về nét trầm lặng ban đầu. Cô bé không quen thể hiện cảm xúc khi có nhiều người. Cái nhìn dịu dàng, man mác buồn xa xăm lại xuất hiện trước mắt Ngôn.

...

Một tay chống cằm, một tay di di cây bút bi trên mặt giấy thành những đường nét loằng ngoằng, Ngôn nghĩ về món quà sẽ tặng Huế Anh.

Hầy, ngày của con gái thì tặng gì cho hợp nhỉ? Không những hợp, mà còn phải độc đáo nữa!

Với anh, sự độc đáo được coi trọng hàng đầu trong mọi việc, nhất là khoản quà tặng này. Ngôn hiếm khi ra cửa hàng lưu niệm để tìm chọn quà tặng bạn bè người thân, mà luôn cố gắng nghĩ ra một kiểu quà handmade độc đáo. Tự cắt xếp, tự vẽ, viết thư pháp hay dùng chai lọ để chế ra một sản phẩm đẹp lung linh... là những cách làm ra một món quà mà Ngôn hay thực hiện.

Cây hoa giấy rung rinh...

... hoa giấy rung rinh...

À, phải rồi! Mình phải chơi món đó! Thật độc đáo! Và chắc chắn em ý sẽ thích nó à xem... Ngôn nghĩ thầm trong lòng, những ngón tay cầm bút này giờ đã vẽ ra vô số đường nét hình họa gần như kín một trang giấy. Những hình vẽ giải phóng suy tư của anh ra ngoài...

“Ngôn!”

“Ngôn!...”

Có tiếng cô giáo và các bạn gọi. Ngôn giật mình ngược lên. Tuy ngồi bàn thứ ba, khuất sau lưng một anh chàng to béo, nhưng điều đó không có nghĩa là Ngôn tránh được tầm mắt của cô Thùy. Điều khiến cô ngạc nhiên là trong mọi buổi học trước, Ngôn hăng hái và tập trung lắm, nhưng hôm nay lại cứ như người mất hồn, cắm cúi xuống sách vở trong khi cả lớp đang tập đọc câu văn được cô viết trên bảng.

“Đã hoàn hồn chưa em?”

“Ồ... dạ... à...”

“Tính mưu kế gì đấy? Hay là để quên quả tim mình ở phương trời nào rồi?”

“À... không ạ.”

Ngôn lúng túng vì không biết lớp mình đang làm gì. Anh bắt gặp ánh mắt Huế Anh ngồi bàn đầu, hơi chếch bên tay trái Ngôn, đang ngoái nhìn cái ngăn vở của anh chàng “thầy giáo Sinh học” và mỉm cười dịu dàng.

“Đọc cho cô câu này nhé.” Tay cô Thùy chỉ lên bảng, miệng mỉm cười để xoa dịu cảm giác áy ngại của các bạn.

Ngôn đứng dậy. Mất một vài giây để anh nhận ra những gì đang thấy là tiếng Pháp.

“Thưa cô,

J'ai un bleue crayon

Il a trente ans.”

“Rất tốt. Em phát âm chuẩn đấy. Nhưng cần phải tập trung vào bài hơn.”

“Vâng ạ.”

Ngôn cười khi, tay xoa tóc gáy như kiểu trẻ con. Tạm biệt cây hoa giấy, lúc về anh sẽ nghĩ tiếp.

Học tiếng Pháp được gần một tháng, anh nhận ra ngôn ngữ này thật dễ phát âm. Kể cả âm khó như “u”, nửa “u” nửa “uy”, Ngôn cũng phát âm được. Không như cậu Tài ngồi bên cạnh, cứ đọc đến “u” là cái miệng chu môi ra, chật vật mãi mà không đọc được. Lại chữ “je” thì phải là “giơ” chứ không phải là “dơ” hay “rơ”.

Còn ngữ pháp thì Ngôn bó tay. “Đực”, “cái” loạn xạ cả lên! Động từ, tính từ nhiều khi cũng khiến anh đau đầu.

Cũng không sao, quan điểm học ngoại ngữ của anh là coi-ngữ-pháp-chẳng-ra-cái-thá-gì. Cứ nghe-nói trước cho thật ngấm, hình thành phản xạ hội thoại. Dần dần cái ngữ pháp nó cũng tự lòi ra ấy mà. Dân ta, dân Tàu, dân Tây đều giống nhau ít nhất ở một điểm thế này: chẳng học ngữ pháp cũng nói được tiếng mẹ đẻ của mình. Nghe ông bà, bố mẹ nói chuyện, rồi bắt chước, bi bô từng chữ, dần dần lớn lên, nói sõi, nói chuẩn, nói hay đều được. Học ngoại ngữ mà cứ tuân theo quy luật tự nhiên ấy, thế nào cũng thành công.

Ngôn sẽ phải học thật giỏi tiếng Pháp để ghi điểm ình trong mắt Huế Anh.

* * *

“Bắt nguồn từ châu Âu đầu thế kỷ XX, paper craft được xem là một thú vui tiêu khiển và là môn thủ công cho trẻ nhỏ. Những bản kit và ấn phẩm mô hình giấy đầu tiên được in kèm trong các tạp chí đương thời. Khi Chiến tranh thế giới thứ hai diễn ra, môn nghệ thuật này phát triển mạnh vì giai đoạn đó, giấy là một trong số ít những nguyên liệu không bị kiểm soát quá khắt khe như sắt, gỗ, nhựa – vốn được sản xuất và sử dụng theo nhu cầu của những cuộc chiến. Từ năm 1941, một hãng thiết kế ở Anh đã cho sản xuất hơn một trăm mô hình kiến trúc, máy bay, tàu bè... bằng giấy để tặng các binh sĩ nằm điều trị trong bệnh xá, giúp họ hồi phục tinh thần và ý chí... Ngày nay, môn nghệ thuật này đã phát triển phong phú với hàng trăm ngàn chủng loại, kiểu dáng: kiến trúc, nhân vật hoạt hình, thú nuôi, v.v...”[1]

[1] Nguồn: mohinggia

Ngôn tìm tòi thông tin về “paper craft” – mô hình giấy – trên mạng. Trước mắt anh hiện lên vô số những hình thù vật thể, chim thú được dựng theo không gian ba chiều. Hóa ra bộ môn này đã rất thịnh hành trên thế giới, nhưng ở Việt Nam còn chưa được chú ý nhiều.

“Uầy, thật là môn nghệ thuật tuyệt vời!” Nhấp chuột xem từng hình, Ngôn tự nhủ. “Mình sẽ phải chọn một mẫu thật dễ thương... thật dễ thương...”

Và cuối cùng, một “em” thỏ Hà Lan lọt vào tầm mắt của anh. “Em” thỏ giấy lông xám, được dựng từ ba tờ giấy A4.

Ngôn thích chí tải bản kit (hình mẫu sẽ in trên giấy) về USB. Xong, phi xe ra hiệu photo, in luôn. Lúc về không quên mua một lọ keo sữa.

Sau ba tiếng đồng hồ miệt mài cắt cắt, dán dán, cuối cùng em thỏ châu Âu đã hoàn thành, ngồi gọn trong lòng bàn tay của Ngôn. Xoay qua xoay lại, Ngôn mỉm cười thỏa mãn. Và bắt đầu tưởng tượng bàn tay mềm mại của Huế Anh đang đón lấy, cùng một nụ cười rạng ngời vui sướng đầy mến yêu...

* * *

Không đâu có một khu vườn đẹp như thế. Những hàng cây lá đỏ, cao bốn mét, được trồng thẳng tắp suốt quãng đường dài bằng một sân bóng. Vòm lá vươn rộng gần như che kín bên trên lối đi. Lá nối lá, cành nối cành, đan xen nhau từ cây này sang cây kia. Ánh nắng chiều xiên qua kẽ hở giữa các nhánh cây, chiếu xuống mặt hồ bên cạnh, phản sáng long lanh trên từng gợn sóng nhấp nhô lững lờ. Ven bờ được xây gạch màu xanh lam đậm, cứ mười ô lại có một chậu sành màu tím trồng những cây hoa trạng nguyên...

Họ bước đi bên nhau, thỉnh lặng. Chỉ có tiếng chim hót ở ngọn cây nào đó và tiếng xào xạc lá động khi gió nhẹ lướt qua. Nắm bàn tay nhỏ bé, mềm mại của Huế Anh trong tay mình, Ngôn mỉm cười hạnh phúc. Mắt anh nhìn lên những tán cây được chiếu xiên tia nắng, nhưng kỳ thực trong tâm hồn lại đang cảm nhận sự ấm áp nơi lòng bàn tay, và phác họa thật chân thực đường nét nhỏ nhắn, thôn thôn của những ngón tay nàng. Quay sang nhìn nàng, anh bất gặp ánh mắt bồ câu kiều diễm cũng đang nhìn mình. Đường mí rõ nét, hàng lông mi cong cong, đen đậm khiến Ngôn cảm thấy bình an, hài hòa như chạm thấy vẻ hiền hậu từ trong tâm hồn đơn sơ trong trắng của nàng. Anh dừng bước, và Huế Anh cũng đứng lại. Đưa bàn tay lên xoa nhẹ một bên má nàng, những ngón tay anh cảm nhận được sự mềm mịn, trắng hồng của làn da trên khuôn mặt Huế Anh. Rồi luồn những ngón tay qua làn tóc phía sau tai, anh nhẹ nhàng ôm lấy cổ nàng, khẽ đẩy về phía mình. Đôi mắt bồ câu đóng lại dịu dàng. Những bờ môi đến gần nhau hơn. Và khi cánh mũi nàng chạm vào mũi anh cũng là lúc xúc giác anh cảm nhận được làn môi mềm mại yêu kiều cùng hơi thở ấm áp đang khẽ phả ra, xoa dịu niềm vui sướng rạo rực bùng lên trong anh...

“Nhiều nghiên cứu cho thấy, một người có thông minh hay không phần lớn được quyết định bởi việc phát huy chức năng não phải, hơn 70% nhà khoa học trên thế giới đều có ưu thế nằm ở não phải. Do đó có thể thấy, muốn phát huy tiềm năng trí tuệ não người, phải sử dụng cả não trái và não phải, khiến chúng cùng phát triển và hỗ trợ lẫn nhau... Vậy chúng ta có thể rút ra những bài học thực tế nào từ những điều trên đây? Xin mời... để tôi xem danh sách nào... xin mời... Doãn Sơn Ngôn!”

Cả lớp hướng ánh mắt xuống bàn cuối: một anh chàng đang úp mặt, nhồi người tì lên cánh tay phải duỗi thẳng trên bàn. Đó là anh sinh viên mang cái tên mà thầy Long – giảng viên môn Thần kinh động vật – vừa gọi. Đường sự không nhúc nhích chút nào.

“Ngôn! Ngôn! Dậy đi! Thầy gọi kia!”

Những người bạn ngồi bên cạnh lẫn phía trên bàn của Ngôn đánh thức và lay anh dậy. Bừng tỉnh, Ngôn vừa lim dim mí mắt vừa ngơ ngác nhìn mọi người. Một bên má và cánh tay anh cùng có điểm giống nhau là đều đỏ au vết tì.

“Xin mời anh trả lời... À mà thôi... Ra ngoài rửa mặt ngay và luôn cho tôi!”

Ngôn từ từ bước ra khỏi cửa sau của giảng đường. Hai vai nhúc nhủ vì lệch tư thế một hồi lâu. Ra đến hành lang, anh gặp Huấn đang ngồi trên chiếc ghế dài, tay bấm bấm điện thoại.

“Huấn huynh đệ! Làm gì mà ngồi đây thế?”

“Tôi vừa mới đến! Đang tính khi nào ông ấy điểm danh thì lên vào. Chứ vào sớm ngồi nghe cứ như là...”

“Hề hề... Vừa này, tôi đang mơ một giấc đẹp quá thì ông ấy gọi. Tụt hết cả hốt!” Ngôn cười sượng sượng.

“Chắc lại mơ thấy gái hả?”

“Tôi chưa bao giờ trải qua cảm giác tuyệt vời đến vậy ông ạ. Nụ hôn đầu đời...” Ngôn ngồi xuống ghế, giọng kể có pha lẫn sự liên tưởng lại giấc mơ.

“Chẹp chẹp.” Huấn liếm mép phụ họa, giống như vừa thưởng thức một que kem ốc quế.

“Em ấy rất xinh. Da trắng, mắt bồ câu. Khuôn mặt không thể cân đối hơn. Tôi và em ấy bước đi bên nhau trong một khung cảnh siêu lãng mạn. Và rồi chuyện gì đến cũng đến...” Đường như Ngôn vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn.

“Ngọt không?” Huấn cười.

“Còn hơn cả ngọt nữa... Một cảm giác sung sướng hết cả người.”

“Ha ha ha! Chúc mừng ông!” Huấn chộp lấy, bắt tay Ngôn “Về nhà tiếp tục mơ đi nhá!”

Câu đùa của Huấn khiến Ngôn phì cười.

“Cả thế giới phải ghen tỵ với tôi ấy chứ!” Ngôn nói.

Vừa lúc đó, tiếng chuông hết tiết reo lên. Tiếng thầy Long nói qua micro vang vọng trong lớp thêm một phút nữa. Một số sinh viên mở cửa đi ra ngoài giải lao, thở phào nhẹ nhõm vì thoát khỏi cái không khí ngột ngạt của giảng đường tầng hai nhà K. Người thì đi vệ sinh, người thì đứng ở lan can nhìn ngắm đại sảnh tầng một. Số còn lại vẫn ở trong lớp: hoặc chép bài tiếp, hoặc tranh thủ ngủ úp trên bàn. Ghế mà Huấn và Ngôn đang ngồi lại ních thêm hai tên nữa: Sơn và Lâm.

Ngôn chợt thấy Giang Thảo chạy vội ra ngoài hàng lang.

“Tâm ơi, xuống đó mua giúp tôi cây bút bi xanh nét nhỏ luôn nhá.”

“Ồ kê. C2 không?” Tâm ở đằng xa ngoái lại.

“Thôi. Bà cứ mua cho bà đi, tôi không uống đâu.”

“Ừ.”

3. Chương 2 Phần 2

Trong mắt Ngôn, bóng dáng hây hây, cao cao ấy luôn nổi bật lạ kỳ, cho dù ở giữa một đám đông nào đó. Thảo ít nói, nhưng một khi đã lên tiếng thì luôn để lại ấn tượng rất đậm trong tâm trí Ngôn. Những cô nàng ít nói, chứa đựng sự huyền bí lạ lùng, luôn cuốn hút ánh mắt cũng như sự chú ý của Ngôn. Anh cảm thấy thú vị và vui thích trước sự kì diệu đơn giản như vậy. Anh biết mình sẽ ngỡ ngàng, nhưng rất thích cảm giác ngỡ ngàng ấy, khi được nhìn thấy đôi môi dễ mến của Giang Thảo chuyển động. Đó sẽ là một câu nói rất dễ thương, hoặc đôi khi rất hài hước, làm tan biến đi những bí ẩn, lạnh lùng của một cô nàng “tây tây”. Trong mỗi khoảnh khắc được gặp gỡ, ngắm nhìn cô, Ngôn đều rất trân trọng và quý mến nét đẹp hồn nhiên ấy, một nét đẹp mà có lẽ chỉ có tâm hồn nghệ thuật của anh mới có thể nhận ra và giấu chặt trong lòng để tận hưởng một mình...

“Này, là Thảo à?” Huấn lên tiếng, tay thúc vào đầu gối Ngôn.

“Hả?”

“Đừng bảo tôi là ông hôn Thảo trong mơ nhá.”

Ngôn nhìn lại mấy thằng bạn đang ngồi cùng ghế mình. Cái nhìn sững sờ thường thấy nơi Ngôn để làm người khác đặt câu hỏi về tâm trạng của anh.

“Ha ha ha! Tất nhiên là không rồi. Tôi làm gì có điểm phúc ấy.” Ngôn nói.

“Ngôn hôn Thảo á? Hô hô. Có mà đứng đến nách!” Lâm góp lời khiến cả bọn không nhịn được cười. Thực ra Lâm nói cũng hơi quá: Ngôn ết sáu mươi, còn Thảo thì mét sáu lăm.

“Này, ấy ông biết một sự thật: Giang Thảo có người yêu rồi nhá. Không có cửa đâu Ngôn ạ.” Huấn nói nghiêm nghị.

“Thì nằm thao? Ngôn, xúc luôn đề! Không phải sợ bố con thằng nào cả!” Sơn ngồi ngoài cùng, cạnh Lâm, nói hùng hổ.

“Mà thằng nào đấy, Huấn? Hay là ông hả?” Lâm nói.

“Không, Xây dựng. Sinh năm 88. Người cùng quê. Cao to nhưng không đen hôi. Phong độ, mạnh mẽ. Nghề nghiệp ổn định.” Huấn nói rõ từng lời.

“Ái chà! Ghê đây! Tường tận lý lịch của người ta gói. Làm sao ông biết?” Lâm cảm thấy thú vị.

“Chắc ngỏ lời bày tỏ tình củm rồi bị người ta từ chối chứ gì. Ông yêu Thảo hả?” Sơn nói.

Huấn im lặng không nói gì, tay khoanh trước ngực, chân bắt chéo, ngồi dựa lưng thẳng thắn vào thành ghế. Ánh mắt lừ lừ và vẻ mặt nghiêm nghị của anh chàng đủ khẳng định rằng những câu nghi vấn của Sơn là hoàn toàn chính xác. Còn Ngôn thì vỡ lẽ một điều: hóa ra không chỉ có anh, mà ít nhất hai người nữa cũng luôn xao xuyến rung động tâm hồn khi Giang Thảo xuất hiện.

“Thôi nào! Được cái là ông có dũng khí để bày tỏ lòng mình phải không? Khá lắm con trai ta ạ. Ha ha ha!”

Lâm cười, vỗ vỗ lưng Huấn như vừa vui đùa, vừa an ủi, khích lệ thằng bạn.

Còn Ngôn vẫn im lặng. Câu chuyện xuất phát từ anh, nhưng bây giờ đã chuyển sang Huấn. Ngôn không bị mấy thằng trêu đùa nữa. Anh có một vài khoảnh khắc nhỏ để ngẫm về bản thân mình. Tuy cảm giác của anh đối với Giang Thảo vẫn luôn khác lạ so với các cô gái bình thường – trong con mắt Ngôn, vóc dáng chân ngắn, người ngắn, mặt mũi không có gì nổi bật nghĩa là bình thường – nhưng trái tim Ngôn giờ đây không còn vương vấn gì hình ảnh hây hây ấy nữa. Trong lòng anh, những xúc cảm, những lời nói sâu kín nửa kìm nén, nửa muốn bộc bạch với Giang Thảo trước đây đã không còn tồn tại. Anh đã coi cô cũng giống như bất kỳ một người bạn học nào khác – bình thường như mọi sự vẫn luôn bình thường. Không phải vì câu chuyện anh vừa mới được nghe từ Huấn rằng Thảo đã có người yêu, nhưng chỉ vì trong lòng anh đã có một hình bóng khác chính thức ngự trị: Huệ Anh.

“Tuy hơi xót xa sau pha tỏ tình ấy, nhưng lập trường của tôi vẫn muốn khuyên các ông: thích đứa nào thì... tới luôn đi! Không phải giấu giếm, ngập ngừng gì cả!”

“Hoan hô chú bộ đội!”

Cuộc “chém gió” của mấy thằng bạn cũng khiến Ngôn suy nghĩ. Cho đến lúc này, anh chưa mở miệng nói lời nào trong lòng mình với Huệ Anh. Không hẳn là do nhút nhát của Ngôn, tất nhiên thực hiện việc đó với anh thật vĩ đại và không hề dễ dàng. Nhưng lý do khiến Ngôn chưa bộc bạch chính là không muốn cô bé quá bất ngờ. Ngôn mừng tượng trong đầu rằng: sau một thời gian quen biết, đủ hiểu nhau hơn, đủ để cô bé sẵn sàng hơn, anh sẽ chính thức thổ lộ. Anh có cảm giác như mình đang cầm trên tay một quả cầu thủy tinh mỏng manh, chỉ sợ một sơ suất nào đó sẽ khiến quả cầu vỡ tan. Anh luôn cố gắng nâng niu trân trọng quả cầu ấy, muốn ôm quả cầu ấy vào lòng mình, nhưng với một sự thận trọng và nhẹ nhàng nhất có thể. Anh muốn mình hiểu hơn một chút về cô, và để cô hiểu hơn về anh, trước khi một mối quan hệ như ý sẽ bắt đầu.

Anh lo xa và tính toán cho kế hoạch của mình.

Kết thúc buổi học, Ngôn và các bạn bước ra khỏi nhà K. Anh muốn đi vòng qua con đường quanh khu thư viện và sân vận động trước khi rẽ vào chợ sinh viên gần khu giảng đường A1, A2. Đoạn đường chạy dọc từ nhà K đến tòa thư viện là khoảng không gian sạch sẽ và lãng mạn nhất của trường Sư phạm. Mặt đường

bằng phẳng, hầu như không có chút rơm rác hay dấu vết mấp mô nào. Một bên lề đường là vườn cây xanh mát với bãi cỏ tươi mơn mớn có đặt tượng mười hai con giáp chế tác bằng đá ong thật ngộ nghĩnh. Dưới bóng những cây lộc vừng phủ tán rộng ra gần hết vỉa hè, người ta có một nơi lý tưởng để ngồi nghỉ, trò chuyện với nhau. Không phải vô cớ mà sinh viên gọi nơi đây là “con đường tình yêu”. Đó đúng là con đường đợi chờ, gặp gỡ, tâm sự của những người đang yêu. Họ ở bên nhau một buổi chiều nào đó, một buổi tối nào đó. Họ yêu nhau nơi “con đường tình yêu”.

Cũng có những người ngồi một mình ở đó. Có thể đang nghĩ rằng nửa kia của họ sẽ chui từ kẽ gạch vỉa hè lên.

Ngôn đi ngang qua một đôi tình nhân. Anh con trai mặc áo trường Xây dựng, tay ôm đàn ghita. Còn cô gái nhìn thoáng qua kiểu vai áo đặc trưng là biết ngay cô giáo tương lai của Sư phạm đang chăm chú nhìn và lắng nghe người yêu chơi đàn.

“Từ khi quen em, anh đã biết bối rồi

Vì những lúc thoáng nghe em cười

Anh đã biết con tim

Yêu em mất rồi

Người yêu ơi, xin em chớ quên...”

Ngôn thích thú trước những gì mình đang thấy và đang nghe. Anh không những yêu mến giai điệu lãng mạn nhẹ nhàng của bản tình ca, mà còn trân trọng những câu từ, ý tứ của lời hát. Anh nghe, và hát thầm trong lòng... Tâm hồn anh rộn lên tựa như môi miệng đang mỉm cười, đôi mắt đang bừng sáng. Anh nghĩ về mình, nghĩ về Huế Anh. Dường như người nhạc sĩ sáng tác bản tình ca ấy đang viết nên câu chuyện giữa anh và cô vậy: những giây phút bối rối trước nụ cười thiên thần, những xao động của con tim trong mỗi khoảnh khắc nhìn ngắm, tơ tưởng,... Có niềm vui nho nhỏ sống động đang bùng nổ trong trái tim, tâm hồn Ngôn: anh đang yêu.

Những làn gió đang trở nên xinh đẹp hơn...

... Và những viên gạch lát đang gần nhau hơn...

* * *

Không biết ai đã dành riêng khu chợ Xanh cho sinh viên mà nơi đây tấp nập bước chân của những người trẻ. Chủ yếu là sinh viên Sư phạm và Quốc gia, vì họ học ở gần đây nhất. Cũng có khi thấp thoáng những chiếc áo Bách khoa, Xây dựng, hay đồng phục lớp nào đấy thuộc Giao thông hoặc Mỏ,... Họ đi chơi, đi mua sắm cùng người yêu, hoặc tụ tập bạn bè vào một quán chè trong một ki-ốt nào đó. Những dòng người đi lại giữa đường chợ chìm ngập trong tiếng chào mời nô nức của những người bán hàng. Quần áo là thứ được bày bán nhiều nhất ở đây. “Áo 20K”, “Quần bò giá tốt”, “Áo sơ-mi 80K”... Cũng có hàng loạt các cửa hàng bày la liệt cặp sách, balô, dây lưng, ví da,... Thỉnh thoảng, khách đi chợ sẽ gặp những ki-ốt chuyên kinh doanh ốp điện thoại hoặc tranh thêu chữ thập. Và còn nhiều, nhiều những thứ hàng khác. Nhưng tất cả sẽ đều buồn tẻ nếu thiếu đi hương vị từ những quầy hàng di động của xúc xích nướng, nem chua rán, phô mai chiên, cóc dầm, ổi dầm, xoài dầm muối ớt,...

“Chị ơi, gói giúp em món này.”

Người chủ cửa hàng lưu niệm nhận lấy chú thỏ châu Âu mà Ngôn đã làm mấy tuần trước. Chị ta cảm thấy thích thú và ngấm ngĩa một lúc.

“Em tự làm nó đấy à? Hay thế.”

“Vâng ạ.”

Ngôn hình dung ra niềm vui sẽ hiện lên trên môi mắt Huế Anh khi cô nhận món quà. Chú thỏ được làm từ giấy bìa cứng, được cắt dán thành khối không gian ba chiều chắc chắn. Những ngón chân khum khum thật đáng yêu. Đôi mắt mở to long lanh cùng với dáng đầu ngẩng lên nhìn thẳng khiến chú thỏ tỏ ra tinh anh và thanh tú. Có lẽ ai cũng sẽ dậy lên một niềm vui yêu đời khó tả khi nhìn ngắm chú thỏ trước mặt.

Chị chủ cửa hàng đã gói xong hộp quà đựng chú thỏ. Ngôn thanh toán tiền công rồi bước ra khỏi cửa. Anh lại hòa mình vào không khí nhộn nhịp nơi những bước chân dập dềnh của dòng người dạo quanh. Món quà đã hoàn tất, nhưng làm sao để hẹn gặp em ấy được đây? Mấy hôm nay, Huế Anh không đến lớp tiếng Pháp. Ngôn nhắn tin trên Facebook thì chưa thấy xuất hiện dòng chữ “đã xem” – Huế Anh không thường xuyên “online”. Đã thế, Ngôn lại quên xin số điện thoại của cô từ những buổi gặp trước. Tính đáng trí lúc này khiến anh tự giận mình một cách khó tả...

“Áo sơ-mi, quần bò, em ơi!”

“Vào mua hàng chị đi em! Hàng mới về nè em!”

“Quần bò hàng anh rẻ lắm em ơi! Mua đi em ơi!”

Hàng loạt những tiếng chào mời đổ xô ra khi Ngôn bước qua từng cửa hàng. Nhưng anh lắc đầu, hoặc giả diếc như không nghe thấy họ nói, cứ nhìn thẳng và bước tiếp. Một phần vì không có tiền để mua sắm, một phần vì anh đang mãi suy nghĩ về...

Bỗng nhiên trước mắt Ngôn, Huế Anh xuất hiện. Cô đang đi chơi cùng một người bạn gái nữa. Ngôn mở to mắt ra hơn, và chắc chắn không có hàng cây lá đỏ nào ở đây cả. Mọi thứ, mọi người ở đây đều là thật. Và Huế Anh phía đằng kia cũng là thật.

Miệng Ngôn không kìm được nụ cười rộng mở. Có những đợt pháo hoa nào đó nổ đùng đùng trong lòng anh.

Và ánh mắt Huế Anh bắt gặp Ngôn. Cô nở một nụ cười thật tươi cùng đôi mắt bồ câu kiêu diễm.

“Anh Ngôn! Anh đi shopping đấy à?”

Bước đến gần hai cô gái, Ngôn giơ tay trái lên chào theo thói quen.

“Chào các em!”

“Em chào anh ạ!” Cô bạn đi cùng Huế Anh nói với Ngôn rồi quay sang Huế Anh. “Anh nào đấy bà?”

“Anh tôi đấy! Học cùng lớp tiếng Pháp! Hi hi!”

“Ừ uôi... Làm tôi cứ tưởng bà quyết định rời bỏ hội FA của lớp mình chứ!”

“Ha ha ha! Anh Ngôn ơi, đây là Ngọc, chủ tịch hội đồng bất trị của lớp em hồi phổ thông. Hi hi.”

Ngôn không ngờ cái vẻ đăm chiêu nghiêm nghị của anh đã bốc hơi đâu mất từ khi gặp người trong mộng của anh. Huế Anh cũng vui tính, nhưng thông minh và hoạt bát hơn anh một chút.

“Các em vừa tan học à?” Ngôn hỏi một câu xuất hiện ngẫu nhiên trong đầu anh đang khi có vô số những rộn ràng, bồi hồi cứ rung lắc quả tim anh.

“Không, bọn em bùng giờ!” Cả hai cô gái đồng thanh rồi cùng cười với nhau.

Huế Anh nói tiếp:

“Ngọc học Ngoại ngữ bên này. Nó bảo em tụ tập một buổi ‘huyền thoại’ chợ Xanh cho biết. Thế là em bắt chuyến xe từ Nguyễn Trãi lên đây chơi. Đây, hôm nào bà với tôi đi chợ đêm Phùng Khoang nữa nhá.”

“He he. Chè bà khao đấy.”

“Ô tê.”

Ngôn chỉ biết nghe và ngắm nhìn những nét tinh nghịch của hai cô gái. Anh vẫn chưa biết kiểm soát nỗi niềm của mình sao cho thật... bình thường.

“Ồi chết con pét nhà tôi rồi...!” Bỗng nhiên Ngọc thốt lên.

“Sao thế bà?”

“Rơi cái ví ở đâu ấy!”

“Chết thật! Bà kiểm tra kỹ lại cặp chưa?”

“Rồi! Không có. Giữa chợ này mà bị móc thì có nước vỡ mồm!”

“Hay là ở quán chè lúc này?”

“Ừm. Chắc thế. Nhưng cả chiều bọn mình lượn quanh nhiều chỗ. Không biết có phải để quên ở đó không nữa... Để tôi quay lại tìm xem sao.”

“Bọn tôi đợi bà ở đây nhé.”

“Thôi, hai người cứ đi trước đi. Tôi đi tìm cái ví chắc cũng một lúc lâu đấy.”

“Chắc trong đó có ảnh người thương hả?”

“Vâng, người thương. Thương hai ‘củ’ của tôi đấy bà nội! Đi đây. Chào anh Ngôn nhé.”

Ngôn cũng chào lại:

“Tạm biệt em! Good luck!”

“Cám ơn anh ạ. Tí nhờ anh đưa nó về nhà lành lặn giúp em.”

“Ô kê. Chắc chắn vẫn đủ mất mũi.”

Chỉ còn lại Ngôn và Huế Anh. Hai người đi tiếp trên con đường chợ. Những ki-ốt hàng hóa vẫn đông đúc và nhộn nhịp, nhưng dường như không có âm thanh nào lọt vào tai Ngôn, không một người nào hay quây hàng nào để lại hình ảnh trong các nơ-ron thần kinh của Ngôn. Tâm trí anh giờ đây tràn ngập cảm giác có Huế Anh bên mình. Anh dường như lại hàng cây lá đỏ, hồ nước xanh gọn mà anh đã thấy trong giấc mơ. Những hình ảnh ấy không có thực ở hiện tại, nhưng gió và nắng thì dường như đang ủng hộ anh. Có chút se lạnh của khí trời mùa thu. Có chút gió khẽ đùa bên làn tóc mỏng manh lượn sóng trên mái đầu Huế Anh.

“Anh Ngôn đi chơi một mình à?” Huế Anh hỏi.

“Ừ. Anh đi một mình.” Ngôn nói. “Thực ra lúc này thì một mình. Còn bây giờ là hai mình.”

Huế Anh cười.

“À mà dạo này anh không thấy em đến lớp?”

“Lớp cô Thùy ạ? Ôi, cũng gần một tháng rồi. Dạo này trên lớp em căng quá anh ạ. Em phải vui mình trong đồng bài dịch, lại còn tập kịch cùng nhóm trong câu lạc bộ ở khoa nữa. Choán hết cả thời gian đến lớp cô Thùy anh ạ.”

“Em học chăm chỉ ghê.”

“Chăm chỉ gì đâu anh.” Huế Anh bẽn lẽn. “Em cũng bình thường thôi. Chắc đợt vừa rồi anh Ngôn cũng giỏi tiếng Pháp lên nhiều ấy chứ?”

“Ừ, anh có khá hơn. Anh có thể nói chuyện với người Pháp bằng tiếng ‘anh’.”

“Uầy. Tiếng của anh. Hi hi. Chắc chắn ông đó sẽ hiểu rằng anh đang nói tiếng Đức.”

“Ha ha. Và nếu em chứng kiến cuộc hội thoại ấy thì sẽ có cơ hội tách ông ấy và anh khỏi một trận ẩu đả đấy.”

Huế Anh cười. Còn Ngôn thì đang nở hoa hạnh phúc trong lòng. Anh chợt nhớ rằng ngày mai là hai mươi tháng mười. Cơ may của anh chỉ có lần này mà thôi. Hai người đã bước ra khỏi con đường đông đúc của chợ Xanh và đứng trên vỉa hè đường Xuân Thủy.

“Huế Anh ơi. Những hôm trước anh có một việc muốn nói với em mà không có số điện thoại để liên lạc. Còn trên ‘phây’ thì... hình như lâu rồi em chưa lên?”

“Vâng ạ. Em bận quá. Anh lưu số em vào này: 01685438766.”

“Ô kê. Anh lưu đây.” Ngôn bấm số rồi nhấn gọi luôn. “Số anh đấy nhé.”

“Vâng ạ. Mà anh có việc gì vậy?”

“À... Cái này...”

Ngôn bắt đầu mở cặp, lấy ra hộp quà vừa gói trong hàng lưu niệm khi này.

“Wao! Cái gì đây ạ? Không phải tặng em đây chứ?” Mắt Huệ Anh thêm to tròn.

“Tất nhiên là tặng em rồi. Nhân dịp... ngày mai!” Ngôn cười.

“Ngày mai à?... Hai mươi tháng mười à anh? Ôi, cảm ơn anh nhé. Được chúc mừng sớm thế này. Em có nên bóc ra xem ngay không nhỉ?” Huệ Anh cười rạng rỡ.

“Tùy em. Hi hi.”

“Thôi em để về nhà mới bóc. Chắc chắn đây là một món quà rất tuyệt vời... Cảm ơn anh nhiều nhé.”

Ngôn dẫn Huệ Anh đến một quán nước gần đó. Hai người trò chuyện một lúc thật lâu rồi tạm biệt. Trên đường trở về chỗ gửi xe trong trường, Ngôn cứ tủm tỉm tự cười một mình. Và trong tâm trạng cao hứng vì dư âm của những phút hạnh phúc vẫn còn vương vấn, anh khẽ hát lên tự chúc mừng mình:

“Từ khi quen em, anh đã biết bồi rồi

Vì những lúc thoáng nghe em cười

Anh đã biết con tim

Yêu em mất rồi

Người yêu ơi, xin em chớ quên...”

4. Chương 3 Phần 1

CHƯƠNG III: NHỮNG CHUYỆN TÌNH THƠ NGÂY

“Ngôn này, chú Dũng muốn nhờ mày dạy cho con chú đây.”

Bố Ngôn nói xong, khum khum bàn tay chắn gió để bật lửa. Hít một hơi thật sâu, ông neho mắt, phả luồng khói thuốc lá vào không khí. Luồng khói cuộn tròn rồi tan biến.

“Con chú Dũng lớp mấy vậy bố?”

“Lớp 6.”

“Con chỉ dạy môn Toán thôi đấy. Bố có nói vậy không?”

“Có. Con bé nhà đó mới chuyển cấp nên lóng ngóng môn Toán lắm.”

“Vâng ạ. Nhiều cái khác lạ mà. Bố cho con số chú ấy.”

“Đây, mày xuống đây tìm trong danh bạ này. Bố mất kèm nhèm lắm.”

Ngôn từ trên gác bước xuống, tìm số điện thoại chú Dũng trong máy bố và lưu vào máy mình.

“‘Dũng ba bánh’ nhé.” Bố Ngôn và chú Dũng vẫn hay hợp tác chở hàng bằng xe lam. “Nhà chú ấy ở ngõ 54 Trần Khát Chân.”

“Vâng ạ. Còn lịch thì chú có nói gì không bố?”

“Con chú ấy rồi tất cả buổi tối. Mày có muốn chọn ngày nào thì chọn, nhưng gọi điện trước cho cô chú.”

“Vâng ạ.”

Sang tháng 11, Ngôn bắt đầu đi dạy gia sư cho cô con gái chú Dũng, người bạn làm ăn vẫn thường hay nhờ bố Ngôn chở hàng. Với anh, kiến thức toán lớp 6 cũng bình thường thôi, không có gì khó khăn to tát cả.

Nhưng cô học trò của anh thì quá non nớt và không được sáng dạ cho lắm. Tuy nhiên, điều thuận lợi cho Ngôn là từ lần tiếp xúc của buổi học đầu tiên, cô bé rất quý Ngôn và thích cách giảng bài của anh: thật hiền hòa và từ tốn. Cô bé không bướng bỉnh, đánh đá; trong mọi câu chào hỏi hay trả lời Ngôn, đều rất lễ phép lịch sự. Chú Dũng và cô Phương, vợ chú, là những người rất quý mến con người trí thức như Ngôn. Một gia đình có nề nếp, gia giáo. Họ tìm chọn cho con được học ở trường tốt, lớp ngoan; mỗi ngày cô con gái tan học là lại thấy mẹ đứng đợi sẵn ở cổng trường đón về; lịch học, lịch nghỉ của con, họ đều nắm được hết. Ngôn nghe cô Phương kể chuyện như vậy, và qua sự quan sát của mình, anh cũng nhận thấy không khí tốt lành, bình an nơi mái ấm này. Anh trân trọng sự chăm sóc, dạy bảo con cái của bố mẹ cô bé. Nhưng trong thâm tâm, anh có chút lo lắng cho cô học trò của mình. Anh so sánh cô bé với anh, và dường như có nhiều điểm tương đồng. Sự bao bọc quá kỹ lưỡng dành cho con cái của các bậc phụ huynh như một cánh cửa thép bảo vệ chắc chắn. Nó ngăn ngừa mọi kẻ xấu xâm nhập và mọi yếu tố làm tổn hại đến tâm hồn trong trắng của các em. Nhưng nó lại là một trở ngại không nhỏ để các em có thể nhìn ra thế giới, mở rộng và phát triển tối đa các năng lực bẩm sinh của mình. Ngôn nhìn lại mình cũng giống như một chú gà choai nhốt hoai trong lồng, đến khi lớn tướng rồi mới ra ngoài chạy loăng quăng, tìm kiếm và học hỏi cuộc đời. Anh tự nhận thấy mình còn nhiều kém cỏi về những kỹ năng đối nhân xử thế, giao tế với tha nhân. Anh vẫn đang nỗ lực lao mình ra với cuộc sống, học hỏi xã hội và điều chỉnh bản thân để sớm thoát khỏi cái tù túng của tâm mắt hạn hẹp nơi mình. Nhìn bé Thu, học trò của anh, Ngôn ước mong sao cô bé có thể tiếp cận và động chạm đến cuộc đời sớm hơn anh, để dần dần đủ cứng cáp, đứng vững trong đời. Nhưng anh chỉ suy tư như vậy, tất cả chỉ là nội tâm, bởi lẽ anh chỉ là một phần của tuổi thơ Thu, chỉ là một người anh, người thầy gia sư, chứ không phải là bố mẹ của cô bé.

“Bây giờ Thu hãy xem nhé: $2 + 3 = 5$; $2 = 5 - 3$. Đó là ví dụ thứ nhất. Bây giờ anh cũng có $2 \times 3 = 6$; $2 = 6 : 3$. Đó là ví dụ thứ hai. Vậy em thấy ở từng ví dụ, có các phép tính gì?”

“À... Em thưa anh, có một phép cộng và một phép trừ ở ví dụ thứ nhất. Có một phép nhân và một phép chia ở ví dụ thứ hai ạ.”

“Ồ kê!” Ngôn xấn tay áo, cầm viên phấn vẽ mũi tên theo lời giảng giải của mình. “Đó chính là những phép tính ngược của nhau. Chúng ta sẽ nhận thấy ở đây: một ‘số nhỏ’ cộng một ‘số nhỏ’ được một ‘số to nhất’; một ‘số nhỏ’ nhân một ‘số nhỏ’ được một ‘số to nhất’. Vậy nếu em muốn tìm một trong hai ‘số nhỏ’ của phép cộng, em chỉ việc lấy ‘số to’ trừ đi ‘số nhỏ’ kia. Đúng không nào? Phép trừ chính là phép tính ngược của phép cộng. Nhân và chia cũng như vậy. Ngược nhau. Làm thử cho anh bài này xem nào.”

Ngôn viết lên bảng một phép tính cộng. Số x phải tìm ở vị trí số hạng. Thu chép đề bài xong, giải ra được kết quả.

“Đó, mỗi khi em gặp phép tính cộng hay nhân mà yêu cầu tìm số nhỏ, là chỗ này, chỗ này này...” Ngôn chỉ những số hạng và thừa số trên bảng. “... Em chỉ việc liên tưởng đến phương pháp phép tính ngược của anh nhé.”

“Vâng ạ.”

“Với phép trừ và chia cũng vậy, em sẽ lật ngược lại thành cộng và nhân. Tuy nhiên, cực kỳ chú ý một ngoại lệ! Anh cho em ví dụ nhé: $8 - x = 3$. Vậy em có dùng phép tính cộng để tìm x không?”

“Có ạ. Em sẽ lấy 3 cộng 8... À không, không được ạ.”

“Đúng rồi. Phải đặc biệt chú ý hai trường hợp: khi tìm số trừ và số chia, mình sẽ không dùng phép tính ngược. Mình phải tưởng tượng xem số nào là ‘số to’ và số nào là ‘số nhỏ’ để rồi khi tìm ‘số nhỏ’ thì phải lấy ‘số to’ trừ đi hoặc chia đi ‘số nhỏ’ thứ hai nhé. Nghĩa là không dùng phép tính ngược để tìm số trừ và số chia!”

“Em nhớ rồi ạ.”

Mỗi lần giảng giải cho bé Thu, Ngôn căng hết các sợi dây thần kinh ra để chỉ huy cho suy luận và miệng lưỡi của mình. Anh là một người cực kỳ nhẫn nại. Vì để giúp ột cô bé chậm tiếp thu như vậy hiểu được bài, chỉ có duy nhất một đức tính cần thiết nhất nơi người giảng viên chính là nhẫn nại. Có những bài toán cùng một cách thức giải quyết nhưng Thu lại không nhớ phương pháp để áp dụng cho đúng. Phải qua hai

ba buổi học, phải qua hơn năm bảy lần nhắc đi nhắc lại cách làm, Thu mới có thể giải thành thạo các bài toán cơ bản.

Kết thúc mỗi giờ học, Ngôn luôn ngồi lại trò chuyện với cô bé một hồi để hiểu rõ hơn về các vấn đề trường lớp hay chương trình học-chơi-ăn-ngủ ở nhà mà bố mẹ Thu đã đặt ra cho em. Anh lắng nghe cả tất cả những câu chuyện cô bé hồn nhiên kể, giải đáp tất cả những thắc mắc về kiến thức khoa học hay yêu cầu lạ lùng nào đó của các thầy cô trên trường,... Cũng có những lần, Thu lại được làm thính giả thưởng thức những câu chuyện ngụ ngôn, truyện cười thú vị của Ngôn. Đôi khi một màn ảo thuật nhỏ của “anh thầy” cũng làm Thu lưu luyến mãi...

Sau khi chào cô Phương, Ngôn phóng xe ra về. Ánh đèn chiếu từ xe anh tỏa sáng một góc ngã ba. Những con ngõ ở Trần Khát Chân thật là ghê rợn với độ dốc hiểm trở khôn lường. Nếu xe máy, xe đạp bị hỏng phanh hoặc chạy yếu, thế nào cũng bị lao tuột về xuống cuối chân dốc tối hù. Về số hai, chiếc Wave Alpha của Ngôn ồ ồ phi ngược trên triền dốc có lẽ phải nghiêng bốn mươi lăm độ – như một con bò điên đang thời sung sức, rồi đâm bổ ra trục đường chính. Ngôn muốn sắm một chiếc máy quay phim để ghi lại những hình ảnh này lắm. Anh hình dung đoạn video mình tải lên mạng sẽ thu hút hàng nghìn lượt xem, với tiêu đề: “Có một Hi-ma-lay-a bên sườn Hà Nội!”

Bon bon trên đường Đại Cồ Việt, anh tranh thủ ngắm nhìn những khoảng không gian lộng gió và rực sáng ánh đèn. Lần nào cũng vậy, trước mỗi khung cảnh hùng vĩ, anh luôn dùng hết mọi cảm quan để tận hưởng những vẻ đẹp tuyệt vời như đang dâng lên và tràn ngập tâm hồn. Lao đi trên cây cầu vượt bắc vuông góc với các con đường Bạch Mai, Phố Huế, anh thấy mình như đang được nhấc bổng lên không trung, để mặc cho luồng gió mát lạnh của khí trời thàng mười một lượt trên những vành tai và cánh tay mình một cách sáng khoái. Nếu như bộ chip tự điều khiển xe gắn máy trong tưởng tượng của anh có thật trên đời thì có lẽ trong giây phút này, anh đang đưa mắt rảo khắp ba trăm sáu mươi độ của tầm nhìn mà tận hưởng...

Giá mà có một người nữa cũng đang ở bên, và cùng chung niềm hạnh phúc này đây với mình thì thật tuyệt diệu biết bao!... Trong tâm trí Ngôn bỗng hiện lên hình ảnh Huệ Anh. Ngôn cảm thấy nhớ cô. Đã mấy tuần rồi chưa gặp lại, nhưng hình ảnh khuôn mặt thon thon và đôi mắt dịu dàng của cô vẫn in đậm trong tâm trí Ngôn. Không biết giờ này cô đang làm gì? Có lẽ đang học bài? Đọc sách? Hoặc lướt mạng? Xem phim?... Anh không biết hiện giờ cô đang vui buồn ra sao, cười nói thế nào, nhưng đối với anh, mỗi khi nhớ đến cô, như trong giây phút này, đều khiến lòng anh bùng lên một nỗi niềm hạnh phúc khó tả. Anh vui vì được biết cô trong đời và cảm thấy may mắn vì từng được ngắm nhìn từng làn tóc, bờ mi của cô. Anh thấy cuộc sống của mình đáng quý hơn vì biết yêu mến cô.

“Từ khi quen em, anh đã biết bối rối

Vì những lúc thoáng nghe em cười

Anh đã biết còn tim

Yêu em mất rồi

Người yêu ơi, xin em chớ quên...”

Về đến nhà, nhìn thấy mâm cơm mẹ đã dọn sẵn, có đầy lồng bàn, nhưng Ngôn chưa vội. Anh không thấy đói – có lẽ chỉ cần nhớ đến Huệ Anh thôi đã đủ no rồi. Quăng chiếc cặp qua một bên, anh ngồi phịch xuống ghế đệm, rút điện thoại từ trong túi quần ra, bấm bấm tin nhắn. Anh chọn lọc chi li từng từ từng chữ để viết, và hình dung nếu mình là người đọc thì liệu có dịch được không. Viết hoàn chỉnh một đoạn tin rồi, anh lại nhấn lên trên đầu để đọc toàn bộ hai lần nữa. Cuối cùng, tin nhắn đó không được gửi đến bất kỳ một cái tên nào trong danh bạ, vì số điện thoại của người nhận ấy, Ngôn đã thuộc nằm lòng từ buổi chiều ngày mười chín tháng mười rồi.

“Thỏ đang làm gì đấy em? Ăn cơm chưa? Anh mới đi dạy về này. Mời em cùng xơi cơm nhé.”

Cái nickname “Thỏ” được anh đặt cho Huệ Anh, kể từ khi cô vui mừng nhận được món quà của anh. Buổi tối hôm ấy, về phòng, bóc quà ra, cô hết sức ngỡ ngàng và ngồi ngắm nghía chú thỏ mãi. Cô khâm phục bàn tay khéo léo của Ngôn và tự hỏi không biết anh đã làm thế nào để có thể dựng được hình khối chú thỏ đáng yêu này bằng giấy được. Và từ khi nhận được lời cảm ơn của Huệ Anh, mỗi ngày Ngôn đều gửi ít nhất một hai tin trò chuyện với cô. Khi thì hỏi thăm sức khỏe, khi thì nói về chuyện học tập hoặc hỏi han về một số

từ vụng trong tiếng Pháp – những thứ sẵn có trên mạng. Có những hôm “bí” chủ đề, anh đợi đến mười giờ rưỡi tối để chúc cô ngủ ngon. “Chúc Thỏ ngủ ngoan nha. ^^” Hoặc “Thỏ đắp chăn ấm và mơ đẹp nhé. ^^” Và rồi tự cười tủm tỉm một mình khi đọc được dòng hồi âm: “Anh Ngôn khô đều đặn ạ.”

Có vẻ như muốn căn thời gian thật chuẩn với lúc Ngôn đã xong bữa cơm, Huế Anh trả lời tin nhắn:

“Em ăn rồi ạ. Anh đi đường có bị mưa không ạ?”

Hóa ra lúc này, trong khi mãi ngẩn nhìn đường phố và tưởng tượng ra Huế Anh đang ngồi sau lưng mình, Ngôn không để ý có chút mưa bay bay trên vai áo anh.

“Không, anh nhớ một người đến nỗi không biết mình về lúc nào nữa kia.”

“Hi hi. Ai mà có phúc thể không biết? Mai thứ bảy đây, anh có đi chơi với chị ‘gấu’ không?”

“Không, anh chẳng có ‘gấu’ nào cả. Anh chỉ có thỏ thôi.”

“Thôi, em đi nhúng nước rồi khô đây. Chúc anh ngủ ngon nhé.”

“Uhm, chúc em ngủ ngon và mơ thấy anh...”

“Hik. Mơ thấy em còn không dễ, nói gì là mơ thấy anh. Bye anh nhé.”

“Bye em. Have a sweet dream...”

Vẫn thói quen cũ, sau khi kết thúc cuộc “chat” qua tin nhắn, Ngôn mở lại các tin đầu tiên của Huế Anh để đọc, dường như có bữa cơm “tặng hai” vẫn luôn dọn sẵn cho anh nhắm nháp vậy. Thỉnh thoảng anh còn đọc lại các tin trong mục “hộp thư đi” để xem mình đã viết những gì và liệu cảm nhận của em ấy sẽ ra sao... Rồi tự cười tủm tỉm, sướng sướng...

* * *

Nhìn bé Thu với khuôn mặt trái xoan xinh xinh cùng chiếc gọng kính đen dày, Ngôn nhớ lại thời niên thiếu của mình, một thời ngây ngô, trong sáng. Ở độ tuổi ấy, con trai phát triển sau con gái một quãng xa: người ngợm còn nhỏ nhắn, vẫn mang trên mình đôi vai thon nhỏ của một “cậu bé” chứ chưa được vạm vỡ và rộng chắc của một “chàng trai” thực thụ. Hồi ấy, thằng nào hay chơi với con gái thì sẽ bị trêu chọc là... “bê dê” ngay! Nhiều đứa còn “sợ” phải chạm vào người con gái, dù chỉ là đặt tay lên vai khi xếp hàng. Các “cậu bé” vẫn đang là các “cậu bé”, vẫn hồn nhiên vô tư chơi đùa, đuổi bắt nhau, chạy khắp sân trường với tốc độ phi thường, đôi khi khiến các thầy cô giáo đang dạo bước ngang qua với tập sách trên tay, phải giật mình đứng lại nhường đường cho các “trâu con”. Còn các cô nàng, khi ấy đã bước vào tuổi dậy thì, đã biết làm duyên làm dáng, đã dần biết tư tưởng đến chuyện tình cảm yêu đương. Dĩ nhiên các “đáng mày râu” cùng tuổi bấy giờ chưa lớn, vẫn còn trẻ con lắm, và không thể lọt vào những trái tim hồng kia được. Các nàng để ý đến những anh lớn học các lớp trên, thường là lớp 8 hoặc 9, đôi khi còn có người yêu ở một trường cấp ba nào đó.

Nhưng có một cô nàng không như vậy – Hân, bạn học cùng tiểu học của Ngôn. Hân thích Ngôn từ khi lên lớp 6. Hai đứa học cùng trường. Một đôi kính cận gọng hồng, một chiếc cặp xanh da trời là những gì Ngôn thường thấy nơi cô bé xinh xắn ấy sau mỗi buổi tan học. Hân dáng cao, có nước da trắng và một khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn. Cô bé trầm lặng, ít nói, ít cười, luôn tự làm mọi việc một mình. Mặc dù cậu bé Ngôn khi ấy còn chưa biết thế nào là yêu, còn chưa biết tỏ ra là một chàng trai thực thụ, nhưng Hân vẫn thích. Cô bé mến Ngôn vì tính cách hiền lành, trong sáng của cậu. Ngôn không chửi bậy, Ngôn chăm chỉ học bài, làm bài tập, lại còn hăm hở tham gia các hoạt động văn nghệ của trường nữa. Hồi còn học chung lớp, Hân vẫn thường nhờ bàn tay nghệ thuật của Ngôn vẽ giúp các bức tranh để nộp chấm. Cô bé mến Ngôn, nhưng mãi đến học kỳ hai của năm lớp 6 mới mạnh dạn bày tỏ. Những lời thư viết trong một cuốn sổ tay màu xanh da trời của Hân khiến Ngôn rung động. Cậu đọc thư tình của cô bạn gái được gửi qua một thằng trung gian trong lớp Ngôn mà lồng ngực cứ giần giật, còn mặt thì tưởng chừng như bốc hỏa. Quá choáng ngợp trước những lời có cánh đầu tiên nhận được trong đời, nhất là ba chữ “Mình Yêu Cậu”, Ngôn không biết phải nói gì với chính mình. Sợ bố mẹ phát hiện, cậu vội nhét cuốn sổ vào sâu trong ngăn tủ sách và... lên giường đi ngủ – lúc năm rưỡi chiều! Sau đó, mẹ gọi dậy ăn tối, Ngôn xử lý hai bát cơm thật nhanh rồi về phòng. Mở thư ra, đọc lại một lần nữa, cậu vẫn chưa hết “sốc” vì những dòng chữ hiện lên trước mắt mình. Khi ấy, Ngôn vẫn còn là một cậu bé, nghĩa là vẫn mang nơi mình cách hành xử của một cậu

bé. Nếu là một chàng trai, hẳn Ngôn đã không mất tự chủ đến mức xé tan bức thư thành từng mảnh nhỏ, rồi dút tất cả vào trong một bịch ni-lông, kẹp vào cuốn sách dày cộm, cũ kỹ nhất trên kệ sách của mình. Suốt một thời gian dài lảng tránh ánh mắt cô bạn, Ngôn đã trở nên không bình thường như những thằng bạn của mình. Mãi đến khi lên cấp ba, anh mới tìm lại những mảnh vụn của ba trang giấy bằng lòng bàn tay mình từng xé nát, cố gắng ghép từng mảnh một với nhau để dán thành bức thư tình hoàn chỉnh năm nào...

5. Chương 3 Phần 2

“Gửi Năm lùn,

Người ta bảo rằng 14/2 là ngày của những người yêu nhau. Ngày đó, họ trao tặng nhau những món quà, thanh kẹo hay những bông hoa. Đó là những biểu hiện thật đẹp của tình yêu phải không? Mình cũng cảm nhận thấy nơi mình đang khơi dậy lên những cảm xúc ngọt ngào và tha thiết như vậy. Mình không chắc rằng mình đã biết yêu chưa. Vì từ trước đến giờ chưa có ai dạy mình thế nào là tình yêu cả. Mình là một người sống nội tâm và chơi với ít bạn lắm. Nhưng thực sự mình đã cảm nhận thấy nơi sâu kín nhất trong nỗi lòng mình có một tình cảm rất đẹp với cậu. Mình không biết diễn tả thế nào để nói lên tình cảm đặc biệt ấy. Mình chỉ biết rằng: “Mình Yêu Cậu.”

Ngôn ơi! Ngôn à! Tiếng gọi tên Ngôn đang khẽ cất lên trong lòng mình. Mình là một cô gái yếu đuối và mềm mỏng. Nhưng mỗi khi nghĩ đến tên cậu, hình dung lại khuôn mặt đẹp trai, đáng yêu của cậu hay ngắm nhìn những bức tranh cậu vẽ tặng mình, thì tâm hồn mình như được có thêm sức sống vậy. Có lẽ mình đã biết yêu, mình đã yêu cậu, yêu cậu rất nhiều...

Cho dù tình cảm của mình có được cậu đáp lại hay không, nhưng mình vẫn luôn mong được gặp gỡ cậu và được thấy cậu mỉm cười mỗi ngày với mình. Chúc cậu luôn hạnh phúc và vui tươi nhé.

Với tất cả tình cảm,

Hân Kính Cận.”

Ngôn đọc lại từng từ từng chữ, và hình dung bàn tay cầm bút của Hân, gương mặt, ánh mắt lúc ấy của Hân. Anh nhìn những đường giấy loảng ngoảng vì bàn tay của cậu bé Ngôn xé nát năm ấy như sấm rạch ngang trời, mà trong lòng đau đớn vô cùng. Ngôn đã không trả lời thư của Hân, không tìm gặp nói chuyện với Hân, thậm chí khi vô tình bắt gặp cô bé trên đường tan học, Ngôn cũng không để ánh mắt của mình và Hân giao nhau. Sau khi học hết lớp tám, Ngôn không còn nhìn thấy Hân ở trường nữa. Nghe bạn bè bàn tán, Ngôn mới biết Hân mắc một chứng bệnh trầm cảm hiểm thấy với những triệu chứng khó lường, bố mẹ đã đưa cô qua Mỹ để điều trị. Phải hết lớp 9, Ngôn mới nhận ra mình có một vai trò quan trọng trong cuộc đời Hân như thế nào. Có lẽ nếu một tình bạn trong sáng, ấm áp giữa anh và cô được xây dựng chân thành, nếu “cậu bé” Ngôn ngày ấy không quá “sốc” và nhút nhát trước tình cảm của bạn gái thì Hân đã vui sống hạnh phúc hơn... Nhưng thời gian không trao tặng cho ai một chữ “nếu” bao giờ... Và anh đã không còn cơ hội để làm lại từ đầu...

* * *

“Anh Ngôn ơi, em không làm được!...”

Nghe tiếng của bé Thu, Ngôn giật mình quay lại. Trong mười phút vừa qua, để cô bé tự làm bài tập theo những gợi ý của mình, Ngôn cầm tách trà chanh mà cô Phương pha cho từ đầu giờ, ra đứng ở ban công, ngắm nhìn bầu trời đêm với những hoài niệm...

“Ồ sao thế em? Bài này cùng dạng với những bài em đã làm ở buổi trước rồi cơ mà?”

Thu không trả lời. Cô bé cúi đầu, mặt đối diện trang vở, bàn tay run run, những ngón tay đang bút rứt lẫn nhau. Đến lúc này Ngôn mới nhìn kỹ lại sắc mặt của em. Có nét gì đó không bình thường dần lộ ra trong ánh mắt đang xoáy sâu vào trang giấy. Đó dường như không hẳn là buồn bực, cáu giận hay tức tối... Không lẽ em bị cảm, sốt? Ngôn đặt tay lên trán em, và nhận thấy Thu không có dấu hiệu bị ốm.

“Em làm sao thế? Nói anh nghe xem nào.” Ngôn quỳ một chân để hạ mình ngang tầm với cô bé. Tay anh đặt lên đôi vai nhỏ nhắn của em để trấn an.

Đôi mắt cô bé đang chứa đầy sự sợ hãi xen lẫn nỗi bồn chồn, khắc khoải, bỗng ứa dòng lệ. Thu bật khóc và úp mặt vào lòng Ngôn khiến anh ngỡ ngàng. Đã từ rất lâu rồi, anh chưa phải nghe tiếng khóc của một cô gái nhỏ nào, dù trong khu phố nhà mình hay bất cứ nơi đâu. Và đây là lần đầu tiên trong đời, anh trở nên điểm tựa thân mật cho những dòng nước mắt của một thiếu nữ. Cô bé khóc rất nhiều, nhưng không thành tiếng lớn, chỉ có những tiếng nấc đang ngày một mạnh lên trong lồng ngực em. Tay em vòng quanh bám lấy Ngôn và rung lên từng hồi cùng với đôi vai. Ngôn hiểu rằng có nỗi niềm xao động nội tâm nào đó đang trào dâng trong lòng Thu và tuôn chảy ra ngoài thành những giọt nước mắt. Anh không biết điều gì đang diễn ra với em, và chưa biết mình sẽ cần phải làm gì bây giờ, vì điều này không có trong kế hoạch dạy học của anh. Nhưng Ngôn chợt nhớ ra anh không phải đang ở nhà mình. Sẽ thật không hay nếu bố mẹ Thu bắt chợt vào phòng và nhìn thấy tình cảnh này...

“Thôi nào, Thu. Có chuyện gì xảy ra với em thế?”

Những tiếng nấc vẫn chưa được thay thế. Và Ngôn nhận thấy ngực áo mình vẫn không ngừng ướt thêm.

“Chắc em đang có chuyện buồn?... Một chuyện rất buồn phải không?”

Anh cố gắng kìm giọng nói mình sao cho nhẹ nhàng nhất, thiết tha nhất, mặc dù chất giọng bình thường của anh đã dịu dàng sẵn rồi. Anh dùng hai bàn tay nắm lấy vai Thu, khẽ đẩy cô bé từ từ ra khỏi mình, đặt em ngồi lại trên ghế.

“Sẽ không sao đâu... Tất cả sẽ ổn thôi... Bình tâm lại, bình tâm lại em nhé...”

Nhịp nấc của Thu đã giảm. Nhưng đôi mắt đỏ hoe của em vẫn đang ướt đầm và chiếc kính gọng đen không giấu được những nỗi niềm xót xa trên khóe mắt, vòm má ửng đỏ nhỏ bé của em. Ngôn tháo kính ra giúp cô bé, với tay rút một mảnh giấy mềm trong hộp bút của em, rồi nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên má. Cô bé có chút xấu hổ và không dám nhìn anh.

“Được rồi. Được rồi. Không sao đâu. Em gái bé nhỏ của anh, mọi thứ sẽ tốt thôi. Đâu sẽ vào lại đây mà, phải không em? Bây giờ, anh của em sẵn sàng lắng nghe mọi tâm sự của em đây. Có chuyện gì kể anh nghe xem nào?”

Thu vẫn im lặng. Có lẽ em sợ rằng những tiếng nói của mình sẽ không bình thường được sau khi trải qua cơn mưa nước mắt vừa rồi. Em xao xuyến bồn chồn, nỗi lòng vẫn còn thổn thức.

“Thôi được rồi.” Ngôn nói. “Nếu em không muốn nói thì anh sẽ không bắt ép đâu. Thời đại tự do dân chủ mà. Khóc ra là tốt nhất. Mọi thứ sẽ trôi đi như vừa được rửa sạch. Hi hi.”

Vừa lúc Ngôn đứng lên thì Thu đưa tay mở ngăn kéo của bàn học, lấy ra một tờ giấy cất trong chiếc cặp nhựa mỏng, đặt lên bàn. Đó là một tờ bìa A4 màu xanh da trời, được gấp khéo léo thành một phong thư rất đẹp. Viên phong thư ấy được cất tía lộn sóng, còn chính giữa thì gắn một cái nơ đỏ thắm bằng vải.

Ngôn cầm lấy phong thư. Anh đọc thấy hai dòng chữ viết ở mặt ngoài:

“From: Mạnh Trung.

To: Phương Thu.”

Ngôn dường như đã hiểu ra một phần của câu chuyện. Chắc chắn mặt giấy bên trong còn ẩn chứa nội tình xoay quanh hai nhân vật chính được đề tên kia.

“Anh đọc được chứ?”

Sau thoáng chút đắn đo, Thu khẽ gật đầu.

Vừa lật mở lớp giấy, Ngôn vừa đưa mắt quan sát sắc mặt của Thu. Rồi lại nhìn vào những dòng viết của trang thư:

“Thương mến tặng Thu,

Em biết không, một năm có bốn mùa, nhưng anh yêu nhất mùa thu. Mùa thu có gió mát dịu, có nắng nhẹ nhàng, có lá vàng rơi... Mùa thu thật đẹp và lãng mạn. Anh yêu mùa thu. Và yêu người tên Thu là em đây.

Anh đã yêu em ngay từ lần gặp đầu tiên ở cửa căng-tin, buổi thứ năm của tuần đầu tiên khi em vào trường. Chiếc kính cận của em khiến anh ấn tượng lắm. Và anh chắc chắn rằng đằng sau nó là khuôn mặt xinh xắn đáng yêu của một nàng tiên đẹp tuyệt trần. Những lần đến gần em, nghe trộm em cười cười nói nói với bạn bè mà lòng anh rung động và hân hoan kỳ lạ. Anh ước muốn được làm quen với em, được nhìn ngắm nụ cười của em và nghe tiếng em trò chuyện.

Thu ơi, nhận lời làm người yêu anh nhé?

Lá thư này, cùng với mười hai bông hoa hồng được anh xếp trong ba ngày, tượng trưng cho tuổi mười hai đang đến với em. Em có thấy đẹp không? Nếu em hạnh phúc thì anh cũng vui lắm. Chúc mừng sinh nhật em nhé.

Anh Mạnh Trung.”

Đọc hết bức thư, Ngôn kéo một chiếc ghế và ngồi xuống cạnh Thu. Anh hiểu rằng cô bé đang có vấn đề với Mạnh Trung nào đó, tác giả của bức thư. Và chắc chắn cô bé rất tin tưởng anh, coi anh như một người anh trai thân mật và chia sẻ hết thấy mọi nỗi ưu tư trong lòng.

“Anh này học cùng trường em à?”

“Vâng ạ.” Lời đầu tiên Thu lên tiếng từ sau khi khóc.

“Chắc là lớp 9?”

“Vâng ạ. Bây giờ em phải làm sao đây anh?” Thu hỏi vội. “Mẹ em mà biết thì...”

“Đừng lo, em. Cứ bình tĩnh đã. Không có gì đáng sợ đâu.” Ngôn điềm tĩnh nói. Anh chắc chắn rằng việc này không thể có chút trêu đùa, và trong mọi lời nói, anh phải cố gắng xoa dịu nỗi lòng Thu để tránh những xúc động trái chiều.

“Em sợ lắm. Hôm qua anh ấy tặng quà sinh nhật em, giữa lớp luôn. Và nói anh ấy sẽ...”

“Sẽ làm sao?”

“... Sẽ... yêu em suốt đời ạ.” Giọng nói Thu hạ xuống mức gần như không nghe thấy.

“Vậy thì vui lên em nhé, có gì phải sợ? Mọi điều ấy chứng tỏ em là một người rất đáng yêu mà.”

“Nhưng mà nhiều bạn ở trường em đều biết. Em sợ rồi đây mẹ em sẽ biết.”

“Ừm...” Ngôn suy xét kỹ lưỡng những lời tư vấn của mình trong một vài giây. “Em có thích anh ấy không?”

Thu im lặng, tay xoắn xoắn ngọn tóc. Cô bé đang phân vân cho câu trả lời.

“Em cũng không biết nữa. Anh ấy rất đẹp trai, dáng người khỏe mạnh, cao ráo. Mặc dù giọng nói lúc anh ấy tặng quà em có vẻ không được bình tĩnh lắm, nhưng em cảm thấy nơi anh ấy có sự chân thành và...”

Câu nói bị bỏ lửng trong chút ngập ngừng của Thu.

“Em cũng không biết nữa anh ạ... Đây là lần đầu tiên em được tặng quà từ một người đặc biệt như thế... Em rất... rất bối rối và không biết nên làm gì...”

Những ngày tháng tươi non mơn mớn như cỏ mùa xuân của thời trung học lại hiện ra trước mắt Ngôn. Anh nhớ về cuốn sổ màu xanh da trời, những dòng chữ nắn nót trong bức thư tình, gọng kính hồng dễ thương của người bạn gái thân mến... Trong anh chỉ còn những hoài niệm buồn khi anh ngược dòng thời gian, tìm về quá khứ. Những hoài niệm buồn vẫn mãi cứ buồn, nhưng sẽ để lại trong tâm hồn bài học in sâu. Thời gian không trao tặng cho ai chữ “nếu” bao giờ. Nhưng thời gian luôn rộng lượng dành sẵn một khoảng trời hùng vĩ nơi hiện tại và tương lai cho bất cứ ai. Giờ đây, Ngôn cũng không muốn cô học trò của mình sẽ lại đánh mất niềm hạnh phúc đáng mến của tuổi xuân, sẽ khóa chặt trái tim trong sự cô lập của nỗi khắc kỷ gò bó như cậu bé Ngôn năm nào...

“Thu này, anh có một câu chuyện muốn kể cho em: Trong khu rừng kia, có một chú sóc bé nhỏ. Hằng ngày chú ăn quả trên cây, uống nước trong hốc cây do những cơn mưa và sương đêm để lại. Một ngày kia, chú xuống mặt đất, dạo chơi quanh gốc cây và rồi đi xa hơn nữa. Chú bắt gặp một suối nước rất đẹp, trong vắt, tinh khôi, hai bên bờ toàn sỏi trắng và đá xanh rêu. Chú sóc chưa bao giờ biết đến con suối nào trong rừng, và tự hỏi nước suối có vị gì. Chú lấy một vỏ quả vừa nhặt được, đến bên bờ suối và múc nước uống. Nước suối mát lạnh, ngọt ngào lạ thường. Chú sóc cảm thấy sự thanh khiết của nước suối khiến mình tràn trề sức sống. Và rồi mỗi ngày chú đã uống nước nơi dòng suối ấy.”

Thu đeo lại kính lên mắt, chăm chú lắng câu chuyện của Ngôn.

“Vậy em thử nghĩ xem...” Ngôn nói tiếp. “Nếu không uống thử thì liệu chú sóc có biết rằng nước suối rất ngon không?”

“Dạ, không ạ.”

“Đúng. Nhờ biết cảm nếm mà chú sóc đã tìm ra nguồn nước mới tốt lành cho sự sống của mình. Nhưng câu chuyện chưa kết thúc: một lần kia, chú sóc lại ra suối để múc nước. Nhưng chú không muốn uống nước ven bờ như mọi khi nữa. Chú lội ra giữa dòng để múc được nhiều nước hơn. Đó là chỗ có mực nước sâu và xoáy siết. Và... theo em, điều gì sẽ xảy ra với chú sóc?”

“Nó sẽ bị cuốn đi ạ.”

“Ừm, và có thể đập đầu vào đá, có thể bị thương hoặc chết đuối, đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Tình yêu cũng như vậy em ạ. Đó là một dòng suối mát lạnh và đáng quý. Đó là nguồn sức mạnh to lớn của sự sống chúng ta. Không ai có thể sống mà không có tình yêu. Bởi nếu không có tình yêu thì con người đã chết rồi. Và cũng giống như dòng suối của chú sóc, tình yêu cần được khám phá, được cảm nếm và tận hưởng. Ở lứa tuổi mà nhiều điều chưa hoàn thiện như em, tình yêu là một thứ gì đó có vẻ mới mẻ và lạ lẫm, rất cần được chăm sóc, vun trồng để dần lớn lên. Nhưng em phải nhớ: đừng như chú sóc kia, vì thiếu hiểu biết nên đã tự mình chìm đắm trong dòng suối mát lạnh. Dòng suối không có tội, nhưng chính là lỗi ở chú sóc. Tình yêu không có tội, nhưng nếu ai lạm dụng và sống ngu muội trong tình yêu thì sẽ nhận lãnh những điều tồi tệ mà thôi.”

“Vậy em phải làm gì đây anh? Em chỉ biết theo những lời bố mẹ dạy bảo, rằng: đang còn nhỏ tuổi, lo học hành đi, không yêu đương gì hết... Em... em có nên từ chối anh ấy không, anh?”

“Trước hết, đừng lo lắng em nhé. Vì nếu em biết yêu, không có nghĩa là em có tội. Không ai có quyền cấm đoán, áp đặt tình cảm của bất kỳ ai. Em hãy cứ yêu và sống yêu thương như lòng mình nhận thấy, vì tình yêu trong sáng là điều tốt đẹp. Nhưng nhớ: đừng bao giờ lội ra chỗ nước xoáy của con suối là được. Nghĩa là đừng để cho việc học hành của em bị ảnh hưởng, hoặc sự tự do cũng như nhân phẩm của mình bị coi thường. Có thể đến một lúc nào đó, anh chàng kia muốn rủ em lội ra chỗ nước sâu, thì bản thân em phải biết tự chủ, đừng để mình bị cuốn theo, kéo rồi không thể cứu vãn. Nếu em không thích anh ấy, thì hãy cứ thẳng thắn nói rõ với người ta, nhưng đừng nên lẩn sang ranh giới của sự ‘cách mặt’ hay ghét bỏ. Điều đó khiến thâm tâm mình gò bó, tù túng lắm, mà người ta cũng cảm thấy tổn thương lắm. Bản thân anh, anh đã từng quá khắc kỷ và thiếu suy xét, để rồi...”

Ngôn ngập ngừng, không nói hết câu.

“Anh ơi, anh kể chuyện về tình yêu của anh đi.” Thu lay lay cánh tay Ngôn.

“Ừ, được rồi... Nhưng có lẽ phải để buổi sau em nhé. Bây giờ cũng muộn rồi.” Ngôn nhìn đồng hồ, đã quá nửa tiếng so với giờ kết thúc của buổi học. “Anh phải về đây.”

Thu thở dài, tay nắm lấy bức thư.

“Em nghe anh nhé. Đừng sợ hãi hay lo lắng gì. Chỉ cần sống hài hòa với chính mình và với mọi người là tất cả sẽ tốt đẹp thôi.” Ngôn lại đặt bàn tay lên một vai Thu.

“Vâng ạ... Anh ơi...”

“Gì vậy em?” Ngôn vừa nói vừa thu gọn giấy tờ của mình vào cặp.

“Chuyện của em... anh đừng ẹ em biết nhé.”

“Em cứ yên tâm.” Ngôn co ngón tay thành dấu hiệu “OK” như kiểu logo thần Neptune. “Đây là bí mật giữa anh em mình.”

Chào cô Phương, Ngôn dắt xe ra về. Một buổi học nữa lại trôi qua. Nhưng không như những lần trước, giờ đây trong tâm trí Ngôn, những suy nghĩ về chuyện của bé Thu cứ tiếp nối nhau, cứ đan xen nhau đến mức không thể nào sắp xếp cho đúng thứ tự. Sự kỳ diệu của những tình cảm đầu đời... Sự kỳ diệu của tuổi trẻ...

6. Chương 4

CHƯƠNG IV: ĐIỀM XỐT XA

Những thanh gỗ rực cháy than hồng tỏa hơi nóng ra khắp khoảng không gian bao quanh lò nướng. Mùi thơm của thịt gà bốc ra cùng với làn khói và vụn lửa từ trong lò, hòa quyện vào cái se lạnh của gió mùa đông bắc. Trước miệng lò cao hơn một mét so với mặt đất, Ngôn đưa tay ra sưởi ấm mà hai lỗ mũi thì cứ hít hà mãi như không muốn cho bất cứ phân tử mùi gà nướng nào vượt mắt.

“Chốc nữa chú Ngôn vào quầy thu ngân thanh toán mười nghìn tiền hơi và mười nghìn tiền hít nhá.” Anh Hải nói với Ngôn sau khi vừa nâng quả tạ hai mươi cân.

“Hô hô. Anh cứ đùa...” Ngôn cười.

“Chú nghĩ bọn anh đùa á? Làm gì có chuyện hít gà nướng miễn phí?” Anh Sáng phụ họa theo.

“Thôi được rồi. Để em khịt mũi ra trả lại vậy.”

“Ấy ấy. Ông Phúc thấy được thì có mà cả bọn vỡ mồm!”

“Ha ha ha!”

Cửa sau nhà Ngôn thông với vườn rau của nhà hàng Quán Lá của ông chủ Phúc. Đó cũng là phòng tập thể hình ngoài trời của các anh đầu bếp, nhân viên nhà hàng với một giàn tạ cũ kỹ, những thanh xà đơn, xà kép bằng thép cứng. Thỉnh thoảng, Ngôn qua chơi thì gặp họ đang nâng những quả tạ hơn chục cân hoặc đang lên xà. Gần đó, “pháp trường” của những con lợn mán, gà đồi mỗi ngày vẫn diễn ra đều đặn ở một góc vườn. Một phát chọc tiết, một nhúm rơm rạ, một đám khói lửa ngùn ngụt, quá trình sơ chế lợn thui đã hoàn thành. Cũng có những buổi tối được đứng sưởi bên lò nướng gà quay thơm lừng, Ngôn có cảm giác như mình đang dự một bữa tiệc thịnh soạn, ấm áp trong những ngày gió lạnh của tháng mười một vậy. Nhưng đương nhiên không phải trí tưởng tượng từ ánh lửa diêm của cô bé trong truyện An-đéc-xen, trước mặt Ngôn là những con gà thực sự.

“Chú Ngôn cũng lại đây làm mấy cân đi!” Anh Sáng nói.

“Hê hê. Người em tong teo thế này, lấy đâu ra sức mà nhấc tạ?” Ngôn cười.

“Thế thì lại càng phải tập tành cho nó khỏe ra chứ!”

“Hi hi... Vâng, nghe lời anh, em thử mấy phát cho có tinh thần. Nhưng các anh ở đây phải sẵn sàng cứu thương đấy nhá.”

“Chú cứ yên tâm. Nhỡ tim mạch phèo phối có vấn đề gì, anh sẽ gọi cô Hiền xinh tươi trên nhà xuống cho chú lại sức. Ha ha ha.”

“Đề rồi em đi viện luôn vì tim rút ra đằng lỗ mũi.”

Anh chàng cũng được năm phát kéo hai quả tạ ba cân. Chợt có tiếng “ếch kêu” trong túi quần, Ngôn móc điện thoại ra, rời khỏi giàn kéo tạ, ngồi xuống cái ghế đầu. Tin nhắn của Huế Anh: “Anh Ngôn ơi, anh có đang bận gì không? Em nhờ chút việc.”

Thấy Ngôn cười tủm tỉm, anh Hải chớp ngay:

“Chắc lại có con bé nào nhớ chú đấy hả?”

“Mắt sáng lên thế kia cơ mà!” Anh Sáng nói.

Sau khi đọc lại lần thứ ba tin nhắn của Huế Anh, Ngôn ngẩng lên nhìn mấy thanh niên cơ bắp đang nâng tạ:

“Hi hi. Con em gái của thằng bạn thân cô giáo chị họ em đấy ạ.” Ngôn liền thoáng, xong lại cầm cúi bấm bấm điện thoại.

“Lãng nhăng thế! Cơ mà... gái gú đến với chú là xác định rồi. Ha ha ha!”

“Thôi em về đây ạ. Con bé nó hẹn lên mạng ngay bây giờ luôn.” Câu này Ngôn nói thật.

“Gớm, lại còn thế nữa. Cho anh gửi lời chào thương mến đến chị họ con ông bác nó nhá.”

“Vâng. Vô cùng thương mến. He he.”

Ngồi vào bàn học, bật laptop lên, Ngôn cứ cười tủm tỉm, sướng sướng, đọc đi đọc lại tin nhắn của Huế Anh.

“2 em!” Những dòng chữ hiện lên trong ô trò chuyện của Ngôn và Huế Anh trên Facebook.

“3 anh! Anh ‘online’ rồi đấy ạ? Anh có đang làm gì không?”

“Không. Anh chỉ đang xem phim thôi. Hi hi”

“Hi. Chắc em làm anh cụt hứng?”

“Hô hô. Ai chứ Thỏ của anh thì dù đang bảo vệ luận án anh cũng dừng. Có gì cần anh giúp nào?”

“Hi hi. Anh Ngôn thật là tốt bụng. Em đang có bài toán của nhóc học gia sư mà nghĩ mãi không ra. Em viết đề nhé.”

“Oka.”

“Tìm số thập phân a,b biết $a,b \times 3,4 = b,a$. Có dấu gạch ngang trên đầu bọn nó nhé anh. Help me!”

“Ừ. Đợi anh chút nhé.”

“Vâng.”

“Chắc em phải đợi lâu lâu đấy. ^^”

“Không sao đâu anh. Hi. Em cũng đang ngồi chép bài cho nhóc ấy thôi mà.”

Ngôn lấy giấy bút ra, viết viết vài dòng rồi quay lại bàn phím laptop.

“1,5 em ạ.”

“Anh làm thế nào vậy?”

“Đầu tiên nhân cả hai vế với 10. Được $ab \times 3,4 = ba$.”

“Vâng ạ.”

“Thấy rằng chỉ có $b=5$ thì khi nhân 4 mới được kết quả phải 0. Chắc chắn không chơi $b=0$ nhỉ? ^^”

“À, vâng ạ.”

“Từ đó tìm tiếp a.”

“Ồ, sao em không nghĩ ra được nhỉ?”

“Hi hi. May mà bài này có nghiệm. ^^” Ngôn khiêm tốn.

“Em phân tích từ lum lên ấy. Cảm ơn anh nhiều nhé. Em giải quyết nốt mấy con tương tự.” Và một icon mặt cười rạng rỡ hiện lên từ bên Huế Anh.

“Em sắp đi dạy à?”

“Vâng ạ. Năm phút nữa em đi.”

“Ừm, vậy chào em nhé.” Dù tiếc ngẩn ngơ vì cuộc trò chuyện diễn ra nhanh quá nhưng Ngôn cũng không muốn trì hoãn công việc của Huế Anh. “Cẩn thận kéo lạnh nhé. Gió mùa đông bắc về rồi đấy.”

“Vâng ạ. Bye anh.”

“Bonne nuit em! À bien tốt!” (Tạm biệt em! Hẹn gặp lại!)

“Merci so much.” (Cảm ơn rất nhiều.) Huế Anh cũng đùa lại với câu nửa tiếng Pháp, nửa tiếng Anh.

Dấu báo “online” của Huế Anh trong mục trò chuyện đã tắt. Ngôn kéo thanh cuộn lên trên để “gặm nhấm” lại những gì cô bé đã nói với anh. Một cảm giác tự hào, một chút hãnh diện vì đã giúp được người thương mến phập phồng, xôn xao trong lòng Ngôn.

Em ấy chú ý đến mình! Một chiến công thật dễ thương làm sao!

Và Ngôn cứ cười tủm tỉm mãi. Nhấp chuột, dạo quanh các bức ảnh của cô trên trang cá nhân, anh không ngớt trầm trồ trước đôi mắt bồ câu khi buồn hiền dịu, khi rạng rỡ tinh anh...

Ôi chào!... Thỏ xinh quá. Lại ngoan hiền, đứng đắn nữa... May mà đáng người bé bé lùn lùn, rất hợp đôi với mình... Hi hi...

Từ ngày cô Thùy phải chuyển nhà qua Long Biên, lớp của Ngôn và Huế Anh không còn ai theo học nữa. Cũng đã hơn một tháng chưa được gặp lại, nhưng trong tâm trí Ngôn, hình ảnh Huế Anh luôn sống động và thật tuyệt diệu. Cho dù nếu không có Facebook thì chắc chắn đôi mắt bồ câu hiền dịu xa xăm ấy đêm ngày vẫn long lanh trong trí nhớ anh. Anh vẫn giữ liên lạc với cô bằng Facebook và điện thoại. Chỉ nhắn tin, không gọi điện trực tiếp. Với Ngôn, những lời lẽ, câu chữ mà anh gửi đến Huế Anh phải được... kiểm duyệt thật sự chi li và cực kỳ cẩn thận. Anh không giỏi “chém gió” bằng miệng lưỡi, mà chỉ có thể dùng ngôn từ hài hước, độc đáo để gõ cửa trái tim và nụ cười của nàng.

Dù vậy, giọng nói trầm trầm và có chút gì đó tha thiết của Huế Anh không vì thế mà tan biến trong tâm tưởng Ngôn. Anh vẫn nhớ như in chất giọng buồn man mác, bình thản, hiền hòa của cô. Huế Anh không nói năng lạnh lạnh, cao giọng, không điệu đà, đánh đá như các cô nàng mười tám đôi mươi khác. Trong hầu hết các cung bậc của lời nói mà Ngôn từng nghe được từ cô, có một sự hài hòa, sâu lắng nào đó luôn xen lẫn, quện lấy các câu từ. Có một sự bình yên, nhẹ nhàng bộc lộ nét đứng đắn từ trong tâm hồn Huế Anh. Ngôn yêu đôi mắt cô, yêu làn tóc lượn sóng của cô, và cũng yêu những gì nghe được từ môi miệng cô nữa.

“Anh vẫn ‘online’ từ chiều đến giờ à?” Huế Anh chợt xuất hiện trong khung trò chuyện.

“Ừầy, Thỏ làm anh giật cả mình! ^^” Ngôn viết.

“Anh đang làm gì mờ ám hay sao mà lại giật mình thế? Hi hi.”

“Hô hô. Cũng hơi mờ một chút, nhưng không đến nỗi ám.”

“He he.”

“Mấy giờ rồi em nhỉ?”

“10 giờ 40 ạ. Bên anh không có đồng hồ hay sao mà lại hỏi thế?”

“Không. Anh nhìn ô báo giờ ở góc màn hình mà không tin nổi. Cắm rễ ở ghế hơn bốn tiếng rồi. Hik!”

“Vậy chắc là có tiến bộ hơn các hôm khác? Hi hi.”

“Hê. Đôi bàn tọa anh đang ê ẩm rồi đây. Em đi dạy về lâu chưa? Đã ăn cơm chưa?”

“Em mới về. Em chưa ăn cơm ạ.”

“Ô, muộn rồi đấy. Em ăn đi rồi nghỉ ngơi sớm cho khỏe.” Thực sự Ngôn không bao giờ muốn cuộc trò chuyện giữa anh và Huế Anh phải kết thúc.

“Hi hi. Em ăn bánh mì trước khi đi dạy rồi.”

“À vậy à. Nhưng chỉ có bánh mì thế thì làm sao đảm bảo sức khỏe?”

“Không sao đâu anh. Em quen rồi mà. Hi.”

“Thảo nào không lớn nổi.”

“Em được mệnh danh là ‘người mẫu’ đấy anh.”

“Phải rồi. Mô-đô thời đại mới. Bao người phải chơi với. He he.”

“Là sao anh?”

“À ừm... Dù bé nhưng xinh. ^^” Ngôn vừa gõ phím vừa cười tủm tỉm.

“Anh nói thật chứ?”

“Thật mà. Tầm phần tầm!” Miệng Ngôn căng ra hết cỡ.

“Hi hí. Thực ra em biết là em xinh rồi. Anh không cần phải nói lên sự thật ấy đâu.” Những lời của Huế Anh dần dần khiến Ngôn cảm thấy thú vị khi anh được thưởng thức sự hài hước đỉnh kèm óc thông minh nơi cô.

“Oạch. Hóa ra em cũng biết tự sướng.”

“Đó là bản năng của con gái đấy anh. Hi hi... Thôi chào anh nhé. Em đi nhúng nước đây.”

“Tắm muộn thế em? Cần thận kéo cảm đấy.”

“Vâng ạ. Chào anh nhé.”

“Ừm. Bonne nuit em!”

“À quên, cảm ơn anh một lần nữa về bài toán hồi chiều nhé. Bé nhóc ngưỡng mộ em lắm. Hi hi.”

“Anh bắt đầu cảm thấy hãnh diện lấy. He he.”

“Merci lần nữa. Bonne nuit anh.”

“Au revoir em!”

Những ngày tháng được đọc tin nhắn của Huế Anh, được trò chuyện thâu đêm trên mạng cùng cô là những quãng thời gian hạnh phúc nhất đối với Ngôn. Anh luôn bùng nổ nụ cười khi nhìn vào màn hình máy tính có những dòng chữ của Huế Anh. Và anh cũng cảm nhận thấy niềm vui của cô mỗi lần đọc thấy chuỗi câu bông đùa, “chém gió” đầy hài hước và độc đáo mà anh đã chắt lọc trong vốn ngôn ngữ của mình để có thể đem lại cho “người thương mến” những giờ phút thư giãn vui tươi sau một ngày học tập căng thẳng. Nhưng có một điều anh không ngờ rằng ẩn sau sự trầm lặng xa xăm từ những ngày đầu học cùng lớp tiếng Pháp của Huế Anh là một bộ óc thông minh cũng không kém phần khôi hài, điều mà anh đã khám phá ra trong mỗi lần trò chuyện “online”...

“Chiều nay em đang ở nhà à? Mưa thế này chắc không đến trường?” Ngôn bắt đầu cuộc trò chuyện trên mạng vào một buổi chiều thứ năm, ngay khi vừa nhìn thấy dấu báo “online” của Huế Anh sáng lên.

“Có chứ anh. Chiều em học thể dục, mưa chỉ điểm danh thôi. Em sinh viên nghiêm túc mà. Hi hi. ^^”

“Chẳng bù cho anh sinh viên đồ đốn... ^^” Ngôn nói về việc mình bùng học bốn tiết Hóa Sinh đăng đăng.

“Được đồ đốn như anh thì em đã mừng.”

“He he. Đạo này anh có tư tưởng nổi loạn quá. Muốn làm cái gì đó to tát! ^^”

“Chẳng hạn như... lấy vợ? He he.” Huế Anh vô tình viết một câu vừa chọt nẩy đến trong đầu.

“Cái đó xa vời quá... Trước mắt phải tìm người iu đã. Mà anh kén chọn lắm. Phải hiền thì mới ok! ^^”

“Hiền như em thì thiếu gì anh.” Huế Anh không ngờ câu nói của mình đánh trúng quả tim của anh chàng Ngôn đang dần dần từng bước tìm đến cánh cửa tâm hồn cô. “Xinh như em mới khó. He he. ^^”

“Hiền + xinh như em. Vui tính như em nữa chứ! ^^” Ngôn được thể bồi thêm.

“Oai oai! Mưa to thế này anh cho em lên mây thì em ướt hết mất.” Hà Nội đang những ngày mưa bão. “Mà... anh toàn nói thật nhỉ. Hí hí.”

“Anh nói thật mà.”

“Cũng chỉ nói thật với sự thật ạ? Hi hi. À, bản nhạc ‘La ou je t’emmènerai’ mà anh gửi em hôm qua ấy, em nghe rồi. Hay lắm ạ. Thank anh nhiều quá... Í nhầm, thank anh nhiều lắm! ^^”

“Hi, merci chứ! ^^”

“Em mới học ‘tiếng em’. Hi. Mà anh chuẩn bị ăn tối chưa?”

“Anh sắp. Còn em?”

“Chưa, em mới cảm cơm thôi. Hai tay hai súng sao được? Hi.”

“Đa zì năng mà. ^^”

“Nhờ cho thêm gia vị hay nước vào máy tính thì toi hả anh? Không nghe anh Ngôn xúi dại đâu.”

“Cẩn thận có món laptop hầm. ^^”

“Hi hi. Em đi nấu cơm đây.”

“Uhm. Ngon miệng nhé em.”

Những cuộc trò chuyện thường đến lúc mười một, mười hai giờ đêm là nhiều hơn cả. Hồi han xoay quanh việc trường lớp, hoặc tán gẫu về một câu “status” hay ho vừa mới đăng, hoặc về cậu em lớp một của Huế Anh... Chuyện này nối tiếp chuyện kia. Rồi những chuyện khác nữa cứ trải dài luôn mãi trong đêm. Có những lúc Huế Anh dừng “chat” để quay sang làm bài tập, Ngôn lần mò hết ảnh này đến ảnh khác của cô trong tập album trên trang cá nhân Huế Anh. Ngôn mèn mọ cô đến mức hàng loạt những bức ảnh đi chơi cùng bạn học hay gia đình của Huế Anh đều được Ngôn tải về máy tính mình, lưu lại vào một thư mục riêng: Thỏ yêu dấu. Anh mỉm cười sung sướng và từng ngày, từng ngày đều mở ra xem cho đỡ nhớ...

* * *

...

“Thế rồi cô bé có nhận lời cậu lớp 9 kia không anh?”

“Ừm, có. Bé Thu đã biết đến niềm vui mới mẻ đầu đời. Nhưng chỉ được một thời gian ngắn thôi em ạ.”

“Nghĩa là sao anh?”

Mạnh Trung là một cậu thiếu niên đáng người khỏe mạnh, cao ráo. Với đôi lông mày đậm trên khuôn mặt vuông vắn đặc trưng, Trung luôn nổi bật trước bất kỳ đám đông nào. Không chỉ khối 9, mà hầu như tất cả các cô nàng học sinh trường trung học Thịnh Bằng đều rất mến mộ Trung bởi cậu vừa là một tay ghi-ta cừ khôi, một cầu thủ bóng rổ uy lực, và cũng là một học sinh xuất sắc tiêu biểu của trường trong cả ba năm học lớp 6, lớp 7, lớp 8. Từ ngày Trung bày tỏ tình cảm ngay tại lớp, Thu cũng đã trở nên nổi tiếng và hai người đã được xếp vào danh sách những cặp đôi đình đám nhất ở trường. Bị chú ý quá nhiều, với cô bé, đó thực sự là một điều phiền toái, một thử thách cho bản tính hiền lành và khiêm nhường vốn có của em. Nhưng không vì thế mà Thu giận Trung, ngược lại, cô bé rất trân trọng tình cảm của cậu. Mỗi khi gặp nhau ở cổng trường, hay trong sân nhà thể chất, trong căn tin, phòng y tế, Thu đều nở một nụ cười chào triu mến với Trung, một nụ cười mỉm nhẹ nhàng. Và những buổi chiều hẹn nhau ở quán trà sữa gần trường đã trở nên những kỷ niệm đáng nhớ đầu đời của hai cô cậu học sinh trẻ. Đó thực sự là quãng thời gian gặp gỡ, tâm sự riêng tư hiếm hoi: có thể là một buổi tan học sớm, hoặc giờ giải lao tự do của tiết thể dục...

“Chỉ được một thời gian ngắn thôi em ạ.” Ngôn gõ bàn phím.

“Nghĩa là sao anh?” Huế Anh hỏi. “Có chuyện gì xảy ra sau đó ạ?”

“Ừ. Sự tình đã đến tai mẹ bé Thu.”

“Và em ấy bị cấm phải không anh?”

“Còn triệt để hơn nữa em ạ. Ngay khi vừa biết những chuyện giữa cô con gái mình và cậu trai kia, bố mẹ Thu đã chuyển cô bé đến học trường khác luôn.”

“Ôi, vậy ạ...?”

“Uhm. Mặc dù giữa hai em ấy là một tình cảm rất trong sáng và hài hòa.”

“Liệu có phải do Thu học sút đi không anh?”

“Không. Thu vẫn học tốt các môn em ạ, chỉ trừ môn Toán là còn chưa nhanh nhạy thôi.”

“Nếu chơi với cậu con trai kia thì chắc hai đứa sẽ giúp nhau học rất tốt anh nhỉ.”

“Ừ. Nhưng mà...” Ngôn ngập ngừng khi định viết tiếp những lời kể. “Hai đứa không còn cơ hội nào nữa rồi em ạ.”

“Dù khác trường nhưng chắc thỉnh thoảng vẫn qua nhà nhau được chứ anh?”

“Bố mẹ Thu rất khó tính, kiểm soát chặt chẽ lịch học, lịch chơi của con gái. Nhưng lý do chính mà anh định nói là... người yêu của bé Thu đã không còn, sau một tai nạn...”

“Sao ạ? Cậu kia đã qua đời rồi à anh?”

“Ừ. Anh được nghe nhiều người kể lại như vậy. Và chính Thu cũng đã kể lại với anh về buổi học cuối cùng của cô bé ở trường cũ. Sau khi nghe cô bé nói lời chia tay, cậu kia đã không còn đủ vững vàng để đạp xe về nhà sau giờ tan trường. Và đã bị một chiếc ô tô tông phải...”

Cả Ngôn và Huế Anh đều lặng người đi một lúc lâu.

“Ôi... Em không ngờ đấy ạ.”

“Ừm. Anh còn bàng hoàng hơn nữa khi đến thăm Thu. Cô bé đã rất đau buồn. Đã khóc rất nhiều em ạ.”

Phải chịu đựng một cú sốc lớn lao đầu đời là thử thách không hề nhỏ đối với một cô bé non nớt như Thu. Từ khi Trung ra đi, Thu ngày càng ít nói, ít ăn và thường nhốt mình trong phòng. Dần dần, em đã gầy yếu đi rất nhiều, chân tay không còn sức lực để có thể sinh hoạt bình thường, thậm chí nếu thấy Thu bước ra khỏi phòng thì đó cũng là một điều kì diệu lớn lao với gia đình em. Cô Phương, mẹ của Thu đã phải thường xuyên vào phòng chăm sóc, động viên em nhưng tình trạng của Thu vẫn không khá hơn. Bác sĩ đến khám bảo rằng Thu không đau bệnh gì cả, nhưng cơn khủng hoảng tâm lý đã lấy đi ở em nhiều phần sức mạnh tinh thần và chính điều đó đã khiến thể trạng em bị ảnh hưởng trầm trọng. Nhìn khuôn mặt hốc hác cùng đôi mắt đỏ hoe chứa đầy nỗi đau đớn của em, ai cũng nhận ra rằng em đã khóc rất nhiều. Em thường khóc hàng giờ khi ở một mình. Em đọc lại bức thư tình đầu tiên của Mạnh Trung và nhớ lại những giây phút đẹp đẽ đã từng có giữa hai người. Nụ cười dễ mến... Đôi lông mày đen đậm... Chiếc áo thể thao mà Trung hay mặc mỗi khi chơi bóng... Tất cả những kỷ niệm vẫn còn tươi mới, không ngừng hiện lên trong tâm tưởng Thu. Ký ức của em thật đẹp đẽ với hình ảnh Trung những lần trò chuyện thân thương trong quán trà sữa, những khi tình cờ gặp gỡ trong căn tin,... Thu ôm mười hai bông hoa hồng giấy vào lòng mà đôi hàng mi không ngừng chan chứa những dòng nước mắt...

Có tiếng gõ cửa.

“Thu ơi. Anh Ngôn đến thăm này.”

Sau khi nghe tiếng mẹ, Thu yếu ớt đáp: “Vâng.”

Ngôn nhẹ nhàng bước vào phòng. Dù hôm nay không dạy học nhưng anh vẫn đeo chiếc cặp màu nâu dây chéo trên lưng. Anh vừa trở về từ trường và đến nhà Thu luôn, sau khi nhận được cuộc điện thoại của cô Phương.

“Thu khỏe lại chưa em?” Ngôn nói.

Thu ngồi trên giường bên cạnh bàn học, lưng tựa vào thành. Trên nền chiếc chăn màu trắng mà Thu đang đắp nửa người là những bông hoa hồng giấy. Có những bông hoa đã ướt mềm nước mắt.

“Em chào anh.” Thu ngược lên nhìn Ngôn trong một thoáng, xong lại khẽ cúi xuống vì muốn giấu đi thần sắc hốc hác của mình, băng khuôn nhìn vô định. “Em cũng đỡ hơn hôm qua rồi ạ.”

“Ừm. Anh đã nghe chuyện về Trung rồi...”

Khóe mắt Thu lại rưng rưng. Nghe Ngôn nhắc đến tên Trung, Thu không cầm lòng được, úp mặt vào hai lòng bàn tay, nước nở khóc. Ngôn cũng cảm thấy xao xuyến. Nghe tiếng gió xào xạc ngoài cửa sổ, sợ Thu sẽ nhiễm lạnh đang lúc thể trạng không tốt nên Ngôn bước đến gần cửa sổ, khép hai cánh cửa lại rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường của Thu.

“Cố gắng lên em. Mọi chuyện sẽ lắng dịu thôi mà.”

“Em... buồn lắm... anh Ngôn ơi!” Thu ngược lên nói, đầu ngón tay khẽ gạt đi những giọt nước mắt trên má. “Anh ấy... là một người... rất tốt...”

Giọng nói Thu nghẹn lại, không thành lời liền mạch và xen lẫn tiếng nấc. Ngôn lắng nghe cô bé thổn thức, nghẹn ngào nói từng lời từ đôi môi mềm thơ ngây. Anh ngắm nhìn khuôn mặt xanh xao tiều tụy, đôi mắt đen láy long lanh và những ngón tay nhỏ nhắn liên tục gạt nước mắt của em.

“... Anh ấy đã từng nói sẽ đón Giáng sinh cùng em, sẽ giúp em gấp hình ông già Noel tặng các bạn trong lớp... Vậy mà chưa đến tháng mười hai...” Cô bé lại nghẹn lời, không thể nói thêm được nữa.

“Anh biết... Anh hiểu tất cả...” Ngôn lên tiếng, bằng những lời thiết tha nhất, từ tốn nhất. “Thu ơi, nghe lời anh nhé. Cố gắng mạnh mẽ lên em. Em nhìn những bông hoa hồng này đi. Hẳn anh ấy đã từng ấp ủ ước muốn được làm em vui, được thấy nụ cười của em mà, phải không? Chắc chắn điều anh ấy đã kỳ vọng nhất khi xếp nên những bông hồng là được thấy em hạnh phúc, đúng không nào? Anh đã từng nghe có ai đó nói rằng: Hạnh phúc là khi làm cho người khác được hạnh phúc. Và chắc chắn khi đã qua thế giới bên kia rồi, anh ấy vẫn sẽ luôn muốn em được hạnh phúc, tiếp tục vui sống đây. Cố gắng lên em. Nỗi đau là khó tránh khỏi, nhưng nó không được phép tồn tại mãi mãi. Em sẽ không làm anh ấy thất vọng. Em sẽ hồi phục mà, phải không?”

Ngôn dừng nói. Anh cố gắng dùng những lời tốt nhất có thể để an ủi, động viên Thu. Và cũng cần cho em ấy những khoảnh khắc lặng yên suy ngẫm.

“Anh ơi... Nhưng... tất cả... tại em mà anh ấy...”

“Không. Em không có lỗi gì đâu. Đừng tự trách mình như thế. Anh ấy ở bên kia sẽ không muốn em nghĩ như vậy đâu.” Ngôn điềm tĩnh nói, bàn tay anh nắm lấy tay Thu. “Em biết không, trong cuộc đời có rất nhiều con đường. Bao nhiêu sinh linh sẽ có bấy nhiêu con đường. Nhiều lắm. Nhưng tất cả mọi người, cho dù đi trên đường dài hay đường ngắn, chông gai hay bằng phẳng, cuối cùng đều sẽ phải kết thúc tất cả vui buồn mình đã trải qua. Đó là định mệnh em ạ. Chúng ta đừng đổ lỗi cho em, cho anh ấy hay cho bố mẹ em... Định mệnh là một nhiệm mầu mà tạo hóa muốn chúng ta hãy chấp nhận. Định mệnh không hẳn là điều tồi tệ nhất, xấu xa nhất, cho dù nó khiến chúng ta đau đớn tột cùng. Nhưng sẽ dễ thở hơn và hài hòa hơn nếu chúng ta biết chấp nhận sự thật ấy. Chúng ta chấp nhận định mệnh và đặt nó ngay ngắn vào quá khứ. Người yêu mến em sẽ muốn em nhìn về phía trước, tiếp tục những gì em đang cần phải làm. Em nhìn xem này, những bông hồng của em đang bị thấm nước mắt đấy. Nhưng rồi chúng sẽ khô, sẽ đẹp như trước phải không em?...”

Thu và Trung chưa từng chụp với nhau một bức ảnh nào. Cô bé chỉ có thể lưu giữ trong ký ức mình đường nét thân thương của đôi lông mày đen đậm trên khuôn mặt đầy nét cương trực của Trung lần cuối cùng trước khi thi hài anh trở về với cát bụi vĩnh viễn. Một tang lễ nhiều nước mắt và hoa tiễn đưa người trai trẻ có lẽ sẽ được mọi người thương tiếc nhớ mãi. Nhưng Thu sẽ ghi nhớ lời dạy của Ngôn: “Can đảm chấp nhận định mệnh và đặt nó ngay ngắn vào quá khứ.”

7. Chương 5

CHƯƠNG V: CON ĐƯỜNG TÌNH YÊU

Tân nhấp một ngụm trà đá rồi đặt chiếc cốc sang bên cạnh máy tính, tiếp tục rê chuột. Sau khi vừa thực hiện một vài thao tác trên Autocad – phần mềm thiết kế kỹ thuật – anh nhấn “alt-tab” để chuyển sang giao diện game DotA. Những chuyển động của các quái vật xuất hiện trên màn hình cũng đồng thời với nhịp chao qua chao lại của hai con người trong mắt Tân, tựa như có hai que gỗ điều khiển con rối tồn tại ở giữa người và máy vậy. Mắt anh đang điều khiển quái vật bằng hai que gỗ ấy, hoặc cũng có thể là ngược lại.

Có tiếng điện thoại reo lên.

“Anh Tùng ạ?... Vâng, em sắp xong rồi... Vâng... Vâng... Sáng mai em sẽ gửi sớm cho anh... Vâng, em chào anh.”

Vứt điện thoại về phía gối, anh lại tiếp tục trận chiến. Mười phút sau, lại có một cuộc gọi nữa. Anh bắt máy, nhìn vào màn hình và căng miệng ra cười sượng. Tuy vậy, Tân nhanh chóng tự điều chỉnh khuôn mặt mình trở về trạng thái nghiêm túc.

“Nói!”

“Ô kìa. Sao hôm nay tự nhiên đổi giọng thế?” Tiếng một cô nàng nói ở đầu bên kia.

“Nói!” Tân vẫn lạnh lùng.

“Xin lỗi, tôi nhầm số. Cúp máy đây.”

“Ấy ấy... Thiên thần của anh... Làm gì mà đổi nhanh thế?...”

“Ai bảo thích tỏ vẻ!”

“Hi hi. Lâu lâu thay đổi không khí một tí ấy mà. Đừng giận anh nhé.”

“Cứ giận đi! Cơ mà... yêu chút đi được, không giận được quá năm giây.”

“Hi hi.”

“Nhưng em vẫn thích câu hôm kia của anh cơ.”

“Câu gì?”

“‘Hót đi chim!’ ấy.”

“Hi hi. Vậy hôm nay Thiên thần muốn anh nói lại không?”

“Thôi. Mai em gọi thì phải nói thế nhá. Mà anh đang làm gì đấy?”

“Anh đang hoàn thiện bản thiết kế hệ thống thông gió cho công ty. Cũng chỉ còn một tẹo nữa thôi...”

Tân ra ban công đứng, trò chuyện qua điện thoại. Anh không muốn làm cậu em đang ngủ phải thức giấc vì những lời có cánh của mình. Tuy âm lượng ở mức vừa phải với giọng nói hết sức thiết tha và thân mật, nhưng trong đêm tối tĩnh lặng, có lẽ ai đó đứng dưới cuối hẻm cũng có thể nghe thấy những lời tâm sự, tỉ tê tưởng chừng vô tận với người yêu dấu của anh.

* * *

Gió cuốn bụi bay. Một công trình xây dựng bên đường Phạm Hùng vẫn đang trong quá trình thi công và những chiếc xe tải chở vật liệu hàng ngày vẫn cứ thay nhau ra vào công trường. Một quãng đường dài mù mịt gió cát.

Nắm chắc tay cầm lái, Ngôn phi xe lao đi với vận tốc 80 km/h, nghe tiếng gió ào ào qua tai. Lớp áo khoác mỏng không ngăn được luồng không khí lạnh đang băng qua thân hình Ngôn. Tháng mười hai giá buốt. Cái lạnh năm nay ulla về sớm hơn những năm trước, bắt hơi ẩm của mùa hè còn chút vương vấn trong mùa thu phải tan biến, nhường chỗ cho bầu không khí khô lạnh của mùa đông. Bầu trời chìm trong vẻ trầm lặng của những đám mây u uất sẫm màu. Những tán lá trên cành cao xào xạc, lay lắt vì gió. Trong khung cảnh

ấy, nếu ai đó mơ mộng được bay bổng lên các tầng trời bao la bát ngát, hòa mình vào gió lộng mây ngàn, hẳn phải là một người đang mang trong mình nỗi lòng nặng nề, bức bối lắm. Chỉ có sự bao la hùng vĩ của đất trời, sự phóng khoáng tự do của thiên nhiên mới có thể giải phóng một tâm hồn u ám đang khát khao trải mình...

Ngôn nghĩ về quãng đường dài phía trước trong hành trình sự nghiệp tương lai của mình. Trở thành một “ông thầy” giảng bài cây cỏ, chim thú, đó không phải ước mơ vĩ đại của anh. Anh là một con người của nghệ thuật. Anh đam mê sự sáng tạo. Hội họa, âm nhạc, các phát minh sáng chế thú vị hay thiết kế sống động mưu ích và làm đẹp cho đời, những thứ đó mới khiến anh cảm thấy rạo rực, cảm thấy khát khao, hạnh phúc, vui sướng. Anh có thể bỏ hàng giờ ra để suy nghĩ, mày mò một sự cải tiến cho cái chần bùn xe máy, hoặc một chiếc ghế lưu động có thể gấp gọn như một chiếc dù, hay kiểu giày dễ tháo cởi hơn mà vẫn kín đáo... Con đường đầy bụi mù kia, anh muốn dựng nên một hệ thống thanh lọc không khí, hay một thiết kế vô hình ngăn cách các công trường xây dựng. Anh muốn sáng chế ra một cỗ máy hoạt động không dùng xăng, lướt đi trên mặt đất mà không cần bánh. Nó sẽ đưa anh đi đến bất kỳ nơi nào anh muốn trong thành phố này. Anh muốn vẽ những bức tranh tường lên những cột găm cầu vượt trên không vốn dĩ đơn điệu một màu trắng đục. Anh muốn treo hàng loạt những chậu cây xanh lên khoảng không gian hùng vĩ trên con đường mà anh đang đi. Anh đam mê những sự đổi mới, những cách tân cho cuộc sống.

Nước Mỹ. Anh yêu nước Mỹ và cuộc sống tự do phóng khoáng của con người bên phương trời ấy, mặc dù những gì anh biết về họ mới chỉ qua sách vở và truyền thông ảo trên mạng. Anh muốn du lịch sang đó để có thể mở mang tầm mắt của mình về sự tự do và sáng tạo của con người phương Tây.

Với anh, bất kỳ những sự đổi mới lớn nhỏ nào cũng có thể khiến anh cảm thấy thú vị. Trên hết tất cả, anh khao khát một sự đổi mới con người.

Sẽ thật tuyệt vời biết bao nếu người Việt Nam biết cách tận cuộc sống, biết sống cho cuộc đời đáng sống hơn. Ngón nhìn những người bạn hữu của mình đang chìm đắm trong những thú vui ảo ảnh như “game online”, dâm thư, dâm ảnh cùng vô số những thói hư sa đọa và tự hỏi: Tại sao người ta không nhường thời gian hoang phí như vậy cho những suy nghĩ và hành động để gia đình mình và cộng đồng Việt Nam tiến bộ như nước ngoài? Con người Việt Nam ngu muội và lạc hậu là vì đâu? Vì kinh tế non kém sao? Hay chẳng qua vì nước ngoài đi trước sớm quá? Không, tất cả vì những cái đầu ngu muội. Ngón chứng kiến cảnh tượng người ta lái xe máy lấn sang nửa phần đường trong những làn ách tắc mà thâm tâm vừa oán vừa thương đồng bào mình. Tại sao người ta không thể chịu nhường nhịn để cuộc sống dễ thở hơn? Tại sao họ biết là ngu si mà vẫn cứ dần bước đi? Tại sao họ không nghĩ ra mọi phương thế thích hợp để đổi mới cách đi, cách đứng, dẹp bỏ tất cả những phiền toái, bất ổn trong cuộc sống của mình và cộng đồng? Họ ích kỷ. Họ ngu muội. Họ sống trong một cái vỏ của sự bảo thủ và yên phận một cách lạc hậu. “Ừ thì... việc đó có phải là trách nhiệm của tôi đâu? Ừ thì... bao năm rồi sống quen thế! Bây giờ và sau này cứ như thế! Có sao đâu?”

Có lẽ nếu những cái đầu ngu muội được thông, được thoáng, có lẽ nếu một nền văn hóa truyền thống biết tiếp thu những điều tiến bộ thì biết đâu một làn gió mới sẽ thổi vào cuộc sống, giúp cho con người dễ thở hơn, hạnh phúc hơn? Có lẽ nếu những sự đổi mới được nhen nhúm và thực hiện...

Khác với bạn bè cùng lớp, cùng trường – vào chuyên ngành đại học không ưa thích chỉ vì dòng đời xô đẩy – Sinh học là sự lựa chọn của chính Ngón, một sự lựa chọn bắt nguồn từ những suy nghĩ ngây ngô mông muội của thời niên thiếu. Năm lớp mười hai, giai đoạn quyết định cho những đường đi nước bước trong tương lai của một đời người, Ngón đã chọn Sinh học – một chuyên ngành mà anh đã nghĩ rằng sẽ “dễ nhai” nhất. Mặc dù tiếng Anh và mỹ thuật mới là những điểm mạnh của anh. Nhưng anh tự ti mình sẽ không đủ thời gian và tiền bạc để có thể ôn luyện, theo đuổi niềm đam mê của mình. Anh sợ khó. Anh chọn dễ. Và khi đã đỗ đại học, anh mới nhận ra rằng trong các con đường sự nghiệp trên đời, không có con đường nào là dễ dàng cả. Chỉ có con đường dành cho niềm đam mê và tổ chức mà thôi. Học về cây cỏ, con vật, anh nghĩ rằng chỉ cần thuộc lòng là đã xong. Nhưng nào ngờ, Sinh lại là “khúc ruột” chẳng thể lìa xa với Hóa – môn bết bết của anh hồi còn học phổ thông. Ngày càng chắt vạt với những lý thuyết nặng nề, Ngón dần trở nên đuối sức trong hành trình bơi lội nhọc nhằn của những năm tháng trên giảng đường sinh viên...

Dẫu vậy, duyên số với cánh đồng bao la của “giáo dục” đã khiến anh quan tâm nhiều hơn đến con người. Anh yêu thích cái gọi là “đổi mới con người”. Anh vạch ra hình ảnh một lý tưởng sống: giáo dục thế hệ trẻ đi theo con đường của sự đổi mới và sáng tạo. Với Ngón, đó không phải là một hy vọng hão huyền, viễn vông

hay ảo mộng chỉ có trong tưởng tượng. Đó là cả một nghệ thuật! Không những là nghệ thuật mà còn là nghệ thuật lớn lao! Nó bao trùm hết thảy các loại hình nghệ thuật. Nó chứa đựng cả hội họa, cả âm nhạc, cả văn chương hay thậm chí là nghệ thuật sáng chế phương pháp... Sự đổi mới và sáng tạo, nó sẽ giúp con người nhận ra và dám cải thiện những mấp mô trong cuộc sống, những tồn đọng xấu xa của biết bao nỗi trạng hẹp hòi, ích kỷ, nỗi trạng chui rúc trong cái vỏ chật chội của những cổ hủ, lạc hậu từ bao đời nay. Nó sẽ đưa con người lên một tầm mức vĩ đại xứng đáng của vị thế làm chủ thiên nhiên...

Dừng xe trước cổng nhà A2, Ngôn lấy điện thoại ra xem giờ. Và anh lại bị muộn mất một tiết rưỡi của môn Di truyền học quần thể. Anh tự trách mình: tại sao lại nhiễm thói “giờ cao su” đáng ghét của con người Việt Nam? Từ khi có trí hiểu đến giờ, anh đã cố gắng không để mình phải trở thành một kẻ chậm trễ trong mọi cuộc hẹn. Nhưng mấy phút ngủ nướng của buổi chiều hôm nay đã khiến Ngôn mất mặt với “người phương Tây tưởng tượng” của mình...

“Hãy... Làm gì bây giờ? Lên lớp ngủ nốt tiết cuối để chờ điểm danh hay là về?” Ngôn thở dài.

Cuộc đời là một chuỗi những sự lựa chọn. Và mỗi quyết định chọn lựa sẽ dẫn chúng ta đến với các định mệnh khác nhau.

Ngôn không muốn hao phí hơn ba mươi phút phóng xe học tốc từ nhà đến trường chỉ để quay trở về tay không một cách ngu xuẩn. Nhưng cũng thật là dở hơi nếu bước vào tiết cuối nghe một bài giảng chẳng thấm lỗ tai, hao tổn sáu mươi phút cuộc đời. Cơn “nổi loạn” trong anh bùng lên!...

Và cuối cùng, Ngôn quyết định đi dạo chung quanh trường, sau đó sẽ mò vào nhà sách trước vườn cây khu hiệu bộ để “vụng trộm” với những cuốn tiểu thuyết.

Gửi xe xong, Ngôn bước đi ngược về phía khu ký túc xá. Con đường bao quanh sân vận động Sư phạm thật yên bình và thanh vắng. Ánh nắng chiều đông ghé qua những tầng lá nhãn, chạm vào bước chân dưới những tà áo dài của các nữ giáo sinh đi kiến tập tại trường Nguyễn Tất Thành. Gió mùa đông bắc phảng phất đâu đây. Nhưng lúc này, Ngôn cảm thấy ấm áp hơn khi phóng xe máy vi vút trên đường cao tốc rất nhiều.

Anh đi vòng qua tòa nhà thư viện bên cạnh sân vận động. Đây là một góc đường lộng gió nhất trong cả khuôn viên trường. Ngôn nhìn những tán cây xào xạc mà lòng gợi lên cảm giác băng khuâng xao xuyến. Anh cảm thấy yêu cái se se lạnh lạnh của một chiều đông lãng mạn.

“Từ khi quen em

Anh đã biết bối rối

Vì những lúc thoáng nghe em cười

Anh đã biết con tim

Yêu em mất rồi

Người yêu ơi, xin em chớ quên...

Miệng anh khe hát bài tình ca nổi tiếng của Lam Trường trong khi những gót chân thì đang bước trên “con đường tình yêu” huyền thoại. Bỗng mắt anh chợt sáng lên vì trông thấy một bóng dáng thân quen cũng đang nhẹ nhàng nhịp bước đằng xa. Đuôi tóc lúc lắc cùng vóc người nhỏ nhắn của Huệ Anh khiến Ngôn không thể nhầm lẫn với bất kỳ ai, mặc dù anh chỉ nhìn thấy sau lưng cô vì đi cùng chiều. Chiếc áo khoác màu da cam, quần bò xanh thẫm. Đôi vai đeo chéo chiếc cặp đen tuyền. Bàn chân cô đi giày búp bê màu tím than nhỏ nhắn. Tất cả những hình ảnh ấy cuốn hút Ngôn mãnh liệt, khiến đôi chân anh bước vội hơn về phía trước. Sau bao nhiêu ngày xa cách, nỗi tương tư giăng kín tâm hồn, nỗi nhớ nhung mỗi ngày thêm một khắc khoải, anh khao khát được gặp lại người yêu dấu bé nhỏ, để được nhìn ngắm đường nét dễ thương trên môi mắt cô thật lâu, để trái tim anh được gần gũi hơn với trái tim cô. Anh muốn ôm Huệ Anh từ đằng sau. Và đôi tay anh giang ra, vòng lên phía trước người cô vừa khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn rất ngắn.

Huế Anh giật mình vì bất ngờ.

“Thỏ xinh yêu dấu của anh! Có nhận ra chàng hoàng tử nào đây không?”

Ngôn nói vào một bên tai cô mà trong lòng bùng lên niềm hạnh phúc vui sướng. Đường như mùi hương trên tóc Huế Anh cũng thật ngọt ngào.

“Anh Ngôn à? Anh làm gì thế? Buông em ra!”

Huế Anh vẫn chưa hết ngỡ ngàng, tay cô dứt khoát bắt Ngôn phải buông. Cô vội vàng quay lại thì bắt gặp ánh mắt Ngôn đang trêu mến nhìn cô. Huế Anh thẳng thốt nhìn quanh, sợ rằng ai đó sẽ nhìn thấy Ngôn và cô trên con đường này.

“Thật bất ngờ làm sao khi anh thấy em ở đây! Sau bao ngày...” Ngôn nói.

“Anh Ngôn!” Huế Anh nói lớn, cắt ngang lời Ngôn “Anh làm sao vậy? Thế này... Thế này...”

“Sao vậy em? Bất ngờ quá à?” Ngôn cười rạng rỡ.

“Anh... anh không tôn trọng em gì cả!” Huế Anh đỏ bừng mặt, đôi lông mày nhíu lại.

“Thở xinh xấu hổ đấy à? Ngượng rồi phải không? Hi hi. Thôi được rồi. Anh sẽ không như vậy nữa. Anh sẽ đợi cho người thương mến của anh dần quen...”

“Anh đang nghĩ gì vậy? Giữa anh và em...”

Trong đầu Ngôn chợt có một tia chớp giạt ngang qua. Anh thôi cười và đang cố gắng hiểu những lời Huế Anh nói.

“Giữa anh và em đâu có phải... như người ta yêu nhau!”

“Thở nói gì vậy? Anh rất yêu mến em mà...”

“Nhưng em chỉ luôn coi anh như một người anh, người bạn vui tính, hiền hòa, tốt bụng thôi. Em vẫn luôn kính trọng anh... Em đâu có...”

Huế Anh chưa chuẩn bị cho những tình huống bất ngờ và tế nhị như thế này. Phải nói ra điều khiến người khác hụt hẫng là một trong những việc làm khó nhất trên đời. Còn Ngôn thì sững sờ, không nói được gì trong một lúc lâu.

“Huế Anh, chúng mình đã từng trò chuyện rất thân mật và vui vẻ. Anh đã yêu mến em từ rất lâu rồi. Nhưng không nói ra từ đầu. Anh sợ em quá bất ngờ. Anh sợ em chưa sẵn sàng để đón nhận tình cảm của anh... Anh đã nghĩ rằng bây giờ đã đến lúc... Nhưng nếu giờ em vẫn còn... em vẫn còn chưa thực sự có tình cảm với anh... anh sẽ đợi... Anh sẽ không bắt em phải yêu anh ngay đâu. Nhưng em vẫn luôn là ý trung nhân trong lòng anh...”

“Anh Ngôn! Tại sao anh lại có thể nói rằng chúng ta trò chuyện thân mật? Những gì em và anh nói mới chỉ là trên mạng mà. Em chưa hiểu nhiều về anh. Và chắc chắn anh cũng chưa hiểu nhiều về em...”

“Vậy thì bây giờ chúng mình tìm hiểu nhau nhé. Anh...”

“Anh Ngôn! Em không phải là người mà anh nên yêu đâu.” Huế Anh nói, giọng nói tuy có chút bức xúc nhưng vẫn dịu dàng. Huế Anh thực sự nghiêm túc.

“Tại sao lại không chứ em? Em hiền, xinh, lại thông minh và vui tính nữa. Em hội đủ những gì khiến anh cảm thấy yêu mến. Anh biết em là một người con gái rất tốt.” Ngôn không lỡ lời nói ra đặc điểm chiều cao của Huế Anh: kém anh hai centimet.

“Anh Ngôn, em phải nói sao nhỉ? Nhưng thực sự thì anh chưa hiểu nhiều về em đâu. Những gì anh thấy mới chỉ... Em không giống như những gì anh nghĩ đâu...”

“Trong mắt anh chỉ có em là người hoàn hảo nhất thôi. Em tin anh đi, anh thực sự rất yêu mến em.”

“Em... Anh ơi, em... đã thích người khác rồi.”

Bỗng có một sinh viên đi ngang qua. Nhưng Ngôn không nhận thấy. Mọi giác quan của anh đang bị tê liệt như vừa chạm phải một sợi dây điện bị chuột cắn. Mắt anh sững sờ, khuôn mặt đỏ bừng, còn đôi tay tưởng chừng như không còn chút sức lực nào. Anh cảm tưởng như tim mình đã ngừng đập. Anh nhìn Huế Anh, anh nghe tiếng Huế Anh nói mà không tin nổi. Tại sao lại như thế được? Những lời này nghĩa là sao? Một

nụ hồng ngây thơ còn tươi non như em... lẽ nào đã thuộc về ai đó? Không! Không thể nào! Mình phải là người đầu tiên hiện diện trong trái tim em chứ! Mình và em ấy đã trò chuyện với nhau rất ngọt ngào, rất vui vẻ trên “phây”... Mình cảm thấy em ấy đã rất yêu mến mình mà... Vậy tại sao... tại sao... “Người khác” ấy là ai? Một anh chàng đẹp trai, phong cách, một “hot boy” của trường em sao? Em đã gặp người ấy ở đâu và người ấy có đặc điểm gì khiến em phải thích chứ? Ôi chao... Không!... Không!... Lẽ nào...

Ngôn nắm bàn tay, run run, bứt rứt. Anh cảm thấy ở cổ tay như không còn một chút gân nào... Giờ đây, khoảng cách giữa anh và cô sao mà xa quá...

“Thôi nào, Huế Anh... Đừng đùa anh nữa chứ! Nếu... Nếu em chưa có tình cảm với anh... Nếu em cảm... cảm thấy chưa sẵn sàng... thì...” Ngôn lắp bắp từng lời.

“Anh Ngôn ơi. Nếu em đã từng nói điều gì khiến anh hiểu lầm về cảm nghĩ của em đối với anh thì em rất xin lỗi anh. Em không nên để anh phải thất vọng như thế này. Nhưng thực sự từ trước đến giờ, em chỉ coi anh như một người anh vui tính, một người anh hiền hòa, chăm chỉ học tập. Em rất quý anh khi thấy anh cần mẫn học bài ở lớp tiếng Pháp. Em thấy anh là một người tốt, rất vui tính. Những lần nói chuyện với anh, em đã rất vui. Nhưng nếu anh hiểu lầm về tình cảm của em chỉ vì em đã vô tình nói một câu nào đó khi chat trên mạng... thì em buộc phải từ chối anh thôi, anh Ngôn ạ. Em không muốn anh phải hụt hẫng... nhưng thực sự em đã thích người khác rồi. Em và anh ấy đã yêu nhau được gần hai năm...”

Cảm thấy việc đứng như trời trồng ở bên đường thật là không hay và mình sẽ phải nói rõ những điều tế nhị thế này không chỉ trong một hai câu, Huế Anh chỉ về phía thành đá tổ ong mà người ta vẫn dùng chân ngồi nghỉ:

“Mình qua bên kia nói chuyện đi anh!”

Ngôn cố gắng hết sức dùng chút tỉnh táo còn lại của mình để bước qua đường. Hai người ngồi xuống dưới những tán lộc vừng xanh mát.

“Huế Anh, anh xin lỗi vì đã cư xử không đúng với em. Anh đã không biết...”

“Thực sự em cũng không biết tình cảm của anh đối với em. Những gì anh và em trò chuyện, mới chỉ là trên mạng. Cũng chỉ xoay quanh những việc bình thường thôi mà anh. Đâu có phải một cuộc hẹn hò lãng mạn với những lời nói thân mật trực tiếp đâu. Về phía bản thân em, từ trước đến giờ em cũng kín lăm. Có lẽ em quen như vậy lâu rồi. Em không muốn thể hiện ra với mọi người rằng mình có người yêu...”

Ngôn đã bót ngõ ngang, nhưng vẫn còn bối rối. Thâm tâm anh trào dâng cảm giác tiếc nuối ghen ngào khôn tả. Anh tưởng chừng mình vừa để vuột mất một món quà pha lê tinh khôi thanh khiết, chưa kịp cầm nắm thì đã rời xa tầm với của cánh tay mình. Huế Anh không còn là người yêu dấu của riêng mình anh nữa.

“Em có giận anh không...?”

“Lúc đầu thì có. Em quá bất ngờ và không tin nổi rằng đó là anh. Nhưng bây giờ em không còn giận anh nữa. Có lẽ cũng tại em. Em đã làm anh hiểu lầm.”

“Không. Em không có lỗi gì cả. Tất cả là do anh. Anh không nên ngộ nhận như một thằng ngố như thế. Anh nghĩ rằng em rất thơ ngây. Hẳn chưa có ai ngỏ lời với em cả...”

“Vậy lẽ nào như vậy nghĩa là em thuộc về anh sao?”

“Không. Anh biết mình đã ngộ nhận thật sai lầm. Anh... anh... rất hối hận vì đã không tìm hiểu em kỹ hơn...” Ngôn nhìn Huế Anh một thoáng, rồi lại hướng ánh mắt ra khoảng không phía trước hai người.

“Em là một người rất kín mà. Với cả làm sao em biết được anh nghĩ gì để nói với anh rằng em đã có người yêu. Nếu nói ra thì cũng thật là hớ...”

“Anh xin lỗi Huế Anh...”

“Không phải lỗi tại anh đâu... Nhưng anh Ngôn ơi, anh đừng sống cuộc sống trên mạng nhiều quá. Mạng ảo lắm. Những gì anh thấy, anh đọc trên đó không hoàn toàn giống với sự thật đâu.”

“Anh biết. Nhưng anh không giỏi ăn nói. Anh chỉ có thể trò chuyện với em trên mạng thôi. Anh và em xa nhau quá. Anh chưa thể gần em...”

“Anh đừng như vậy nữa. Anh chưa biết nhiều về em đâu. Em không như anh nghĩ đâu.”

“Anh thực lòng cảm mến em. Anh muốn được thân với em hơn.”

“Mình có thể vẫn làm bạn với nhau mà anh.”

“Chỉ làm bạn thôi sao? Anh luôn có một tình cảm đặc biệt với em...”

“Thôi nào anh. Có thể bây giờ anh cảm thấy ở em như những gì anh vừa nói đấy. Nhưng sau này, khi anh gặp người anh thực sự yêu thì em chẳng là gì đâu.”

Ngôn nhìn thấy nụ cười hiền dịu của Huế Anh mà trong lòng nửa ấm áp yêu thương, nửa cay đắng buồn tủi.

“Khi yêu ai đó thì trong mắt anh chỉ có người đó là nhất mà thôi.”

Huế Anh dịu dàng, từ tốn nói. Đôi hàng mi cô e lệ khi nhìn xuống phía trước, nhưng mở to long lanh khi quay sang nhìn Ngôn. Anh biết cô muốn nói về “người yêu” nào đó anh sẽ gặp trong tương lai, nhưng lòng anh lại cứ khẳng khái chỉ có mình Huế Anh mà thôi. Miệng anh im lặng nhưng lòng anh thở dài. Nỗi hụt hẫng lớn lao khiến mọi cảnh sắc đẹp đẽ mà anh tận hưởng trên con đường lãng mạn tự nhiên sụp đổ và tiêu biến đâu mất. Những đêm dài được trò chuyện với Huế Anh trên mạng, đối với Ngôn sao mà thân thiết thế, gần gũi thế! Vậy mà giờ đây, anh ngồi bên cạnh cô, muốn với tay chạm đến trái tim cô mà chẳng thể. Tưởng chừng có một vực sâu xa cách đang ngăn đôi. Trái tim cô đã có một hình bóng khác. Đường như họ yêu nhau rất sâu đậm. Hai năm. Những hai năm cơ mà. Còn Ngôn với cô: chỉ mới vài tháng, những tháng ngày ảo tưởng ngây ngô.

“Anh Ngôn...”

“Thôi, mình đừng nói về chuyện này nữa nhé.” Ngôn ngắt lời Huế Anh và chuyển chủ đề. “Sao hôm nay em lại đến trường anh vậy?”

“À, em học thêm tiếng Anh ở bên Đại học Ngoại ngữ anh ạ. Lúc này em qua ký túc Sư phạm thăm một con bạn. Xong định trở ra cổng trường để bắt xe bus...”

“Hi. Em học cả Anh và Pháp, chắc căng lắm nhỉ? Có bị tẩu hỏa nhập ma không đấy?” Ngôn cười, cố gắng giấu đi những nỗi niềm chưa nguôi, vẫn đang rạo rực trong lòng.

“Không đâu anh.”

“Hai ngôn ngữ này có nhiều chỗ giống nhau lắm mà. Chuyện này Anh, Pháp đánh nhau rồi.”

“Nếu thắng Pháp không thắng thì Anh chắc chắn sẽ thua ạ. Hi hi.”

“Ha ha ha...”

Có tiếng xe máy đi từ đằng xa. Huế Anh nhìn thấy, quay lại nói với Ngôn:

“Kia là anh Tân ạ.”

Ngôn nhìn theo hướng chỉ của Huế Anh. Một anh chàng cao lớn, khuôn mặt vuông vức rắn rỏi với đôi mắt một mí nhỏ tí. Vừa thấy Huế Anh, Tân cười rạng rỡ, đôi má rỏ hai lúm đồng tiền.

Huế Anh đứng lên, lại gần chiếc xe máy vừa dừng lại.

“Lùn yêu! Ai thế em?” Tân hỏi.

“Đây là anh Ngôn từng học cùng lớp với em ở nhà cô Thùy anh ạ.” Huế Anh từ tốn trả lời.

Ngôn cũng đứng lên. Bắt tay Tân, Ngôn nhận thấy ở anh chàng này có một sự khỏe khoắn, mạnh mẽ, bàn tay cứng cáp và to lớn, gần như gấp rưỡi bàn tay nhỏ nhắn của Ngôn. Gương mặt Tân toát lên sự cương nghị và hào hiệp.

“Chào anh.” Ngôn nói.

“Chào cậu.” Tân trả lời. “Cậu học trường này à?”

“Vâng ạ.”

“Một thầy giáo tương lai đấy nhỉ?”

“Cũng một tương lai mịt mờ anh ạ. Ha ha. Em học ngành tự nhiên nhưng định lấn sân sang ngoại ngữ đấy.” Ngôn cũng không hiểu mình biết nói một lời hai ý từ bao giờ. “Tình cờ gặp Huế Anh ở đây, bọn em đàm đạo về ngôn ngữ thế giới một chút. Người thì hỏi tiếng Pháp, người thì đáp tiếng Anh. Bây giờ anh đến, mới quay lại tiếng mẹ đẻ đấy.”

“Ha ha ha!” Tân cười. “Thôi bây giờ anh phải đưa Huế Anh về đây. Chẳng mấy khi công ty cho về sớm để đón con ‘gấu’ lùn này. Đi nào em.”

“Vâng ạ. Chào anh Ngôn nhé.” Huế Anh hiền dịu nhìn Ngôn rồi lên xe Tân. Cô hiểu Ngôn đang nghĩ gì nên không tỏ thái độ âu yếm sau lưng Tân như mọi lần trước.

“Ừm. Em về nhé. Thượng lộ bình tĩnh.”

Ngôn mỉm cười, nhìn theo đôi tình nhân hạnh phúc bên nhau đang xa dần. Tim anh thất lại. Lòng ngực anh vẫn chưa thả lỏng trở về trạng thái bình thường. Anh ngồi lại chỗ cũ và nhìn sang bên cạnh, tưởng tượng gương mặt triu mến thân thương của Huế Anh. Giọng nói dịu dàng trầm lắng của cô vẫn in đậm trong tâm trí anh. Hình ảnh của cô vẫn còn ở đây, trong mắt Ngôn, mà con người thực của cô giờ đang bên một người con trai khác. Anh xót xa, tủi thân cho cái ngổ ngàng của mình.

“Chia tay nhưng chưa từng yêu. Trên đời này liệu có người thứ hai nào như mình không cơ chứ?”

Anh cảm thấy xót xa, ngượng với chính mình, ngượng với Huế Anh...

Chợt tiếng đàn ghita cách đó một quãng lọt vào tai Ngôn. Giai điệu quen thuộc mà anh vẫn thường nhắm hát, giờ đã sang đoạn thứ hai:

“Anh nào biết

Anh nào có hay

Hạnh phúc trôi qua tay, giấc mộng tàn...”

8. Chương 6 Phần 1

CHƯƠNG VI: CHINH CHIẾN THƯƠNG ĐAU

Một khung chính ở giữa, đặt chủ đề trọng tâm: “Tập tính xã hội của linh trưởng”. Tiếp, chia ra bảy nhánh: “Khái niệm”, “Thứ bậc”, “Hợp tác”, “Thông báo”, “Vị tha”, “Ích kỷ” và “Ý nghĩa tiến hóa”. Trong mỗi nhánh, mình sẽ chia ra các ý...

Những đường cong bắt đầu được vạch ra trên nền giấy A4. Ngôn đang thiết lập sơ đồ tư duy cho bài thuyết trình của nhóm anh vào sáng mai. Chắc chắn đó sẽ là một buổi học thú vị với những câu hỏi hóc búa và hài hước của thầy Sang, trưởng bộ môn Động vật có xương sống.

“Ở khỉ bonono, người ta không chỉ thấy tính vị tha trong bầy đàn mà cả với những loài khác. Có một câu chuyện được đăng trên tờ “Our Inner Ape”, Richard Books, 2005, như sau: Một con khỉ dòng Bonobo có tên Kuni nhìn thấy một con chim sáo lao đầu vào bức tường kính và rơi xuống đất. Nó nhẹ nhàng đỡ lấy chú chim tội nghiệp đang bất tỉnh và đặt chú chim đứng lên. Tuy nhiên, do vẫn yếu vì cú va đập mạnh, chú chim không thể cất cánh và nó phải tung chim lên để lấy đà nhưng chú chim vẫn chưa thể vỗ cánh bay lên. Kuni trèo lên một cây cao nhất quanh đó, nhẹ nhàng mở cánh chim ra rồi tung chim lên, như một đứa trẻ tung nhẹ một chiếc máy bay giấy. Chú chim tội nghiệp vẫn rớt xuống đất. Kuni lại trèo xuống và chăm sóc cho chú chim. Tối đêm, chú chim tự bay được và tiếp tục cuộc hành trình của nó.”

“Bonobo là loài rất vị tha. Chúng có khuynh hướng chia sẻ với các cá thể khác thay vì đánh nhau để tranh giành lãnh địa và quyền kiểm soát con cái nếu có xung đột xảy ra.”

Ngôn ngồi đọc bản Word mà các bạn trong nhóm gửi inh. Đầu nghiêng nghiêng, một tay chống cằm, một tay vẽ lên tờ giấy nháp những đường nét phác thảo nguệch ngoạc. Trên mặt giấy là ba con khỉ đứng cạnh nhau, nhưng anh dùng cái nhìn mặc định để đặt tên cho chúng: Sơn Ngôn, Huế Anh và Khánh Tân. Một câu chuyện bắt đầu bằng tiếng thở dài...

Hầy... Khỉ Sơn Ngôn yêu khỉ Huế Anh, nhưng khỉ Huế Anh lại yêu khỉ Khánh Tân. Vậy phải làm sao đây nhỉ? Để cho hai khỉ kia tiếp tục yêu nhau, khỉ này chấp nhận đau khổ. Khỉ Huế Anh sẽ hạnh phúc, vì ở bên khỉ Khánh Tân. Còn khỉ Sơn Ngôn, dù có yêu đơn phương, nhưng sẽ hạnh phúc, vì khỉ Huế Anh hạnh phúc...

Anh nhớ về một câu nói đã từng dạy bé Thu: “Hạnh phúc là khi làm cho người khác được hạnh phúc.”

Khỉ Sơn Ngôn vị tha. Khỉ Sơn Ngôn hạnh phúc vì thấy khỉ Huế Anh hạnh phúc. Khỉ Sơn Ngôn không muốn khỉ Huế Anh phải buồn, phải lo lắng. Sẽ tốt hơn cho cả ba, đó là khỉ Sơn Ngôn chấp nhận ra đi, mỉm cười và cầu chúc khỉ Huế Anh hạnh phúc mãi mãi... Có phải không nhỉ?... Một tình yêu cao thượng... Một tình yêu vị tha tốt đẹp... Nhưng... Nhưng mà... Ôi trời ơi!...

Ngôn nhăn mặt, vò đầu, bứt tóc. Anh vứt chiếc bút bi xuống mặt giấy một phát thật mạnh! Sau khi gào lên một tiếng: “A... a... a!”, Ngôn thả mình xuống tấm nệm trên giường. Ngửa mặt lên trần nhà, mắt anh mở to trừng trừng. Tháo kính ra khỏi sống mũi, anh cảm thấy nhẹ nhàng hơn cho khuôn mặt mình. Nhưng miệng anh vẫn thở dốc và bàn tay thì vẫn nắm chặt.

Anh nhớ về những chuyện đã xảy ra trong ba tháng qua, từ khi anh biết mình phải tiếp tục bước đi lẻ loi trên “con đường tình yêu”.

Tháng mười hai giá lạnh. Lễ Noel lung linh. Một mình anh lặng ngắm những đôi tình nhân chụp ảnh kỷ niệm trước cây thông khổng lồ trong đêm canh thức. Bàn tay nắm lấy chiếc khăn len đen tuyền đang quàng trên cổ, Ngôn hình dung như có Huế Anh ở bên cạnh. Cô đã đan tặng anh chiếc khăn ấy, với lời chúc: “Anh trai bớt hắt xì đi nhé!” Chiếc khăn thật ấm áp. Tình cảm Huế Anh thật nồng nàn. Nhưng trong mắt cô, Ngôn chỉ như một người anh mà thôi.

Lần cuối cùng Ngôn gặp lại Huế Anh là mừng ba Tết. Dịp ấy, một người bạn cùng lớp luyện thi đại học ngày trước mời Ngôn đến chơi nhà và dùng bữa cơm trưa. Huế Anh là em gái người bạn ấy.

Ngôn từng sờ khi đó cũng là lần đầu tiên Huế Anh giới thiệu Khánh Tân với gia đình cô.

Tân và Huế Anh cũng khá bất ngờ khi thấy Ngôn xuất hiện.

Còn bố Huế Anh thì được buổi nâng chén đã đời cùng các chàng thanh niên. Ông hài lòng với cậu con rể tương lai của mình. Ngôn giấu nỗi ghen ngào trong từng câu chúc sức khỏe gia đình người bạn. Mắt anh không soi kỹ từng cử chỉ của Huế Anh, nhưng sự ân cần và dịu dàng của cô khiến anh không tài nào theo dõi được câu chuyện chung của gia đình họ từ đầu đến cuối một cách bình thường.

Một bữa cơm đáng nhớ. Một bữa cơm vui vẻ, có cả “Hùng Vương”, “Sơn Tinh” và “Thủy Tinh”.

Từ bữa cơm ấy, Ngôn bắt đầu nhận thấy ở Tân có những điểm nổi trội hơn anh: một phong thái chững chạc, đường hoàng, cách cư xử chín chu của chàng trai dày dặn sương gió, một sự trưởng thành đứng đắn nơi người con rể lý tưởng trong gia đình Huế Anh. Ngôn nhìn lại mình với đôi chút mặc cảm: vóc người bé nhỏ, nói năng vụng về, kém cỏi xã giao. Anh khâm phục Khánh Tân và đành chấp nhận Tân xứng đáng là người có thể chăm sóc Huế Anh trọn đời...

Đêm mười bốn tháng hai, đang khi chìm trong nỗi cô đơn sâu thẳm, Ngôn lang thang trên mạng, dạo quanh hết “tường” người này đến “tường” người khác. Không khí lễ Tình nhân ngập tràn khắp nơi. Những lời yêu. Những thanh kẹo. Hoa. Và anh đã gần như nghẹt thở, tim muốn nổ tung khi bắt gặp bức ảnh Huế Anh và Tân. Bức ảnh không phải do Huế Anh tải lên, mà là Tân. Hai người ngồi bên nhau trên con đường ven hồ Tây. Họ thật hạnh phúc và tràn ngập tình yêu.

Cố gượng gạo, Ngôn nhấn nút “like” – một cách tỏ vẻ chúc mừng – rồi tắt máy, nằm vật ra giường. Miệng anh thở dốc như vừa chạy nước rút. Bàn tay anh run run, nắm chặt như muốn nắm lên trần nhà. Anh nghe tiếng tim đập thành thạch không khác gì tiếng trống từng hồi dội lên trong lồng ngực.

Mình làm sao thế này? Mình có quyền gì mà ghen cơ chứ? Mình là ai nào? Mình chẳng là gì với em ấy cả! Phải rồi... Mình chẳng là gì... Mình mới chỉ gặp em ấy vài lần. Còn anh chàng kia thì những hai năm. Hai năm! Hai năm cơ đấy!...

Ngôn trân trân nhìn khoảng không vô định. Ruột gan rối bời. Máu nóng trên mặt anh khiến cả đầu tăng nhiệt bừng bừng. Đoạn bật dậy, mở máy tính, vào Facebook. Anh nhấn nút “hủy kết bạn” với Khánh Tân – trước đây vì muốn thăm dò “kẻ mới đến”, Ngôn đã “kết bạn” với Tân. Anh không dám thấy những hình ảnh tương tự như vậy một lần nào nữa. Anh không dám đối mặt. Anh sợ mình không chịu nổi sự ám ảnh khủng khiếp đè nặng lên nỗi đau.

Tắt máy. Tắt đèn. Ngôn ngửa mặt lên trần nhà tối đen. Bóng tối bao trùm tâm mắt anh, bao trùm tâm hồn anh.

Tại sao?... Tại sao chứ?... Tại sao mình phải chịu nỗi đau đớn như thế này? Ước gì có hàng ngàn mũi dao băm nát da thịt mình ra!...

Mình không thể chịu được! Cứ thế này miên man mãi mấy tháng trời!... Ôi chao... Phải làm sao đây?...

Ôi Ngôn ơi, yêu đương làm cái khỉ gì... để rồi phải đau đớn...

Yêu là nhớ... Nhớ là đau... Mình nhớ em ấy biết bao... Mình khao khát được trái tim em ấy mở cửa... Ôi Huế Anh ơi!...

Hàng đêm, hàng đêm, suốt ba bốn tháng ròng, Ngôn cứ tự dần vật một mình.

Xem nào... Dùng lý trí để kiểm soát mọi chuyện đi Ngôn! Ngẫm kỹ lại xem nào... Mình có yêu em ấy không? Hay đó chỉ là một kiểu đua đòi theo trào lưu?... Thấy người ta có “gấu”, mình cũng muốn có “gấu”. Mình có yêu em ấy không nhỉ?... Mình có thực sự yêu em ấy không?...

Ngày trước, chẳng qua là vì muốn có động lực học hành, mình đã chủ động tìm đến em ấy để kết thân. Không phải một tình yêu sét đánh, không phải sự gắn bó thân quen lâu bền... Làm gì có một tình yêu “online” cơ chứ! Phải rồi... Nghĩ kỹ lại xem nào...

Người ta khi dùng chữ “yêu” thường đi kèm chữ “nhau”. Nghĩa là từ hai phía. Người này cảm mến người kia, người kia cảm mến người này. Họ gặp nhau trong tình yêu. Trái tim họ bừng nở khi có nhau. Còn mình thì sao? Mình không được gặp gỡ em ấy nhiều. Vậy nên chắc chắn em ấy chẳng có cảm giác gì với mình cả. Còn phía mình thì sao? Có dấu hiệu nào để chứng tỏ rằng mình yêu em ấy không? Cười tủm tỉm khi đọc tin nhắn ư? Hân hoan khi ngắm ảnh em ấy ư? Vớ vẩn! Ngớ ngẩn! Tất cả chỉ là tưởng tượng mà thôi... Mình còn chưa được cầm tay em ấy cơ mà.

Chẳng biết sẽ có cảm giác gì khi cầm tay em ấy nhỉ? Chắc cũng bình thường thôi. Chắc cũng chỉ mềm mềm, trơn trơn như tay chị Ngân ấy mà. Chắc cũng chẳng đến nỗi xúc động gì đâu... Ở kia, cái khỉ gì thế này? Mình lại tưởng tượng rồi!... Tất cả, tất cả chỉ là một tình yêu tưởng tượng. Tất cả...

Ngôn miên man tự vấn lương tâm, và chợt nhận ra rằng: không một ngày nào anh không nhớ đến Huế Anh. Anh biết mình đang tương tư. Nhưng nỗi đau khổ trong anh cứ ép lý trí phải lừa dối bản thân rằng tất cả chỉ là một tình yêu tưởng tượng. Lý trí Ngôn cũng có lúc yếu đuối, sau một quãng thời gian thật dài tuyên bố: không yêu. Dần dần, Ngôn phải thú thực với bản thân mình rằng tình cảm Ngôn hướng về Huế Anh vẫn chưa bao giờ cạn. Nhưng anh bất lực. Anh mặc cảm vì mình là kẻ đến sau. Anh mặc cảm vì mình học hành ngu dốt, phong cách nhát胆. So với Khánh Tân, anh kém cỏi hơn ở quá nhiều điểm. Có những đêm, anh nằm suy nghĩ mà nước mắt trào ra. Anh biết mình đang yêu đuối. Một người con trai không bao giờ được khóc. Nhưng anh không thể kiềm giữ được nỗi xót xa luôn chực trào dâng ra ngoài... Có những đêm anh trở mình hàng chục lần mà không thể ngủ, trong đầu không thôi những lời tự vấn về Huế Anh...

Ngôn gượng dậy, đọc tiếp tài liệu “Linh trưởng” của nhóm. Ngày mai phải “lên thớt” rồi. Sinh viên bao giờ cũng vậy. Nước đến chân mới nhảy. Mà nhảy không kịp thì tìm viện trợ từ phao cứu sinh. Nhưng có một sự thật là: không một buổi thuyết trình nào có “phao cứu sinh” cả.

“Những loài động vật muốn tồn tại lâu dài trong tự nhiên buộc phải có cách thích nghi với cuộc sống đầy biến động và hiểm nguy. Để duy trì được nòi giống, một số loài động vật đã hình thành những tập tính rất kì quặc, chúng chấp nhận mang tiếng ‘xấu’ để có thể tồn tại và phát triển được một cách tốt nhất...” (Đặc tính “ích kỷ” của linh trưởng.)

Phải rồi!... Mình có quyền được nắm lấy hạnh phúc chứ! Đâu phải cứ buông tay là cao thượng! Đâu phải cứ nhường nhịn cho đối thủ là vinh quang! Em ấy đang yêu Tân. Nhưng chắc gì đó đã là một tình yêu đích thực? Nếu nhỡ sau này em ấy cảm thấy bất hạnh trong tình yêu với Tân, thì chẳng phải cái sự buông tay của mình là ngu ngốc sao? Mình muốn Huế Anh được hạnh phúc. Và nếu mình tự tay đem hạnh phúc đến cho em ấy, hẳn là một điều tuyệt vời nhất trên đời. Đánh đồn có địch? Mình có dám đánh đồn có địch không? Ừ. Đánh thì đánh chứ nhì! Mình phải quyết tâm! Không phải “sở hữu” em ấy. Nhưng là đem lại hạnh phúc cho em ấy. Mình sẽ làm gì đây? Mình không có cơ hội gần gũi em ấy. Mình cũng không dám nói lời yêu khi em ấy vẫn đang có tình cảm với Tân. Mình phải làm gì đây nhĩ? Mình muốn em ấy biết đến tình yêu của mình. Giống như kiểu marketing vậy... Mình phải gửi trao về Huế Anh những tiếng lòng tình yêu sâu đậm của mình. Dần dần, em ấy sẽ...

Và Ngôn bật dậy, mở máy tính. Sau khi nặn ra được vài chữ trong đầu, anh gõ bàn phím vào ô trạng thái trên “tường” mình:

“Nhớ

Nhớ cô em đuôi tóc lúc lắc

Vẽ e lệ... đôi mắt xa xăm...

Nổi lòng xao xuyến tháng năm

Mỗi ngày anh vẫn luôn chăm nhớ người...”

Một sự khởi đầu khá “nuột” với bốn câu thơ. Ngay lập tức, “status” của Ngôn đã được hai mươi “like”. Ngôn cười rạng rỡ, tự sướng với bốn câu thơ tâm đắc đầy mật ngọt của mình.

Huế Anh cũng “like”. Nhưng Ngôn biết rằng bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ để đánh động tâm hồn cô. Anh chưa mừng vội. Nhưng anh vẫn vui vì mình đã “dám” làm điều gì đó để tiến đến tình yêu. Ngôn nhấp chuột vào tên Huế Anh trong ô trò chuyện luôn.

“Bonjour em!”

“Đêm rồi còn ‘bonjour’ sao anh?”

“Ừ thì... bonsoir vậy. Hi hi.” Ngôn vẫn thường hay nhầm lẫn câu chào buổi sáng (bonjour) và buổi tối (bonsoir) trong tiếng Pháp.

“Anh thức khuya thế?”

“He he. Thời đại thanh niên nghiêm túc qua rồi mà em. Em cũng thức khuya vậy?”

“Em đang tập dượt cho bài thuyết trình tiếng Pháp ngày mai.”

Ngôn cảm thấy thú vị. Giữa anh và cô có nhiều điểm trùng hợp: bố Huế Anh làm marketing ở công ty bánh kẹo Hữu Nghị, còn bố Ngôn lái xe cho công ty bánh kẹo Hải Hà; Huế Anh và Ngôn đều là con thứ hai trong gia đình năm người, đều thích nghe nhạc Pháp, dạy gia sư thì luôn quá mười phút...

“Có cần anh tư vấn phương pháp không? Anh là cao thủ về thuyết trình đấy. Bật webcam lên đi để anh duyệt!” Ngôn cổ tỏ ra vui vẻ và hài hước.

“Ồ là la! Em có đang ngủ mơ không đây?”

“Thật đấy! Anh ăn cơm mẹ nấu nên rất tốt bụng. He he.”

“Cám ơn anh nhiều nhé. Em sợ anh hãi hùng khi nhìn thấy dung nhan em.”

“Ha ha ha. Thức khuya mọc mụn sao em?”

“Nổi đầu của em đấy anh. Hik.”

“Nồng độ xinh đang giảm? Hô hô!”

“Nhưng vẫn yêu đời lắm ạ. Cơ mà em đang buồn ngủ kinh khủng.”

“Để anh hát ru em.”

“Thôi, xin anh ạ. Em biết anh hát rất hay...”

“... Dù chưa bao giờ được nghe?”

“Hơ hơ. Hình như vậy. Nhưng em không muốn ngày mai điểm nhóm phải tụt dốc vì em đâu.”

“Ô kê. Nhưng em phải giữ sức khỏe nhá. Ốm bệnh thì cũng không học được đâu.”

“Vâng ạ. Em vừa học vừa tập hát cho có tinh thần đây.”

“Ừ. Huế Anh hát á? Ước gì anh được nghe. Chắc hẳn một giọng hát trong trẻo ngọt ngào?”

“Không cần cổ vũ ca sĩ đâu anh. Hi hi. Em chỉ là lá la mấy câu thôi. Nếu anh muốn nghe thì tìm bài ‘Papa aime maman’ của Mimi Hétu nhé.”

“Em gửi link cho anh đi.”

Ngôn nhấp chuột vào đường link mà Huế Anh gửi. Một giọng ca ngân thơ trong sáng cất lên. Một cô bé nhí nhảnh đang hát tiếng Pháp. Ngôn cười rạng rỡ và nhắm theo lời bài hát đĩnh kèm.

“Hay quá... Bài này có nghĩa là gì vậy em?”

“Để em gửi lời dịch cho anh nhá:

‘Hôm nay là chủ nhật, thời tiết thật đẹp.

Cả hai người họ cùng nhau đi vào rừng.

Bố khẽ nghiêng người thơm lên má mẹ.

Bố và mẹ, mẹ và bố thật hạnh phúc.

Bố yêu mẹ. Mẹ yêu bố.

Bố yêu mẹ. Mẹ yêu bố.

Mẹ nấu bếp không giỏi lắm.

Món thịt quay của mẹ còn đen hơn cả than.

Bố nói với mẹ rằng: “Đừng làm cái bộ mặt phụng phịu này nữa!”

Còn tôi thì chưa từng ăn món nào ngon đến thế.

Bố yêu mẹ. Mẹ yêu bố.

Bố yêu mẹ. Mẹ yêu bố.

Mẹ bị ốm rất nặng vào tháng mười hai.

Tháng đó là tháng của những em bé.

Khi bố bước ra khỏi phòng của mẹ,

Tôi tin chắc rằng bố đã khóc.

Bố yêu mẹ. Mẹ yêu bố.

Bố yêu mẹ. Mẹ yêu bố.”

“Ồ! Đáng yêu quá!” Ngôn xao động trong lòng khi tưởng tượng mình là “bố” còn Huế Anh là “mẹ”. Với Ngôn, việc nói ra những lời có cánh một cách trực tiếp thật là khó khăn, còn những hình ảnh bóng gió quả là phương thể tuyệt hảo.

“Lãng mạn kinh điển anh nhỉ. ^^”

“Romantic! Mẹ ôm rồi sao nữa nhỉ? Bố pha ẹ một cốc sữa, mẹ khỏi ốm... ^^”

“Phần sau chắc tác giả phải nhờ anh Ngôn viết tiếp. Hi hi. Thôi em đi nhúng nước đây!”

“Em lại tắm muộn vậy à?”

“Vâng ạ. Bye anh nhé.”

“Bye em.”

Cuộc trò chuyện dừng lại. Ngôn thẫn thờ nhìn màn hình. Bâng khuâng.

Thế có phải là yêu không nhỉ? Em ấy gửi tặng một bài tình ca thật dễ thương. Em ấy không có thái độ cách mặt mình. Rất nhân ái. Rất bao dung. Dù rằng trước đây mình đã cư xử không phải với em ấy. Còn mình, mỗi khi trò chuyện với em ấy, mình rất vui. Mình cảm thấy hạnh phúc. Dường như trên đời này không có một niềm vui nào đẹp đẽ hơn thế, dịu dàng hơn thế. Chắc hẳn mình đã yêu em ấy rồi. Phải chủ động phát tín hiệu mới mới được. Rồi dần dần em ấy sẽ nhận ra tình cảm của mình thật nồng nàn và đáng yêu... Chứ không phải vô vấp như cái ôm lần ấy nữa.

Nhớ lại khoảnh khắc hạnh phúc hụt hẫng trong buổi chiều đông trên “con đường tình yêu”, Ngôn cứ thấy mình thật kì cục.

Nghe hết bảy lượt “Papa aime maman”, Ngôn bấm chọn list bài hát nhạc Việt trong thư mục âm nhạc của mình. Lòng thông hai sợi dây tai nghe, anh mỉm cười sướng sướng, tâm hồn lạc quan.

“... Anh nào biết

Anh nào có hay

Hạnh phúc trôi qua tay giắc mộng tàn

Lòng cay đắng, khi em quên lối hẹn

Lời thương, lời yêu em đã quên...

Nhưng lòng anh, nuôi hoài giấc mơ

Tình sẽ không phai phai như làn mây

Có nhiều đêm, trong mơ anh vẫn chờ

Chờ em đến...

Tình thôi xót xa...”

* * *

9. Chương 6 Phần 2

Những ngày sau đó, cứ mỗi tối, trang cá nhân của Ngôn lại xuất hiện một bài thơ tình viết theo thể lục bát, song thất lục bát. Những lời thơ đã xuất hiện trong đầu anh từ lúc phóng xe máy trên đường, hoặc khi đang bước đi trên con đường vắng lặng trước sân khoa...

“Cảm

Hôm nay lỗ mũi sứt sùi

Ước gì ‘ai đó’ đến ngồi cạnh đây

Chỉ cần được nắm bàn tay

Chẳng thèm uống thuốc... khỏi ngay tức thì!”

“Có

Có một bài hát Tây phương

Có một hình ảnh dễ thương yêu kiều

Có một đôi mắt đắm chiều

Có một giọng nói còn nhiều cách xa...”

Đôi khi, một bài thơ nào đó được Ngôn chậm rãi nhào nặn đang lúc thần thờ ngồi nghe bài giảng của tiến sĩ Thành Trương, bộ môn Sinh lý thực vật. Bốn câu thơ anh viết trên trang giấy, cùng những nét chì mềm mại phác họa chân dung Huế Anh, khiến cuốn tập ghi chép của anh không còn thuộc về Sinh lý thực vật nữa...

“Mắt cười

Hình dung đôi mắt em cười

Ánh sao lấp lánh rạng ngời lòng anh

Yêu tâm hồn sáng long lanh

Nhưng... nơi xa ấy sẽ dành cho ai?...”

“Đêm nhớ

Đêm về hiu hắt đèn khuya

Con đường lộng gió sẽ chia nỗi lòng

Miên man tay lái thong dong

Nhớ ai mà tưởng phố đông... vắng người?...”

Tháng ba. Có một ngày mưa nơi trường thực tập, Ngôn ngồi trong phòng giáo viên mà nghĩ về Huế Anh. Hai tháng giảng dạy và tổ chức hoạt động cho học sinh ở một trường phổ thông xa Hà Nội, anh tưởng chừng thời gian cứ miên man như một sợi dây chỉ trải dài vô tận từ Bắc chí Nam. Anh chẳng biết bao lâu nữa sẽ được gặp lại Huế Anh, nhưng ngoài người trong khoảng thời gian trôi đi đặng đẵng cứ khiến anh bồn chồn, khắc khoải. Tháng tư mưa dầm, bầu trời u ám.

“Mưa

Mưa chẳng ngớt, rả rích hoài

Sân trường mình cứ rơi vài hạt mưa...

Cành lá phượng ướt đọng đưa

Giọt rơi khẽ thấm mầm chưa nhú chồi

... Cơn mưa ngang qua tạnh rồi

Còn tôi thì vẫn đứng ngồi không yên...

Gió mùa đông bắc hàn huyền

Nhớ người đan chiếc khăn tuyền hôm nao...”

Từng ngày, từng ngày, những bài thơ cứ nối tiếp nhau ra đời. Bạn bè Ngôn bình luận khen anh không ngớt. Nhưng Huế Anh thì vẫn im hơi lặng tiếng khiến Ngôn cứ luôn phập phồng, thấp thỏm. Anh ước có một dấu hiệu nào đó khả quan hơn chứng tỏ Huế Anh đã động lòng.

Hay là mình chủ động nói trực tiếp với em ấy nhỉ?

Nhưng Ngôn cảm thấy dường như có một cục sạn mắc trong họng anh, ngăn cản anh bộc bạch những lời có cánh với cô. Ngôn vẫn cứ tiếp tục đi đường vòng, “mượn gió bẻ măng”.

“Ngọn đèn còn soi

Trái tim anh, sương đêm làm chứng,

Vẫn ấm nồng... đang đứng đợi em

Một lần mở cửa ra xem

Và em sẽ thấy ngọn đèn còn soi...

Anh không giỏi, duyên như người ấy

Nhưng tình anh nồng cháy thắm ngày

Đôi khi tuyệt vọng cuồng quay

Anh đành tự cố mỗi ngày quên em...

Nhưng thật khó đem lòng chìm chết

Dẫu cho tình mới biết chớm yêu

Lại đi từng bước liêu xiêu

Đến gần nơi ấy đánh liều gọi em

Lời thơ tiếng sáo vút lên

Anh còn thao thức... ngọn đèn còn soi...”

...

“Hao gầy

Phiêu lưu rong ruổi thắm ngày

Hôm nay nhìn lại... hao gầy làm sao!

Cánh tay này như lao đời chiếc

Trái tim này mãi miết đơn phương...”

...

“Sau một ngày

Một ngày vất vả miệt mài

Đắn đờ đôi mắt... mệt nhoài đôi tay...

Nhớ người ấy lúc này đây

Bao nhiêu sinh lực lại quay trở về...”

Hết kỳ thực tập giáo sinh, Ngôn trở về nhà. Anh lại tất bật với những đề cương cho bài kiểm tra điều kiện trước khi bước vào kỳ thi khổ ải. Ghi nhớ những lý thuyết tràn giang đại hải của các nhà nghiên cứu khoa học trong các tập giáo trình đã khó, nhưng thiết kế giáo án cho đúng ý của các thầy cô chấm thi lại càng khó hơn. Phải chia ô mấy cột, mấy phần... Phải biết đặt những câu hỏi nào phù hợp cho học sinh... Phải có liên kết mạch lạc giữa các ý trong dàn giáo án ra sao... Ngôn đọc những chia sẻ, bàn luận của các bạn mình trong nhóm lớp mà choáng váng hết cả đầu. Anh là người của tự do. Và anh căm ghét giáo án, thứ mà anh sẽ phải thể hiện trong bài thi của mình một cách gò bó và cổ điển.

Sau khi nhận tin “Chúc em ngủ ngoan nhé” đến Huế Anh, Ngôn lừ đừ đi xuống nhà dưới, dạo bước một vòng cho đầu óc thanh thoi. Khi trở lên bàn học, anh vớ ngay lấy điện thoại thì đọc được tin: “Chúc anh Ngôn ngủ không hư nhé. Vì một ngày mai tỉnh táo. Hi.” Ngôn cười sượng, đưa màn hình điện thoại áp sát

vào má, tưởng tượng Huế Anh đang “thơ” mình. Đồng hồ báo sắp mười hai giờ đêm nhưng anh vẫn muốn viết nốt một bài thơ nữa cho ngày cũ chưa qua.

“Chúc ngủ ngon

Tình yêu tôi vừa chúc ngủ ngon!

Liệu rằng đêm nay giấc có tròn

Khi lòng vương vấn niềm thao thức

Về một ao ước vẫn còn non?...

Người yêu ơi, em hãy ngủ ngon

Trăng sáng trên kia chẳng hao mòn

Thiên thần bản mệnh du dương hát

Tinh tú mây ngàn chúc ngủ ngon...”

Anh cười mãn nguyện, tự hào, đọc đi đọc lại từng từ từng câu, chỉnh sửa một số ý chưa vừa lòng. Xuất hiện thông báo “like” từ những “cú đêm” vẫn còn “online” đọc được “status” của Ngôn.

Những tiếng “Papa aime maman” vẫn cứ cất lên nhí nhảnh trong tai phone.

Bỗng nhiên có khung hội thoại từ nick Huế Anh hiện lên.

“Anh Ngôn!”

Ngôn giật mình vì đã lâu lắm rồi người bắt đầu cuộc thoại không phải là anh.

“Ô! Em chưa ngủ à?”

“Em vừa đọc ‘status’ anh. Đừng đùa như vậy nữa anh nhé.”

“Anh đùa gì đâu?”

“Không biết có phải em nhận vợ không... Em không muốn giả vờ ngây ngô mãi.”

Ngôn im lặng, bồi hồi. Anh cảm tưởng mình sắp phải chịu một cơn thịnh nộ khủng khiếp. Tim anh như đang bị đè nén lại.

“Em không thể hiểu nổi anh, anh Ngôn ạ. Lâu nay em chỉ muốn nói chuyện vui vẻ, nhưng càng ngày, giữa em và anh càng rắc rối thêm...” Huế Anh tiếp tục.

Lấy hết can đảm, Ngôn gõ phím trả lời Huế Anh:

“Tất cả các bài thơ đều là suy nghĩ của anh về em.”

“Em biết. Nó hay mà. Nhưng hình như có phần cường điệu quá rồi anh. Em luôn coi anh như một người anh. Trước giờ vẫn luôn vậy.”

Ngôn lấy hết sức mình để giữ cho tâm trạng thật bình tĩnh. Anh lắc lắc cổ tay, tiếp đó xoa xoa hai hốc mắt và hít thật sâu. Nhưng trước mặt anh dường như đang có một sự kiện cực kỳ trọng đại diễn ra, buộc bộ não anh phải huy động toàn lực các nơ-ron thần kinh để chiết lọc câu chữ cẩn thận trước khi gửi đến phía bên kia.

“Huế Anh, những lời thơ được viết bằng tất cả sự chân thành của trái tim anh.”

“Vì sao anh cứ phải như vậy? Em không xứng đáng đâu anh. Em không đẹp, không lung linh như anh nghĩ đâu ạ. Em nói thật nhé, em không thích kiểu vòng vo của anh. Nó khiến người đối diện khó chịu lắm. Có gì anh cứ thẳng thắn ra đi.”

“Em ạ, nhiều lần, anh đã từng tự bảo mình rằng: hãy cố dìm đi tình cảm của anh dành cho em. Nhưng không dìm được...” Ngôn muốn nói về những đêm trằn trọc với hàng loạt các lời tự vấn khốc liệt và có phần điêu đứng của anh.

“Dù là tình cảm gì, nhưng anh cứ úp mở mãi thì... Em có gì sai, anh cứ nói ra hết đi được không?”

“Em không làm gì sai cả... Anh làm em khó chịu à?” Ngôn cảm thấy ần ần, bứt rứt.

“Thực sự em không biết mình đã làm gì. Em chỉ biết, nói chuyện với anh rất vui, trước kia ý. Còn bây giờ, thấy anh như vậy, em cũng cần rút lui chứ. Em đã làm gì thái quá chưa anh?”

“Không, không phải thế đâu.”

“Anh Ngôn ạ. Dù em nhỏ hơn anh, nhưng em biết tình yêu không lung linh như vậy đâu.”

“Anh biết. Nhưng hiện giờ, anh chưa được biết nhiều về em. Trong mắt anh, chỉ có bấy nhiêu thôi...” Ngôn gần như hoảng loạn, anh không biết nên nói gì cho phải trước phản ứng của Huệ Anh về những gì anh đã viết.

“Anh Ngôn ạ. Tình yêu không thơ mộng như anh nghĩ đâu. Đó là cả một quãng đường dài mà chẳng ai ngờ đến kết quả sẽ ra sao... Lần đầu tiên anh ấy cầm tay em, nói thích em, em thực sự cảm thấy hạnh phúc. Nhưng hơn hai năm qua, anh ấy và em đã trải qua biết bao nhiêu điều, và không phải tất cả đều ngọt ngào. Gia đình anh ấy đã có những sự đổ vỡ về kinh tế. Bản thân anh ấy cũng phải lăn lộn vất vả trong cuộc sống lắm. Chúng em đến với nhau trong tình yêu. Nhưng cũng phải chia sẻ với nhau rất nhiều cay đắng, đau khổ. Hạnh phúc đến trong ngọt ngào, nhưng cũng tồn tại trong cả đau khổ nữa anh ạ... Nước mắt nhiều, nhưng em cảm thấy hạnh phúc...”

Ngôn nhận ra rằng những câu thơ mình viết chỉ là những lời có cánh bay bổng, sáo rỗng. Anh đã tô vẽ quá đẹp, quá lung linh cho tình yêu đơn phương của mình. Anh cảm thấy mình thật tội lỗi khi làm người thương mến phải ghen ngào. Và quả thực, trước màn hình máy tính bên kia, Huệ Anh đang rơi lệ vì nhớ lại những gì đã qua...

“Em cũng mong anh được hạnh phúc nữa.” Huệ Anh tiếp tục. “Em không mong em là người làm anh tổn thương.”

“Không biết sau này...” Ngôn thật thà. “... sẽ có ai đem hạnh phúc đến cho anh không? Nhưng hiện tại thì anh toàn nghĩ về em mà thôi.”

“Ít nhất thì anh cũng hãy thổ lộ với ai đó nhé. Không thử thì sao biết hả anh?” Huệ Anh cố gắng mở đường để chuyển hướng của Ngôn. Nhưng Ngôn vẫn miên man về tình cảm của mình với cô.

“Em biết không, trước đây, lần tặng thơ ấy, anh nghĩ rằng đã tìm thấy được người như ý. Anh hạnh phúc vì điều đó. Thế rồi biết em có người yêu, anh cũng buồn, anh cũng buồn. Anh cũng nhiều lần tự nói thôi. Nhưng anh càng cố thôi, thì lại càng...”

“Anh Ngôn ơi, thực ra em toàn nói chuyện với anh qua máy tính mà. Phải là qua thực tế, anh mới hiểu hết được em chứ. Em còn nhiều thiếu sót lắm. Thật đấy. Em nghĩ rằng, đến khi anh gặp tình yêu thực sự, em sẽ chẳng là gì đâu.”

“Không biết sẽ có định mệnh nào xuất hiện không... Nhưng giờ thì...” Ngôn thở dài buồn bã.

“Định mệnh không đến khi anh chỉ biết ngồi chờ đâu.”

“Vậy anh phải làm gì đó à?” Ngôn tưởng chừng như Huệ Anh đang dần trở thành cố vấn tình yêu cho anh.

“Em không biết đâu. Cuộc sống của anh là của anh mà. Em không can thiệp hơn được đâu.”

“Anh không ngồi chờ... Vì vậy anh... viết thơ.” Ngôn quay trở lại những câu lục bát bay bổng của mình.

“Em sẽ cầu chúc cho tình yêu của anh sẽ gặp nhiều hạnh phúc, hạnh phúc hơn em và anh Tân nữa.” Huệ Anh vẫn muốn đẩy Ngôn về một tình yêu nào đó với một cô gái nào đó trong tương lai.

Ngôn thần thờ lặng im một lúc. Anh thấy đuối sức trong hành trình theo đuổi trái tim Huệ Anh. Nhất là mỗi khi nghe nhắc đến cái tên Tân, anh lại cảm thấy nhức nhối và khó chịu. Anh thấy mình yếu thế và chịu bại trận, dù cho hai phe chưa bao giờ tuyên chiến.

“Anh ấy vẫn đối xử tốt với em chứ?” Ngôn cố tỏ ra cao thượng bằng cách quan tâm đến Huệ Anh.

“Trong mắt em, anh ấy là một người thực sự biết quan tâm đến người khác anh ạ.”

Trong đầu Ngôn chợt thốt lên: “Anh cũng là người biết quan tâm mà, Huế Anh! Anh đâu có thua kém gì anh ta! Chẳng qua em chưa muốn sẵn sàng đón nhận sự quan tâm từ anh thôi! Thực sự anh muốn quan tâm em lắm! Nhưng bây giờ thì chưa thể. Anh chưa là gì của em cả.”

Quá bế tắc, quay cuồng, đang lúc đồng hồ báo một giờ sáng, khắp cả đất sống lên đến đỉnh đầu Ngôn xuất hiện cảm giác mệt mỏi, đau nhức, anh cố gắng gượng nổi những lời cuối:

“Em không muốn anh thể hiện tình cảm trên ‘status’ nữa sao? Em và anh cách xa nhau quá. Đó là cách duy nhất.”

“Lúc nào anh cũng vậy, luôn vòng qua mọi người. Em không can dự vào đâu. Cuộc sống của anh mà, anh muốn làm gì thì làm. Thôi em ngủ đây. Anh cũng ngủ đi nhé. Chúc anh thi tốt!”

“Ừm. Em ngủ ngon nhé.” Ngôn vội vàng viết câu chào trước khi nick Huế Anh tắt tín hiệu. Và khi chấm tròn xanh lá cây bên cạnh tên Huế Anh trên màn hình biến mất, anh cố gắng thêm một dòng nữa:

“Anh luôn muốn em vui. Bonne nuit em.”

10. Chương 7 Phần 1

CHƯƠNG VII: SẮP ĐẾN ĐÍCH

Đó cũng là đêm mà Ngôn bắt đầu bước vào trận chiến với chính mình.

Anh quyết tâm từ bỏ mọi ý chí “đánh đòn có địch” trước đây đã từng khởi xướng.

Anh xóa hết tất cả các bài thơ mình đã viết trên trang cá nhân.

Anh xóa hết mọi hình ảnh Huế Anh trong thư mục riêng của máy tính mình.

Anh tắt tùy chọn “đang theo dõi” với nick Huế Anh.

Anh quyết tâm rời bỏ Facebook, thế giới ảo vốn đem mọi người đến gần nhau hơn. Nhưng với Ngôn, anh đã mất mát rất nhiều từ đây. Nó chỉ là công cụ. Nó không phải cuộc sống của anh. Ngôn sẽ không sống trong nó nữa.

Những ngày mới lại đến. Mỗi ngày mới vẫn luôn cho ta cơ hội để bắt đầu lại cuộc sống, hoặc tiếp tục cuộc sống. Hít vào, thở ra. Và ta nhận ra thế giới thực thật tươi đẹp. Cuộc sống thực thật kỳ diệu và đáng mến.

Lá cây rung rinh. Bầu trời xanh cao. Tiếng chim sáo nhà ai chí chách vang dội con ngõ. Tất cả sống động. Tất cả là thế giới thực.

“Alo, cô Phương ạ? Dạo này cô và gia đình khỏe chứ ạ?... Em Thu thế nào rồi cô? Vâng... Vâng... À thế ạ... Thế là tốt quá rồi... Vâng... À không được rồi cô ạ. Cháu vừa đi thực tập về. Mà đợt này ở khoa cháu lại bắt đầu thi cuối kỳ. Chắc phải đến cuối tháng mới xong. Có lẽ không giúp được em Thu rồi cô ạ... Vâng, cô chú thông cảm cho cháu... Vâng... Thôi vậy cháu chào cô nhé. Hôm nào cháu sẽ qua nhà cô chú chơi... Vâng ạ. Cháu chào cô.”

Ngôn vừa nghe điện thoại từ cô Phương khi đang dắt xe chuẩn bị lên trường. Anh thấy trước mắt mình những bài giảng khô khan và gò bó của thầy Trương.

Nhưng mình sẽ đối mặt với chúng và giải quyết chúng! Mình sẽ phản chúng ra và tìm thấy những điều đáng để học, đáng để suy nghĩ và ứng dụng trong cuộc sống! Những giờ ngồi trên giảng đường sẽ không uổng phí! Mình không chấp nhận những cái khó ư! Nhưng mình sẽ tìm thấy cái gì đó hay ho trong mọi nơi, mọi lúc...

Anh tự nhủ sẽ nhìn ngắm những khuôn mặt thân quen gần gũi của bạn bè. Anh sẽ lắng nghe những tiếng nói thực của thầy cô. Và ghi nhớ những câu từ thú vị, những điều mới mẻ thú vị.

Có một suy nghĩ về “ai đó” thoáng xuất hiện trong đầu Ngôn. Nhưng anh nhanh chóng xua đuổi nó đi. Và đưa ánh mắt rảo khắp xe cô, nhà cửa xuất hiện trên đường.

Đường Trường Chinh đang được mở rộng và làm lại. Nhưng ngã tư giao với Phạm Ngọc Thạch vẫn chật hẹp như cái lỗ mũi. Ngôn phải dừng trước đèn đỏ hơn một phút. Và sau khi băng qua đèn xanh, xe anh lại phải rườm rườm đi từng quãng ngắn từng bước chân. Chậm chạp và bí bức. Mệt mỏi, sốt ruột.

Những lúc sống chậm thế này, mình có cơ hội nhìn ngắm phố phường, quán xá bên đường. À, hóa ra đằng kia có cửa hàng kinh doanh giấy dán tường. Vậy mà tháng trước mình tìm mãi không thấy. Đằng kia nữa, đồ điện cầm tay. Mình rất thích những món đồ như thế. Khi nào có tiền, mình sẽ mua một cái máy mài, máy khoan để chế ra hộp đựng đĩa thông minh vừa mới thiết kế... Những chiếc ô tô, xe máy mình sẽ ghi nhớ khối hình và từng đường nét của chúng để phác họa thật chuẩn, để khi nào đó cần thể hiện trong các bài vẽ... Thật là hay!...

Có một cô bé cao khoảng mét năm lăm, vai đeo chéo dây cặp, bước đi trên vỉa hè. Đuôi tóc lúc lắc của cô bé thu hút ánh mắt của Ngôn.

“Huế A...!”

Ngôn sững sờ thốt lên tên Huế Anh trong tâm trí. Nhưng nhìn kỹ lại, hóa ra không phải. Anh thần thờ đôi tay.

“Này! Đi đi chứ! Đường của riêng nhà mày hả?” Có tiếng quát bức bối từ phía sau xe Ngôn. “Sáng ngày ra, đã tắc thì chờ, mười thằng như mày thì bao giờ đường mới thông?”

Phải thêm hai tiếng còi ô tô nữa mới khiến Ngôn dứt khỏi cái suy nghĩ sững sờ. Phía trước mũi xe là một khoảng đường khá rộng. Anh đưa mắt nhìn lại phía sau qua gương chiếu hậu và vội vàng vặn tay ga đi tiếp.

* * *

“Enzym, hay còn gọi là men tiêu hóa, là chất xúc tác sinh học có thành phần cơ bản là protein. Trong cơ thể sinh vật, luôn luôn xảy ra rất nhiều phản ứng hóa học, với một hiệu suất rất cao, mặc dù ở điều kiện bình thường về nhiệt độ, áp suất, pH. Sở dĩ như vậy vì nó có sự hiện diện của chất xúc tác sinh học được gọi chung là enzym. Mặc dù enzym có trong tất cả các cơ quan, mô của động vật, thực vật cũng như trong tế bào vi sinh vật, song việc tách enzyme gặp rất nhiều khó khăn, nhất là tách với quy mô công nghiệp một cách thuận lợi về kinh tế chỉ có thể tiến hành đối với nguyên liệu có chứa hàm lượng lớn enzym. Có ba nguồn nguyên liệu sinh học cơ bản: các mô và cơ quan động vật, mô và cơ quan thực vật, tế bào vi sinh vật... Giang Thảo! Trả lời thầy: có những enzyme thực vật nào?”

“Thưa thầy, có các enzyme như: papain, bromelin, ficin, amylase, urease,... ạ.”

“Tốt! Em có biết nguồn gốc cụ thể của các enzyme đó không?”

Ngồi bàn cuối, Lâm nói với Ngôn:

“Enzyme thực vật thì có nguồn gốc từ... thực vật chứ còn đâu nữa nhĩ!”

“Ồ.” Ngôn lừ đừ đáp.

Giang Thảo trả lời tiếp:

“Thưa thầy, người ta thu papain từ nhựa đu đủ xanh bằng cách khuấy nhựa một thời gian và sau đó tách lấy kết tủa protein. Cuối cùng đem sấy khô nghiền nhỏ. Bromelin thu từ thân dứa. Sau khi hái quả, người ta bỏ lá và ép thân lấy dịch, rồi dùng dung môi hữu cơ kết tủa enzym trong dịch ép. Ficin được tách từ dịch ép thân và lá giống Ficus. Amylase được thu nhận từ nguồn malt đại mạch và các hạt nảy mầm khác, được sử dụng chủ yếu trong công nghệ sản xuất rượu bia, bánh kẹo. Urease từ hạt đậu tương, lipase từ hạt thầu dầu, beta-amylase từ củ khoai lang, saccharase từ lá củ cải đường...”

“Rất tốt. Giang Thảo ngồi xuống. Xin mời Phương Thảo lên bảng viết cho thầy các tên enzyme đó.”

“Thầy thích ăn cỏ hay sao mà toàn gọi ‘Thảo’ thế không biết?” Có tiếng nói leo lên bàn ở bàn dưới.

Ngôn lặng lẽ ngồi chống cằm trên tay trái. Những gì liên quan đến Hóa học không thể khiến anh hưng phấn được. Anh nhìn ngắm Giang Thảo ngồi bàn đầu. Cô nàng “tây tây”, “hây hây” trong màu áo tím sọc lam vẫn luôn xinh đẹp mỗi khi xuất hiện trước mắt Ngôn. Cảm giác bí ẩn nơi con người cô khiến Ngôn luôn tò mò, luôn muốn khám phá.

Bạn ấy ăn gì mà da trắng thế nhỉ? Tóc tơ lại nhuộm vàng nâu tự nhiên nữa... Chà, cặp kính cận ấy... rất hợp với khuôn mặt. Hợp lắm. Hợp đến lạ lùng...

Lâm giật mạnh cánh tay đang chống cằm của Ngôn làm anh không kịp tóm những suy nghĩ vẫn vơ đang vụt tiêu biến. Cũng may mà Ngôn không buồn ngủ như những buổi trước anh chỉ thần thờ nhìn và nghe nếu không, hẳn trò này của Lâm sẽ tạo nên một âm thanh tuyệt vời trang trí cho không khí nặng nề của lớp học.

“Này! Ông chơi tôi đấy à?” Ngôn cau.

“Chơi đấy! Làm gì được nhau nào? Hô hô.” Lâm cười.

“Thích thì chóc giải lao, ra ngoài hành lang ‘sô-lô’!” Ngôn kìm giọng để thầy Trương không nghe thấy.

“Ngay và luôn đề... Hô hô... Mà ông làm sao đấy?”

“Làm sao là ‘nằm thao’?”

“Tranh trừu tượng đây hở?”

Lâm chỉ xuống trang giấy trước mặt Ngôn. Trang giấy phủ kín những đường nét bút bi vẽ theo phong cách graffiti. Những đường nét đậm đặc. Từng mảng sáng tối tương phản. Không gian ba chiều của các hình khối càng khiến cho sự tương phản kích cỡ thêm ấn tượng. Rất nhiều con chữ chồng chéo lên nhau với đủ các dạng tròn, vuông, sắc cạnh, méo mó... Nhưng tất cả đều chỉ có hai ký tự: A và H.

“À, kể ra thì... ông cũng đúng đấy. Súp-pơ-trừu!” Ngôn cười. Thực ra anh cũng không tin vào mắt mình khi nhìn xuống bức hình hỗn hợp các đường nét.

“‘Trừu’ quá đến mức cái thằng vẽ ra cũng chẳng hiểu gì phải không? Chắc là viết tắt của ‘ăn hành’ hả? Ồ, trông cũng tội mà thôi cũng kệ! He he he!” Lâm vui vẻ nói.

“Kệ tôi!”

Ngôn nhìn ngắm lại các khối chữ H và A. Trán trán một lúc lâu. Ngôn thở dài, đưa tay xé bỏ trang giấy. Sau một giây cân nhắc, anh vo nó thành một cục tròn rồi nhét vào cặp.

* * *

Tháng bảy.

“Đêm hè gió thổi hiu hiu

Bỗng nhiên nhớ nhớ người yêu nơi nào

Trời đêm chẳng một vì sao

Lòng em chẳng một khoảng nào cho tôi!...”

Có tiếng ếch kêu từ điện thoại Ngôn. Anh bật dậy như lò xo, với tay bắt chộp lấy chiếc điện thoại.

Đó là tin nhắn từ lớp trưởng, thông báo lịch đăng ký tín chỉ.

Ngôn thầm nghĩ: “Thôi nào. Tỉnh táo đi chứ. Đừng có điên nữa mà.”

Lần nào cũng vậy, mỗi khi tiếng ếch ấy reo lên, mọi thứ âm thanh xung quanh Ngôn gần như ngưng đọng và chẳng thể nào lọt vào tai anh.

Ngôn quyết định đổi nhạc chuông tin nhắn. Anh mở danh sách nhạc trên Window media và nhấp chuột chuyển từng bài.

Bình tĩnh lại nào! Mình đã chịu đựng được hai tháng rồi... Cố lên! Sẽ chẳng đời nào có tin nhắn từ em ấy đâu... Đừng hoang tưởng nữa, Ngôn ơi... Nào, nhớ lại những bài nghiên cứu về tự kỷ ám thị đi. Mình sẽ nói: “không yêu Huế Anh”, “không yêu Huế Anh”... Và chắc chắn phương pháp này sẽ thành công. Thực hành mỗi tối, chắc chắn sẽ có tác dụng. Và... để cho hiệu quả hơn...

Ngôn lấy trong cặp ra một tờ giấy A4, dùng chiếc bút dạ mực đen viết bốn chữ thật to “KHÔNG YÊU HUẾ ANH” và dán lên tường.

Đêm hè nóng bức. Ngôn cởi trần, nằm trên giường, ngửa mặt lên trần nhà, kê đầu lên hai bàn tay, bắt chân chữ ngũ.

Ngày mai, mình sẽ đọc nốt chương cuối cuốn “Đắc nhân tâm”. Xong sẽ xem phim Titanic để học tiếng Anh. Sẽ rất hay. Sẽ rất hiệu quả khi học từ vựng nhờ các câu phụ đề tiếng Anh. Mình sẽ đọc to, nói lớn những từ nghe được. Mình sẽ rất chú ý đến các cụm từ, các thành ngữ. Cuộc đối thoại giữa các nhân vật... Jack và Rose... Hay nhỉ, sao người ta có thể nghĩ ra được cái kịch bản với các tình tiết thú vị giữa các nhân vật như vậy nhỉ? Jack và Rose. Rõ ràng là không thể đến với nhau cơ mà. Nhưng rồi... Rose đã nghe theo tiếng gọi tình yêu... Đã yêu Jack... Thật là hay... Thật tuyệt vời... Huế Anh có như vậy không nhỉ? Nếu một ngày kia, em ấy hẹn mình ở “con đường tình yêu” và nói: “Em yêu anh.” Chà, thật là hay! Mình sẽ ôm em ấy vào lòng. Mọi quá khứ sẽ cho qua. Chỉ có khoảnh khắc lúc ấy. Và tương lai mà thôi. Nhưng... cái gì thể này...? Mình làm sao thể này? A... a... a!...

Mọi suy nghĩ lại dẫn Ngôn về hình ảnh Huế Anh.

Không! Không!... Đừng để một chút nào, câu nói nào trong đầu mình nhắc đến tên em ấy! Hoặc nếu có, thì sẽ thế này: mình-không-yêu-Huế-Anh. Mình không yêu Huế Anh. Không yêu Huế Anh. Không yêu!... Không yêu!...

Có phải mình thật tội nghiệp, đáng thương hại không nhỉ? Người ta không yêu mình thì thôi, làm sao cứ phải đâm đầu vào một tình yêu đơn phương thế này? Tại sao nhỉ?...

Tại sao mình lại là người đến sau?

Mình có nên tiếp tục chinh chiến? Hay là đợi chờ... Một ngày kia, hai người sẽ chia tay... Mình sẽ thay Khánh Tân để chăm sóc cho Huế Anh trọn đời... Nhưng khi đó, người ta nhìn mình sẽ như một cái bóng của Khánh Tân, chứ không phải là Sơn Ngôn, một Sơn Ngôn khác biệt. Kệ, mình sẽ yêu em ấy và chăm sóc em ấy theo một cách khác biệt, chứ không phải là cái bóng của Khánh Tân. Mình không chỉ là một người thay thế vị trí. Mình sẽ là một người yêu mến Huế Anh một cách chân thành và đích thực.

Nhưng liệu rằng... ngay cả khi em ấy chia tay Khánh Tân, chắc gì em ấy đã yêu mình? Chắc gì lòng em ấy đã có tên mình... Có khi nào... Chưa chắc... Có thể có. Có thể không. Không thể nói trước được điều gì...

Nhưng về phía mình thì sao? Một tình yêu chân chính có thể lay chuyển trái tim em ấy được không nhỉ? Mà... mình có thể là một người chung tình không nhỉ? Nhiều khi nhìn ngắm các cô gái khác, mình cũng hay xúc động... Mình là một chàng lãng tử... con người của nghệ thuật... Nhớ đâu sau này... Nếu mình và em ấy đến với nhau trong tình yêu, liệu mình có giữ được tâm hồn khỏi những cám dỗ từ các vẻ đẹp bên ngoài không? Mình sẽ là một người chung thủy chứ? Nếu không như thế, mình chẳng đáng được em ấy yêu. Thật chẳng xứng đáng chút nào. Không, mình phải là một người chung tình. Chỉ một tình yêu duy nhất. Một tâm hồn thiện hảo như em ấy xứng đáng có một tình yêu chung thủy... Một tình yêu chung thủy...

Có thể là với mình được không nhỉ? Có thể không? Định mệnh có thể đưa em ấy đến với mình không? Có thể không?... A a a... Nhức đầu quá... Đỉnh đầu mình ê ẩm, nặng nề... Mấy giờ rồi nhỉ?... Hai giờ sáng. Nằm đã được ba tiếng đồng hồ rồi... Đáng lẽ giờ này mình phải ngủ được rồi chứ? Sao mình không thể ngủ được nhỉ?... Mình phải ngủ để mai có sức... Phải ngủ đi... Ngủ đi... Đừng suy nghĩ nữa... Những suy nghĩ khiến mình không thể ngủ... Không được để một suy nghĩ nào xuất hiện trong đầu nữa... Mình phải để đầu óc được thư giãn... Phải giãn ra... Trống rỗng...

Ngôn nhắm mắt. Màn đêm bao phủ anh. Bộ óc anh buông thả, cố gắng không nặn ra một lời nào nữa. Anh thấy lực nghĩ của não mình đã hạ xuống mức tối thiểu. Trống rỗng. Trong một vài khoảnh khắc hiếm hoi, những tiếng nói vang vọng nào đó lại muốn trỗi lên. Nhưng Ngôn nhìn thấy, đè chúng xuống. Mọi hoạt động của bộ não đều được giãn ra.

Đỉnh đầu Ngôn vẫn nhúc nhúc như có lớp cơ nào đó trên vỏ sọ bị bầu véo, hành hạ, bị đè bóp với áp lực nhỏ nhưng liên tục từng hồi.

Ngôn nhồm dầy, ngồi trên bàn tọa và hai bàn chân. Hai cánh tay anh ôm lấy hai đầu gối. Anh nhìn trân trân vào màn đêm mờ mịt. Bóng tối sâu thẳm vô tận. Anh nghe rõ tiếng tóc tách của vòi nước dưới nhà. Tư thế ngồi giúp anh bớt nhúc nhúc đầu hơn. Nhưng trôi qua mười lăm phút đằng đẳng, đôi mắt của Ngôn vẫn không díp xuống, không trĩu nặng được.

Đỉnh đầu đã khá hơn. Ngôn nằm xuống như cũ, thở dài. Phải mất thêm nửa tiếng sau, giấc ngủ mới đến với anh.

* * *

Tháng tám, Ngôn ốm một trận dữ dội, rờn rã gần ba mươi ngày. Đôi mắt anh thâm quầng, hai má hóp lại. Những ngày học đầu tiên của năm thứ tư đã vắng mặt anh. Ngôn nằm dài ở nhà, tiều tụy. Mỗi ngày, cứ khi trời hửng sáng thì anh thức giấc với cái mũi khốn khổ - anh bị viêm mũi dị ứng nặng. Càng ngày, xoang mũi anh càng trầm trọng hơn.

Tháng chín, hai cánh tay gầy guộc cố gắng lái xe đến trường.

Mùa thu thương nhớ. Mùa thu cô đơn. Mùa thu có gió, có nắng nhẹ nhẹ. Mùa thu khê khàng thổi đến cho tâm hồn cô quạnh thêm nao nao. Lay lắt hàng cây, phát phơ tầng mây...

“Nắng sớm mai hát theo làn gió

Vui niềm vui anh có trong đời

Đâu đây đôi mắt em cười

Bâng khuâng xao xuyến... tháng mười yêu thương...”

Ngôn hình dung khuôn mặt rạng ngời của Huế Anh và mỉm cười. Ba tháng chiến đấu chống lại chính mình với quyết tâm gạt bỏ mối tình đơn phương của Ngôn đã kết thúc mà thất bại thuộc về phe chủ chiến. Anh chấp nhận sống trong nỗi tơ tưởng, tương tư mỗi ngày. Anh không thể dập tắt được những suy nghĩ về hình bóng Huế Anh trong lòng anh.

Sắp tròn một năm...

Ngôn dạo bước trên con đường vắng lặng trước sân khoa Sinh. Anh vừa đến lớp và nhận được thông báo nghỉ học. Anh quyết định tận dụng buổi trống tiết để nhìn ngắm trời đất và thư giãn cho đầu óc thanh thoi. Anh lắng nghe hơi thở mình. Anh khê búng một chiếc lá trên cành nhãn. Lắc lắc cổ, xoay xoay vai, anh nhận thấy mình đã tươi tỉnh hơn và khỏe khoắn hơn.

“Vì sao em hồi

Làm sao biết được

Tình yêu trái ngang con tim hoang mang lắm lẽ trao

Niềm riêng không nói

Nhìn em với người

Vì tôi đến sau nên ôm thương đau

Giờ trách ai?...”

Ngôn thọc tay vào túi quần, miệng khê hát ca khúc “Yêu vì ai, yêu vì em” của Dương 565. Miệng mỉm cười, lòng cảm thấy thú vị: “Hầy... Nếu không phải vì cái lỗ mũi thò lò này... biết đâu mình đã làm ca sĩ rồi... Hờ hờ...”

“Đi đâu đấy Ngôn?”

Có tiếng gọi của Nong, cậu bạn cùng khóa của Ngôn. Nong ở trong ký túc xá, tay đang cầm một tấm thẻ ATM. Quay sang bên, mỉm cười chào, Ngôn bực bạch luôn:

“À, đi ra rồi lại đi vào cậu ạ... Hôm nay lớp tớ bị bỏ bom hàng loạt. ‘Các cụ’ chẳng thông báo gì nên mình đến trường mất công toi.”

“Chắc là thầy báo sát giờ quá à? Hay là các tổ trường nhắn tin báo sót?”

“Ừm, có thể do đường truyền điện thoại.”

“Làm Ngôn phí mất mấy tiếng đi xe bus ấy nhỉ?”

“Ha ha ha. Tớ đi xe máy cậu ạ. Cũng mỗi hôm mất ba mươi phút.”

“À, vậy à?... ”

“Còn cậu đang đi đâu đấy?”

“À, ở nhà tớ vừa gửi tiền lên. Tớ ra ATM rút tiền đây. Cứ mỗi lần như thế này lại nhớ mẹ kinh khủng Ngôn ạ. Ngôn có đi chơi đâu thì tí qua phòng tớ chơi nhé.”

“Hi hi. Ừ. Cảm ơn Nong. Tớ lướt lờ một vòng rồi về đây. Mẹ tớ cũng đang mong tớ lắm. Hờ hờ.”

“Ừ. Chào cậu nhé.”

Nụ cười hồn nhiên và giọng nói chất phác của cậu bạn người miền núi làm Ngôn vui hơn. Ngày trước, cách đây một thời gian, dường như đã lâu lắm rồi, Ngôn cũng đã từng hồn nhiên và vui tươi như vậy. Ngôn còn nhớ rõ có một lần, trong một tiết Toán hồi lớp 11, sau khi trả bài kiểm tra một tiết, thầy giáo Quý nói:

“Bài đợt này của lớp, điểm dưới trung bình rất nhiều. Do vậy, tôi cảnh báo với các em: nếu cứ với tình hình này thì điểm tổng kết cuối kỳ của các em sẽ rất thấp. Tôi đề nghị các em phải chỉnh đốn cách học hành ngay!”

Thấy lớp có vẻ xuống tinh thần, thầy trở lại với nét hiền hậu như ngày thường:

“Tôi mong các em sẽ làm tốt. Không nên vì buồn bực quá mà thành ra sợ học, lười học. Thua keo này, ta bày keo khác...”

Có tiếng nói leo từ bàn thứ ba, khuất sau lưng Tấn Béo:

“Kể cả keo này là... keo con voi!”

Cả thầy và các bạn ồ cười, quay lại nhìn xem ai vừa phát biểu. Hóa ra là Ngôn. Anh thích pha trò ọi người cười. Khi nghe những câu bông đùa của Ngôn, ai cũng vui và nhẹ nhõm hơn đang khi không khí nặng nề cứ bao trùm lên mọi tâm hồn.

Nhưng nụ cười của chính Ngôn dường đã xuất hiện ít hơn từ tháng mười hai năm trước.

Sau khi vòng qua khu thư viện, Ngôn tìm một chỗ ngồi ở bệ đá ong trên vỉa hè của “con đường tình yêu”. Được trồng dọc suốt con đường ấy, hàng cây lộc vừng xanh mát dường như không bao giờ biết đến già cỗi là gì, mỗi ngày vẫn phủ bóng trên vai các đôi tình nhân.

Ngôn rút chiếc điện thoại ra, truy cập vào mạng. Anh vào email, soạn một bức thư gửi đến người thương mến của mình:

“Huế Anh yêu quý,

Đạo này em có khỏe không? Em vẫn học tốt chứ?

Đã lâu lắm rồi không được gặp lại em, anh nhớ em lắm. Nhiều tháng qua, trong anh đã có nhiều suy nghĩ về em, về tình cảm anh dành cho em. Có lẽ khi đọc thư này, chắc em ngạc nhiên lắm phải không? Và em sẽ lại buồn lắm phải không? Em sẽ lại lo lắng cho nỗi vô vọng của anh, lo cho những xáo trộn xảy đến trong đời anh? Huế Anh đừng lo. Anh biết em luôn có thiện cảm với anh, không muốn anh phải đau buồn. Anh biết. Giờ đây anh đã nghĩ thoáng hơn nhiều rồi. Anh vẫn yêu em. Nhưng anh sẽ không bi lụy vì tình yêu ấy đâu. Thú thật là thời gian vừa qua, anh đã đau khổ nhiều. Vì anh biết trái tim em sẽ không bao giờ dành một chỗ nào cho anh. Anh đã phân vân và anh đã yếu đuối. Anh đã buồn sâu nhiều, và đã suy nghĩ rất nhiều. Có những đêm anh mất ngủ đến tận hai, ba giờ sáng. Anh cũng đã từng quyết tâm sẽ quên em.

Nhưng chưa bao giờ quyết tâm ấy của anh trở thành hiện thực. Tình cảm của anh dành cho em mạnh hơn bất cứ quyết tâm rẽ hướng nào dậy lên trong lòng anh.

Sau rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng anh đã quyết định: không bi lụy, đau khổ nữa. Anh sẽ phải sống sao cho em không buồn vì anh, không thất vọng về anh. Người ta từng nói: yêu là chết cho người mình yêu, là sống cho người mình yêu. Khi không được ở bên em, anh không thể làm gì cho em được, chỉ trừ một việc là sẽ sống yêu đời, lạc quan. Vì anh nghĩ rằng nếu em biết anh sống vui vẻ, hạnh phúc và thành đạt, chắc chắn em cũng vui lắm phải không? Dù không được có được tình yêu của em, nhưng anh sẽ tự nhắc mình sẽ sống lạc quan như vậy. Anh sẽ không để em phải buồn vì anh.

Anh luôn muốn được gặp lại em, được trò chuyện bên em, và yêu em. Nhưng giờ đây, em đang hạnh phúc trong một tình yêu, và chắc hẳn mọi ước vọng của anh sẽ không có câu trả lời như ý, nên anh sẽ không tìm đến và làm phiền em đâu. Anh chỉ viết bức thư này gửi đến em, để bày tỏ tình cảm chân thành của anh, để mọi dồn nén bấy lâu nay của anh được giải phóng. Dù sao chăng nữa, mong em hãy biết rằng: bất cứ khi nào em cần, anh sẽ đến với em.

Anh luôn muốn em hạnh phúc.

Và sẽ cố gắng sống tốt để em hạnh phúc.

Thương mến,

Anh Ngôn.”

Rà soát lại ba bốn lần nữa, Ngôn mới nhấn nút gửi bức thư đi rồi cất điện thoại vào túi, thở dài.

* * *

11. Chương 7 Phần 2

Một tuần đã trôi qua. Không có hồi âm nào từ Huế Anh. Qua những lần trò chuyện trước đây, Ngôn biết cô có thói quen thường xuyên kiểm tra email để nhận bài học tiếng Pháp từ trang Croire.

Hay là dạo này em ấy bận học quá nên không có thời gian lên mạng? Hay là đường truyền bên máy em ấy có vấn đề? Hoặc có thể... Không. Chắc không phải thế. Em ấy rất độ lượng, bao dung, không bao giờ phớt lờ thư của mình như vậy đâu...

Sau khi tắt máy tính, Ngôn mặc quần áo chỉnh tề, đeo cặp đi xuống nhà dưới. Dắt xe ra khỏi cửa, Ngôn nghe thấy tiếng mẹ hỏi:

“Đi sớm vậy con? Mới mười hai rưỡi mà.”

“Một giờ con vào lớp rồi ạ.” Ngôn ngoái lại.

“Ăn chưa kịp xuống cơm đã đi rồi. Mà làm gì cứ suốt ngày cắm cúi vào cái máy tính thế?”

“Thôi mẹ, lúc này ăn xong con chỉ lên gác có mười phút thôi mà. Con phải đi ngay đây.”

Tiếng nổ của bộ xe máy khiến Ngôn không nghe rõ câu cuối cùng của mẹ anh. Ngôn phóng xe ra đầu ngõ rồi mới đội mũ bảo hiểm, xong phi thẳng đến trường.

...

Buổi chiều hôm nay, lớp Ngôn vui mừng hoan hỉ khi hết hai tiết Sinh lý thực vật, lớp trưởng thông báo ba tiết còn lại của môn Tiến hóa được nghỉ. Ngôn gật gù thu dọn cuốn tập ghi chép chứa đầy những hình vẽ vào cặp rồi thất thểu nói bước các bạn đi ra ngoài hành lang.

Ngôn chưa muốn về ngay. Sau khi lượn xe vòng qua con đường Đại học Quốc gia, anh rẽ hướng ra Phạm Văn Đồng, rồi phóng một mạch đến công viên Hòa Bình.

Gửi xe xong, Ngôn lang thang qua các con đường thơ mộng ven hồ. Một buổi chiều thu nắng nhẹ. Khoảng không gian mênh mông, sắc màu xanh non của thảm cỏ như giúp các cơ trên người Ngôn giãn ra. Anh bước từng bước ngắn, nhịp nhàng, thanh thoi, hai cánh tay thì tung ra hai sải rộng. Không một điều gì gò bó anh lúc này, nhưng đôi mắt và vành miệng Ngôn vẫn cứ thần thờ. Rồi anh cười khẩy khi nhớ lại câu hát của Justa Tee trong bài “Forever alone”:

“Dừng chân đôi lúc trên con đường dài không có ai để nhớ thương

Thì ra hạnh phúc bấy lâu nay tôi tìm là được tung hoành khắp bốn phương

Đông, Tây và Nam, Bắc - Tôi đi

Chẳng cần một ai hết - Tôi đi

Cô đơn nhưng tôi chắc

Rằng mình luôn yêu mến cuộc sống muôn màu...”

Ngôn tựa khuỷa tay lên thành cầu bắc qua hồ nước và trầm nghĩ: “Làm sao có thể hạnh phúc được khi tâm hồn vẫn cứ thương nhớ về em cơ chứ?”

Ánh mắt Ngôn lững lờ dõi theo đôi cánh chim đang chao lượn trên bầu trời. Vừa nhìn xa xa, Ngôn vừa đưa những đầu ngón tay lên, với lấy và tưởng tượng mình đang cầm nắm, vuốt ve cảnh vật.

Bỗng nhiên, anh thấy có đôi trai gái đang ngồi bên nhau gần một triền cỏ ven hồ, cách Ngôn một quãng không quá xa để anh có thể nhìn rõ họ. Mắt Ngôn mở to ra. Người nam thanh niên cao to, có khuôn mặt vuông vức rắn rỏi, áo phông đen, quần kaki nâu đậm; cô gái đeo kính cận, nét hây hây với làn da trắng muốt, mặc chiếc áo tím sọc lam, váy trắng. Đó là Khánh Tân và Giang Thảo.

Mình có nhìn nhầm không đây? Họ quen nhau à? Thế này nghĩa là sao nhỉ? Nếu đây không phải Giang Thảo, mà là Huệ Anh, thì... chẳng có gì gọi là bình thường hơn. Nhưng rõ ràng... chính là Giang Thảo cao ỳnh vẫn hay gặp trên lớp mà.

Ngôn ngạc nhiên và lặng lẽ quan sát họ. Hai người chỉ ngồi bên nhau, chứ không tỏ vẻ âu yếm thân mật gì. Anh chàng kia đang vui vẻ kể một câu chuyện gì đó khiến Giang Thảo phải lấy tay che miệng vì cười. Đáng điệu dịu dàng, e lệ, thỉnh thoảng Thảo liếc sang nhìn Tân trong thoáng chốc, rồi lại đưa ánh mắt hướng ra khoảng không trước mặt.

Thôi nào... Dừng nghĩ linh tinh chứ. Ngôn tự nhủ. Có thể họ chỉ là bạn, bạn cũ, bạn xa cách đã lâu chẳng? Hoặc bà con gì đó đi chơi cùng nhau... Chứ chắc gì đã là... Mình đừng nhiều chuyện nữa. Hiểu lầm cho ai đó một cách vô cớ là không công bằng với họ. Về thôi.

Cảm giác không thoải mái khi nhìn thấy gương mặt Khánh Tân thôi thúc Ngôn nhấc chân đi ngay. Nhưng vừa đúng lúc ánh mắt anh định dứt ra thì hình ảnh cánh tay phải của Tân giang ra, vòng qua người Thảo khiến Ngôn không thể không tiếp tục nhìn. Liền đó, Khánh Tân hôn lên má Giang Thảo một nụ thật nhanh rồi mỉm cười. Được ôm vào lòng, Giang Thảo cũng tỏ vẻ hạnh phúc triu mến, nắm chặt bàn tay Khánh Tân.

Là... là như vậy thật sao? Vậy ra Khánh Tân và Giang Thảo... Thế còn Huệ Anh thì sao...?

Ngôn ngơ ngàng.

Có quá nhiều mớ rối đang cuộn quanh trí óc của Ngôn khiến anh không thể suy luận được tổ tường.

Một là họ đã chia tay... Hai là Huệ Anh đang bị coi thường... Nếu như họ đã chia tay... thì sao nhỉ?... Mình có cơ hội đến với Huệ Anh? Chà, thật không nhỉ? Mình đang vui sao? Huệ Anh hẳn rất đau khổ, tâm trạng đổ vỡ... Vậy mà mình lại vui sao?... Không, đừng tàn nhẫn với em ấy như thế... Mình sẽ thay thế Khánh Tân ư?... Nhưng nếu Huệ Anh vẫn yêu Khánh Tân, mà không biết những gì mình đang thấy đây... thì...

Ngôn tưởng tượng mình bước đến trước mặt Khánh Tân và Giang Thảo để hỏi cho ra lẽ, hỏi “giúp” Huệ Anh. Nhưng biết rằng làm như vậy thật là kỳ cục, vả chăng cũng chỉ là người ngoài, chẳng có vai vế gì trong chuyện này cả, nên anh xua ngay cái ý tưởng ấy. Anh toan rút điện thoại ra, định chụp một bức ảnh làm bằng chứng để mang về đưa Huệ Anh.

... Xem nào... Có nên làm điều này không nhỉ?... Sao mình cứ thấy... nó làm sao ấy? Có cái gì đó giống kiểu... lén lút, vụng trộm... Mình có phải một thằng hay hóng hớt, đi lo việc thiên hạ đâu nhỉ? Huế Anh sẽ nghĩ gì khi thấy hình ảnh này?... Mình sẽ lại càng làm cho em ấy đau khổ hơn. Mình sẽ nhỏ mọn hơn, vô duyên hơn trong con mắt em ấy... Có lẽ điều mình nên làm không phải là quan tâm đến hai người này nữa, mà là cảm xúc của Huế Anh...

Sau một hồi lặng yên, Ngôn quyết định quay về. Anh cảm thấy vô số xáo trộn trong lòng, nửa mừng, nửa lo một cách kỳ cục. Anh trở lại con đường giữa Đại học Quốc gia, đợi chờ. Anh nghĩ có thể Huế Anh sẽ tan giờ học thêm ở đó. Nhưng đến khi trời đã xẩm tối, chẳng thấy bóng dáng Huế Anh đâu, Ngôn phóng xe về nhà.

* * *

Bà cụ bấm nút âm lượng tivi to hơn, tiếng nhạc cải lương vang khắp gian phòng khách. Chẳng mấy khi tìm được kênh nhạc cổ, bà vui lắm. Đôi mắt mờ của bà hướng về phía màn hình, không chớp, vòm miệng móm mém, chỉ còn hai chiếc răng, thỉnh thoảng cất tiếng bình luận sau từng câu hát của diễn viên:

“Ồi! Đúng rồi!...”

Đến đoạn kết, vừa khi hai nhân vật chính đoàn tụ như ý bà thì ánh sáng vụt tắt. Cả xóm mất điện.

“Ồi... rồi!...” Bà cụ thốt lên vì mất hứng. “Huế Anh ơi, đi tìm cây nến thắp lên đi cháu!”

Không nghe thấy tiếng đáp, bà cụ gọi lần nữa:

“Huế Anh ơi!”

“Vâng ạ.” Có tiếng trả lời từ gian buồng bên. “Cháu qua ngay đây bà ạ.”

Cả bố mẹ và anh cả đều vắng nhà. Chỉ còn bà nội, Huế Anh và em bé út.

Sau khi thắp sáng phòng khách, Huế Anh lại trở về bên chiếc giường của cu Lân. Một tay quạt đều cho em bé, một tay sửa lại chiếc gối cho ngay ngắn. Bỗng nhiên một hình ảnh thoáng qua trong ký ức làm Huế Anh xúc động. Cô bưng mặt, ngăn không cho những tiếng nấc thổn thức làm động giấc ngủ thơ ngây của Lân. Trên má Huế Anh, những giọt nước mắt cứ thi nhau lăn tròn. Đêm tối che phủ, bao trùm đôi mắt đen tuyền, long lanh của cô. Huế Anh không để ý đến tiếng í ới gọi nhau của những nhà hàng xóm xung quanh, tiếng chén bát rơi vỡ trong một căn bếp nào đó đằng xa.

Trong lòng cô vẫn còn vang vọng một giọng nói...

“Hãy hiểu cho anh!... Anh đã rất khó xử!... ”

“Đừng gắt lên như vậy nữa! Anh đã ức chế lắm rồi! Em có thôi ngay đi không?”

“Thôi được rồi... Anh sẽ nói hết! Nói hết tất cả!...”

Huế Anh thẫn thờ nhìn vách tường tối đen. Cánh tay vẫn quạt đều đều một cách vô thức. Những kỷ niệm ngày trước đã từng có với Khánh Tân lần lượt hiện lên trong tâm trí cô. Lần đầu tiên gặp nhau trong một hội làng, hai ánh mắt giao nhau bờ ngõ, hai nụ cười hé nở yêu thương. Một lần nắm tay. Một câu bày tỏ. Và những ngày tháng giá lạnh bên nhau trong hàng ốc nóng, những chiều đón đưa, những đêm thâu tỉ tê qua điện thoại... Tất cả giống như một khoảng trời xanh bị cuốn quay thành cơn lốc xoáy xám ngắt khổng lồ, hung dữ, khốc liệt, tụ lại một điểm mất hút của câu nói thất lòng: “Anh chọn cô ấy!”

Chợt mặt bàn học của Huế Anh sáng lên. Chiếc điện thoại rung vì có cuộc gọi đến – Huế Anh không để chế độ nhạc chuông. Trong đêm tối dày đặc, Huế Anh nhìn rõ dòng chữ hiện lên trên màn hình điện thoại: “Anh Ngôn.”

Không muốn đầu bên kia nghe tiếng nấc nghẹn ngào của mình, Huế Anh bấm nút “im lặng”. Chiếc điện thoại chỉ sáng thêm nửa phút rồi tắt lịm. Bóng tối và thỉnh thoảng trở lại như ban đầu.

Huế Anh chợt nhận ra cơn lốc hung dữ kia đã biến mất, thay vào đó là những tiếng nói thân thương, hồn nhiên như một sớm tinh sương ngày nào...

“Bonjour anh! Anh đến sớm vậy ạ?”

“Hi. Tự nhiên hôm nay trời đẹp nên anh nổi hứng đi sớm đây.”

...

“Em học chăm chỉ ghê.”

“Chăm chỉ gì đâu anh. Em cũng bình thường thôi. Chắc đợt vừa rồi anh Ngôn cũng giỏi tiếng Pháp lên nhiều ấy chứ?”

“Ừ, anh có khá hơn. Anh có thể nói chuyện với người Pháp bằng tiếng ‘anh’.”

“Uầy. Tiếng của anh. Hi hi. Chắc chắn ông đó sẽ hiểu rằng anh đang nói tiếng Đức.”

“Ha ha. Và nếu em chứng kiến cuộc hội thoại ấy thì sẽ có cơ hội tách ông ấy và anh khỏi một trận ẩu đả đấy.”

...

“Wao! Cái gì đây ạ? Không phải tặng em đây chứ?”

“Tất nhiên là tặng em rồi. Nhân dịp... ngày mai!”

“Ngày mai ạ?... Hai mươi tháng mười à anh? Ôi, cảm ơn anh nhé. Được chúc mừng sớm thế này. Em có nên bóc ra xem ngay không nhỉ?”

“Tùy em. Hi hi.”

“Thôi em để về nhà mới bóc. Chắc chắn đây là một món quà rất tuyệt vời... Cảm ơn anh nhiều nhé.”

...

“Je m'appelle Hue Anh. Comment tu t'appelles?” (Tôi tên Huế Anh. Bạn tên gì?)

“Je m'appelle Son Ngôn.” (Tôi tên Sơn Ngôn.)

Huế Anh nhún cười khi nhớ lại câu tạm biệt bất chước mà quên đổi ngôi của Ngôn:

“Au revoir monsieur!” (Tạm biệt anh!)

...

Mười lăm phút sau, điện thoại Huế Anh lại sáng lên một lần nữa. Huế Anh nhìn trân trân lưỡng lự rồi quay sang bàn, lấy một cốc nước uống. Cầm điện thoại trong tay, sau chút đắn đo, cô bấm nút trả lời:

“Anh Ngôn ạ? Em nghe đây.”

“Huế Anh!” Giọng Ngôn mừng rỡ như Việt kiều hồi hương. “Em... em...”

Nghe tiếng Ngôn lấp bắp, Huế Anh ngạc nhiên:

“Sao vậy anh?”

“Em... Em vẫn khỏe chứ?”

“Vâng ạ. Em vẫn bình thường.” Huế Anh điềm tĩnh nói, nhưng Ngôn hiểu giọng cô có vẻ trầm buồn và khác lạ.

“Em cảm à?”

“Không anh ạ.”

“À... ừm... Anh... à... em... Lâu quá không gặp em nên anh gọi điện hỏi thăm chút.”

“Hi. Vâng ạ. Sao hôm nay em lại được vinh dự thế?... Chẳng mấy khi tôm gọi điện đến nhà rồng. Anh cứ hỏi đi. Hi hi.” Huế Anh cười nhẹ nhàng, đang khi đi ra sân sau nhà.

“Ấy da. Tự nhận là rồng cơ đấy. He he. Thế rồng dạo này học ra sao rồi?”

Chủ đề việc học của Huế Anh luôn hiện ra trong đầu Ngôn trước tiên.

“Rồng học siêu lắm. Lên tận mây xanh rồi nên muốn trở lại cá chép đây ạ. Hi hi. Thế còn anh tôm thì sao? Đã thành giáo sư chưa?”

“Giáo sư thì anh không thèm đâu. Hư danh thôi. Thực ra anh tôm cũng nhiều tiềm năng thiên phú lắm... cơ mà... thôi, đừng nói về chuyện học của anh nữa, kéo lại noi gương xấu cho lớp đàn em.”

“Hi hi... Anh đang làm gì đấy?”

“À, anh đang ăn bánh. Mời Huế Anh cùng xơi nha.”

“Í uôi. Công ty bố anh và bố em cạnh tranh nhau trên thương trường đấy. Chẳng thèm đâu. Hi hi.”

“Còn em đang làm gì đấy?”

“Chẳng biết làm gì anh ạ. Xóm em vừa mất điện. Lại trở về thời tiền sử rồi.”

“Cơ hội đến rồi. Đợi anh chút, anh mang mấy ổ điện về quê em bán, thế nào cũng giàu to. Ha ha.”

... Gió lộng vườn cây, lá xào xạc. Vầng trăng tròn trên cao chiếu tỏa ánh sáng ra khắp nền trời đêm rằm. Bóng của Huế Anh in trên sân gạch cũng chuyển động qua lại cùng với bước chân cô.

...

“Đêm nay gió mùa về đấy. Em nhớ giữ ấm kẻo nhiễm lạnh nhé.”

“Em biết rồi ạ.”

“À... Mai em có rảnh không? Anh có vé giảm giá đặc biệt của quán cà phê gần trường.” Chẳng mấy khi Ngôn biết nói dối.

“Mai em học cả sáng ở Đại học Hà Nội, chiều qua Ngoại ngữ học tiếp đến bốn giờ ạ.”

“Ừm. Vậy bốn giờ mười lăm anh đợi em ở nhà K nhé.”

“Vâng ạ.”

“Em ngủ ngoan nhé. Bonne nuit.”

“Anh ngủ... không hư nhé. Hi hi. Tạm biệt anh.”

“Ừm. Em vào nhà đi kẻo lạnh.”

“Vâng ạ.”

Huế Anh trở vào trong nhà, tiếp tục chăm bé út. Còn Ngôn kết thúc cuộc thoại với nụ cười hân hoan. Anh cảm thấy tâm hồn bình an và ấm áp trong lòng. Vì mặc dù chưa nhắc tới chuyện của Khánh Tân nhưng anh cũng tin chắc mình sẽ có thể làm gì đó để giúp cho Huế Anh tìm lại được nụ cười hài hòa, vui tươi.

12. Chương 8 Phần 1

CHƯƠNG VIII: HẠNH PHÚC CUỐI CÙNG

Có tiếng chuột chạy, mấy bao tải dưới nhà sột soạt. Ngôn giật mình thức giấc. Bóng tối vẫn bao phủ quanh anh. Không xem đồng hồ nhưng anh biết là khoảng ba hoặc bốn giờ sáng. Trước đây, đã có nhiều đêm như vậy xảy ra với anh rồi.

Ngôn biết mình sẽ thao thức ít nhất mười lăm phút sau mới có thể ngủ lại được. Anh nhớ về cuộc điện thoại lúc tối qua với Huế Anh và thầm nghĩ: “Giọng nói của em ấy... giống như cảm... hoặc vừa khóc... Em ấy tuy có nói vài câu bông đùa, nhưng vẫn mang chút buồn buồn...”

Anh hồi hộp mong trời sáng nhanh nhanh. Nằm ngửa rồi lại nằm nghiêng. Đầu Ngôn như không thể giãn ra để chìm vào giấc ngủ được. Anh mở mắt trằn trằn và tưởng tượng nhiều điều về tương lai. Buổi chiều hẹn hò nơi quán cà phê sẽ rất lãng mạn, thơ mộng. Ở đó có dãy nhà cao tầng hứng gió thu thoáng đãng, hàng cây phủ bóng xanh tươi. Từ buổi hẹn hò ấy, anh và Huệ Anh sẽ đến với nhau trong tình yêu. Rồi những tháng ngày vất vả làm mọi việc để chuẩn bị thật tốt cho tương lai một gia đình ấm cúng, hạnh phúc sẽ đến. Qua nhiều gian truân, trắc trở, họ yêu thương nhau, hy sinh cho nhau, chia sẻ với nhau những niềm vui nỗi buồn. Và những đứa con đẹp đẽ, ngoan hiền sẽ ra đời, sẽ được bố mẹ chúng giáo dục khôn ngoan để trở thành các anh tài của cuộc đời...

Ngôn ngồi dậy để đầu óc được hồi lại cảm giác nhẹ nhàng. Anh nắn bóp khối cơ sau cổ, hai bên vai. Anh xoa xoa hai bên thái dương trên đầu. Tìm lại được sự thoải mái, anh đặt lưng nằm xuống và chờ đợi giấc ngủ đến gần.

* * *

“Protein có vai trò rất quan trọng trong dinh dưỡng, không có protein thì không thể có sự sống, sự sinh trưởng và phát triển của vật nuôi.”

“Thưa thầy, thầy đọc lại đi ạ. ‘Không có protein’ rồi sao nữa ạ?”

“Không thể có sự sống, sự sinh trưởng và phát triển của vật nuôi. Tiếp nhé, protein là vật liệu tạo hình của cơ thể, tham gia cấu tạo tế bào: các mô, nguyên sinh chất tế bào, nhân tế bào, vân vân...”

Thầy Tùng đi đi lại lại ở khoảng trống giữa lớp, nhìn lên tấm màn phong chiếu Power Point trên tường và giảng bài theo những hàng chữ hiện lên trong slide.

“Lại đọc-chép rồi. Ông có thấy giống hệt trong cuốn giáo trình không Ngôn?” Lâm hỏi.

“Ồ. Chính là nó đấy.”

“Hôm nay trời mưa lớn hay sao mà ông có vẻ khoan khoái theo dõi bài giảng thế?”

Ngôn đang chống hai bàn tay dưới cằm, ngồi ngay ngắn, miệng mỉm cười, mắt nhìn thẳng phía trước như đang ngắm mặt trời lên trên biển buổi bình minh.

“Chắc chắn không mưa đâu. Thời tiết hôm nay sẽ rất đẹp. Và tôi sẽ rất hớn hờ như địa chủ được mùa.” Ngôn vui vẻ nói.

“Tắm phần tắm hẹn hò!”

“Nhờ ông cầu nguyện cho tôi được thuận buồm xuôi gió. He he.”

“Gió hay buồm thế nào thì không biết... cơ mà... ông nhìn ra cửa sổ kia.”

“Hả?”

Theo hướng chỉ của Lâm, Ngôn đưa mắt về phía cửa sổ. Trời đang mưa như trút. Các tầng tán lá cây phượng, cây bạch đàn trên sân nhà A2 rung rinh như được tắm mát sau cơn hạn khô cằn. Gió thổi mưa bay bay xiên xiên. Đất trời mù trắng nước.

“Ôi thôi chết! Lúc này còn nắng ngon lắm mà!” Ngôn thốt lên.

“Hơ hơ... Chưa nghe câu ‘nắng mưa là chuyện của trời’ à?”

“Thế này thì biết làm sao? Chốc nữa tôi hẹn nàng ở trước nhà K.”

“Chúc mừng ông!” Lâm đưa tay ra bắt tay Ngôn, vẫn cười vui vẻ. “Cơ hội cùng nàng trở về tuổi thơ tắm mưa dữ dội!”

“Dữ cái đuôi ông ấy! Tôi còn không mang ô đây. Lại phải đi nhờ ai đó rồi.”

Từ giảng đường tầng hai, Ngôn nhìn sững sờ ra khoảng không phía trên ngọn cây bạch đàn. Anh nhú đôi lông mày, còn cái miệng thì méo qua một bên.

Ba giờ rưỡi. Lớp tan học. Ngôn đứng ở hành lang tầng hai mà ngắm bầu trời mù mịt tối tăm vì vẫn còn nhiều mây xám. Nỗi bồn khoăn lo lắng cứ chực nhảy lên nhảy xuống trong lòng anh. Không đem theo áo mưa hay ô, cũng không đi nhờ ai ra đến nhà K được.

Ầy dà... Làm sao bây giờ nhỉ? Làm sao đây? Mình không thể lỡ hẹn được. Chả nhẽ... hay là đội mưa đi ra đây? Đội mưa à? Có nên không nhỉ? Cả người ướt át như chuột lột đến gặp em ấy... Thật là... quá nhỏ mà! Nhưng mình không được phép lỡ hẹn! Không lẽ để em ấy bơ vơ đợi mình ở đó à? Không!... Dù mưa mình cũng phải đến!

Mười lăm phút sau, mưa tạnh. Ngôn mừng vui còn hơn trẻ con được lì xì. Anh cười rạng rỡ khi những giọt mưa cuối cùng chạm đất. Anh vội vàng bước nhanh đến chỗ hẹn, lòng vui phơi phới. Anh cảm tạ ông Trời đã thương đến nỗi ngặt nghèo của anh, đã không cho “cơn mưa ngang qua” làm ngăn trở cuộc hẹn của anh. Hơn thế nữa, anh thấy những tia nắng nhẹ chiếu xiên qua các kẽ lá thật đẹp làm sao, lấp lánh làm sao! Mưa tạnh, nắng lên, còn gì đẹp hơn thế?

Quán cà phê có hai bàn đặt ở ngoài sân. Vừa khi Ngôn đến, người phục vụ đã lau khô mặt bàn. Ngôn gọi một ly nước sấu đá và ngồi đợi Huế Anh. Anh cứ tủm tỉm cười một mình vì cảm giác hân hoan vẫn chưa bị pha loãng vào không khí. Vừa đúng bốn giờ. Người phục vụ đem ly nước đến, nhìn Ngôn rồi nhoẻn cười. Có lẽ đây là lần đầu tiên chị ta bắt gặp một anh chàng sinh viên đến trường với đôi bàn chân ngộ nghĩnh: dép trái xanh đậm, dép phải đỏ tía. Hồi sáng, lúc đi học, Ngôn đã vội vàng đến nỗi xỏ nhầm một chiếc dép. Buổi trưa ở lại trường luôn nên Ngôn không thể về. Mãi đến khi gác chân ngồi thư thái trên chiếc ghế ở quán cà phê này, giờ sách “Đắc nhân tâm” đọc, Ngôn mới nhận ra mình thật giống một anh hề.

“Anh Ngôn! Anh chờ em lâu chưa?”

Ngôn ngược sang nhìn. Nỗi ngỡ ngàng làm tắt đi nụ cười của anh khi trông thấy gương mặt Huế Anh. Cô bé xuống sắc và tiêu tụy hơn nhiều so với hình ảnh tám tháng trước đây trong ký ức của Ngôn. Đôi mắt dịu hiền của Huế Anh, vốn đã buồn xa xăm, nay lại càng buồn hơn. Vòm má trắng hồng ngày trước giờ đây có phần xanh xao và bớt bầu bĩnh hơn. Nhưng Ngôn vẫn nhận thấy vẻ tinh anh và trong sáng nơi tâm hồn Huế Anh. Anh thấy làn tóc tơ lượn sóng của cô phát phơ trong gió tựa như một gợn mây nhẹ nhàng đang vậy gọi các thiên thần trong suốt trên những tầng không trung...

“À, mới sáu phút thôi. Em ngồi đi.” Ngôn vừa nói vừa cất cuốn sách vào cặp. “Em uống gì để anh gọi?”

“Vâng, gì cũng được anh ạ.”

Huế Anh nói chậm nhẹ, phẳng phất nét dịu dàng, trù mến. Ngôn gọi thêm một ly sấu đá rồi quay sang hỏi:

“Trông em có vẻ không khỏe? Em ốm à?”

“Không anh ạ. Em không sao đâu. Hôm nay anh học chiều ạ?”

“Anh học cả ngày luôn. Buổi trưa ăn cơm ở ký túc xong, anh lang thang vật vờ một tiếng. Xong lại học tiếp ca chiều.”

“Cũng chỉ lang thang thêm kỳ này và kỳ sau nữa thôi anh nhỉ? Anh đang năm cuối mà phải không?”

“Ừ, cũng chưa chắc ra trường kịp năm nay. Anh đăng ký giãn các môn mà.”

“Nghĩa là sao ạ?” Huế Anh hỏi, tay cầm thìa khuấy đều ly nước sấu.

“À, các bạn anh thì cứ đua nhau đăng ký dày đặc các môn trong một kỳ. Còn anh chỉ chọn các môn tối thiểu thôi. Có kỳ vừa rồi, anh chỉ đăng ký năm môn. Cho đỡ mệt đầu em ạ. Anh không muốn vừa khi ra trường đúng tiến độ thì tẩu hỏa nhập ma đâu.” Ngôn cười.

“Khoa anh học chắc căng lắm?”

“Cũng không đến nỗi nào. Nhưng đó là với các bạn anh. Còn anh thì chẳng khác gì ‘lên bờ xuống ruộng’!”

Cảm thấy chuyện về mình càng khiến Huế Anh thêm đượm buồn, Ngôn chuyển chủ đề:

“Mà em học Quốc gia từ bao giờ thế?”

“Đâu ạ.”

“Áo xanh trắng này chỉ có Quốc gia thôi mà.”

“Áo bạn em anh ạ. Em mượn của nó để qua đây cho có không khí.” Huế Anh cười.

“Hội nhập và phát triển đấy?”

“Hi hi. Tự tập và liếc xiếc anh ạ.”

“Ha ha ha.”

“Bên này bọn em có tất cả bốn đứa chơi thân lắm. Đầu học với nhau từ cấp hai anh ạ. Biết là lên cấp ba sẽ có ba năm đáng nhớ nhất của tuổi trẻ, nên chưa đầy học kỳ đầu của lớp mười, có hai đứa đã xin chuyển từ trường khác về trường em luôn. Thế nên là bây giờ, tuy già rồi nhưng cả ‘bộ tứ siêu phàm’ vẫn thân với nhau lắm.” Huế Anh hồn nhiên kể một mạch.

“Già rồi mà vẫn xinh thế này, chắc hồi trẻ không là hoa khôi cũng phải hoa hậu nhỉ? Hi hi!”

“Em ấy ạ? Em thì hoa chậu với cả hoa hôi thôi anh.”

“Hi hi. Em cứ khiêm tốn... Ừm, đúng là ba năm ấy luôn là ba năm đáng nhớ nhất của bất kỳ học trò nào...” Ngón trâm tư bình luận.

“Còn giờ đây, lên đại học, tuy có phần gấn bó bên nhau trong cuộc sống sinh viên đấy, nhưng không phải ai cũng là bạn được. Con trai bọn anh còn đỡ, chứ con gái bọn em thì nhiều chuyện phức tạp lắm. Có khi những người bạn trong cùng một nhà trọ cứ phải luôn đề phòng nhau, không tin tưởng nhau. Sợ mất tiền bạc hay đồ dùng đã là một chuyện rồi, nhưng còn có người sống không yên ổn vì ghen tuông chuyện yêu đương nữa...”

Huế Anh ngừng lại. Ánh mắt cô lặng lẽ nhìn về phía góc sân, hai bàn tay đặt lên chiếc cặp trên đầu gối. Huế Anh cố không cho Ngón trông thấy khóe mắt đang rưng rưng của mình. Nhưng Ngón hiểu điều gì đang xảy ra trong tâm trí Huế Anh.

“Em và Khánh Tân đã có chuyện không hay phải không?”

Ngón hỏi vào chủ đề chính mà anh đã định lựa lời nhắc đến trong cuộc trò chuyện này. Nhưng Huế Anh im lặng. Đôi môi mềm mỏng thơ ngây của cô mím lại để ngăn đi phần nào nỗi xúc động.

“Anh đã thấy Khánh Tân đi cùng một cô gái khác.” Ngón tiếp tục. “Em đã biết chưa?”

Huế Anh khẽ gật đầu.

“Nhưng sao lại như thế được Huế Anh? Em và anh ấy yêu nhau đã được gần ba năm cơ mà.”

“Có lẽ cô kia cũng không biết điều đó. Còn em thì không biết là họ bắt đầu với nhau từ bao giờ. Em chỉ biết đó là một người cùng quê với anh Tân.”

“Hải Dương à?”

“Sao anh biết là Hải Dương?”

“À, ừm... tình cờ anh thấy trên Facebook Khánh Tân.” Ngón ngập ngừng khi không muốn nói Giang Thảo là bạn cùng lớp của anh.

“Cách đây hai tuần, em vô tình phát hiện một tờ thiệp nhỏ trong túi áo khoác anh Tân, viết là: ‘Chúc mừng sinh nhật anh yêu. Cười nhiều vào nhé. Giang Thảo bé bỏng của anh.’

Em đọc những dòng chữ ấy mà không thể bình tĩnh được. Em không muốn tin đây là lời chúc mừng anh Tân. Em mong mình đã hiểu lầm, đã bắt được tờ giấy của một người nào khác mà nghi oan cho anh Tân. Nhưng nhìn thái độ của anh ấy lúc em hỏi chuyện thì em mới biết mình đã không lầm. Anh ấy thanh minh rằng phải lựa chọn giữa cô ấy và em là một nỗi đau khổ và khó xử với anh ấy suốt một thời gian dài. Anh ấy cũng yêu em, nhưng cuối cùng...”

Huế Anh không tìm được nước mắt. Cổ họng nghẹn ngào, miệng mím chặt, không thể nói tiếp. Cô đưa ngón trỏ phải lên má và gạt đi giọt lệ vừa long lanh lăn dài.

Ngôn cảm thấy xót xa khi thấy Huế Anh xúc động. Anh liền nắm lấy bàn tay cô và hét sức dịu giọng:

“Nín đi em. Nín đi em. Bình tâm lại... Lắng dịu tâm hồn xuống đi em... Đừng nghĩ về anh ấy nữa. Anh ấy không đáng để em phải đau khổ như thế này đâu.”

“Em không thể... không thể quên anh ấy, anh Ngôn ạ.” Huế Anh khóc nhiều hơn. “Em đã rất yêu anh ấy, cùng anh ấy vượt qua nhiều chuyện... Anh ấy đã dành cho em rất nhiều tình yêu trong hơn hai năm trời... Em đã nghĩ rằng sẽ không thể có ai chia cắt được chúng em... Vậy mà... cuối cùng... anh ấy cũng quyết... quyết định chọn... người kia...”

Ngôn im lặng, nét mặt chùng xuống. Anh cũng cảm thấy đau đớn như nỗi đau lúc này của Huế Anh. Bàn tay cô run run trong bàn tay anh. Tiếng nấc trong lòng cô như đang vang động đến trái tim anh. Ngôn với tay rút một tờ khăn giấy mềm trên bàn và nhẹ nhàng lau nước mắt Huế Anh. Anh không biết nói thêm câu gì để có thể an ủi cô, vì lòng anh cũng xốn xang và xáo trộn. Có lẽ trong bất kỳ nỗi đau nào, một phương cách tốt nhất, đẹp đẽ nhất mà một người có thể làm ột người là thình lặng lặng nghe và cùng người yêu thương của mình san sẻ nỗi niềm xót xa. Ngôn thình lặng nhìn Huế Anh khóc một lúc thật lâu. Bàn tay của hai người ấm nóng bên nhau cho đến khi Huế Anh đã dần nguôi ngoai. Cô gạt giọt nước mắt cuối cùng trên má và cầm ly nước lên, uống một chút.

“Cám ơn anh Ngôn nhé. Em sẽ bình thường lại thôi.” Huế Anh cố gắng nói và cười nhẹ, nhưng tiếng nấc trong lòng vẫn còn vương lại đôi chút. Còn đôi mắt thì đỏ hoe.

“Đừng cảm ơn anh. Anh luôn muốn em vui mà. Anh đã viết trong thư rồi: bất cứ khi nào em cần, anh sẽ đến cùng em.”

“Thư nào anh?” Huế Anh ngạc nhiên.

“Anh gửi trên email ấy. Em chưa đọc sao?”

“Mấy tuần nay em không muốn làm gì cả. Cũng còn nhiều bài tập em còn chưa động đến.”

“Ừm. Vậy tối nay em đọc nhé.”

“Vâng ạ. Em sẽ đọc. Giờ cũng muộn rồi...”

Huế Anh mỉm cười gượng. Cô đứng lên và định chào tạm biệt thì Ngôn cũng đứng lên, nắm lấy cánh tay cô.

“Huế Anh... Anh... anh có thể...” Ngôn ngập ngừng để lựa lời. “Từ nay... anh có thể... làm người yêu của em được không?”

Trong khoảnh khắc, Ngôn nhìn thấy đôi mắt đen láy long lanh của Huế Anh mở to ra hơn. Anh chờ đợi một hai giây để Huế Anh trả lời mà tưởng chừng như nhiều thập kỷ trôi qua. Tim anh đập thình thịch. Máu nóng dâng khắp khuôn mặt đỏ bừng của anh, lan ra cả hai tai nữa.

“Anh Ngôn... Em... em luôn coi anh như một người anh thôi mà... Vì vậy, hôm nay em mới tâm sự với anh thân mật thế này... Anh hãy hiểu cho em... Em về đây ạ.”

Huế Anh toan bước đi. Ánh mắt cô then thùng ngắt đi khoảnh khắc tương giao với ánh nhìn của Ngôn. Nhưng cánh tay cô bị Ngôn nắm chặt lấy. Vừa nín Huế Anh lại, Ngôn vừa bước tới sát gần bên.

“Huế Anh! Vậy có bao giờ em chịu hiểu cho anh không? Đã nhiều tháng qua, không một ngày nào là anh không nghĩ đến em. Anh yêu em đến nỗi nhìn đâu cũng thấy hình bóng em. Tất cả mọi suy nghĩ của anh đều xoay quanh em, nhớ về em. Trong đời anh, chưa bao giờ có một người con gái nào làm anh đau khổ và vương vấn như em. Thật sự là chưa bao giờ! Em có biết em là nguồn sức mạnh lớn lao để anh có nghị lực cố gắng phấn đấu trong cuộc sống không? Anh đã từng tự nhắc mình: sẽ phải trưởng thành hơn, cố gắng hơn để xứng đáng trở thành người em có thể yêu mến. Dù bây giờ anh chẳng có tiền tài sự nghiệp nào lớn lao, nhưng tình cảm mà anh dành cho em còn to lớn hơn bất kỳ sự giàu có, cao sang nào trên đời. Và anh tin tưởng tình yêu của anh sẽ có thể chăm lo cho em suốt cuộc đời!...”

“Anh Ngôn!”

Huế Anh nói lớn, vùng tay ra khỏi tay Ngôn.

“Anh nghĩ em yêu ai đó chỉ vì tiền thôi sao? Anh nghĩ em là người như thế sao?”

“Không, Huế Anh. Anh không có ý đó...” Ngôn vội vàng thanh minh. “Anh xin lỗi... Thực sự anh không có ý đó.”

“Em về đây ạ. Chào anh!”

Nói rồi, Huế Anh bước nhanh ra đường, đi về phía cổng trường, bỏ lại phía sau nỗi hụt hẫng và thất vọng lớn lao trong lòng Ngôn. Sững sờ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé xa dần, Ngôn lặng người. Bóng hoàng hôn hiện lên trên bầu trời dần tối lại như nỗi niềm đang khắc khoải trong lòng Ngôn. Anh ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt thần thờ đầy chua xót đang khi tiếng nhạc cất lên trong quầy bar của quán cà phê:

“Anh nào biết

Anh nào có hay

Hạnh phúc trôi qua tay... Giấc mộng tàn...”

* * *

13. Chương 8 Phần 2 (hết)

Về đến nhà, Ngôn quăng chiếc cặp qua bên giường, ngồi xuống nhắn tin cho Huế Anh:

“Anh xin lỗi vì đã làm em không vui. Đáng lẽ anh nên hiểu tâm trạng của em lúc đó. Anh đã quá vội vàng và xốc nổi. Em tha thứ cho anh nhé.”

Ba phút sau, có tin nhắn trả lời:

“Em không giận anh nữa đâu. Nhưng anh hãy để em có một thời gian tĩnh lặng.”

Ngôn chống một tay lên trán, đầu hơi cúi, nhìn màn hình điện thoại một cách ngậm ngùi.

“Ừm. Em nghỉ ngơi cho khỏe đi nhé. Cần gì cứ gọi anh.”

“Vâng ạ.”

Thả mình nằm ngửa trên giường, Ngôn nghĩ lại khung cảnh ban chiều ở quán cà phê. Anh nhắm mắt, nắm chặt bàn tay.

Sao lúc ấy mình lại có thể cư xử như thế nhỉ? Mình phải biết là em ấy đang rất đau khổ, xao động... Em ấy chỉ có mình để tâm sự... Vậy mà mình lại thừa nước đục thả câu. Thật là ngu ngốc quá! Sao mình lại giống một thằng vô lại thế này nhỉ? Ngớ ngẩn quá... Vô tâm quá... Nào nào, bình tĩnh lại đi Ngôn... Hãy nhớ về câu nói của em ấy... Không phải cứ có điều kiện tiền của là có được tình yêu. Em ấy là một người đứng đắn, xứng đáng có một tình yêu đúng nghĩa. Nếu mình yêu em ấy thật lòng, thì phải quan tâm chân thành, cư xử cho phải,... Giờ đây, mình hãy để em ấy tĩnh tâm lại đi. Vừa chia tay xong, em ấy chưa thể bắt đầu mới ngay được. Tất cả những gì mình có thể làm bây giờ là chờ đợi... chờ đợi...

Một lữ cả người, Ngôn dần dần thiếp đi.

Ngày hôm sau, anh kiểm tra tin nhắn điện thoại, kiểm tra hộp thư email.

Ngày hôm sau nữa, vẫn chưa có tin gì từ Huế Anh.

Suốt hơn một tuần, ngày nào Ngôn cũng hy vọng mình sẽ đọc được thư trả lời của Huế Anh. Nhưng điện thoại của anh chỉ có thông báo của tổng đài, còn email thì trống rỗng.

Mình phải kiên nhẫn... Phải dần lòng! Hãy cho em ấy một thời gian... Mình là vua chờ đợi mà... Lạc quan lên nào. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.

9 giờ tối. Anh truy cập vào các trang báo Dân trí, BBC để đọc tin tức. Lần mò từ tin này đến tin khác, các dòng chữ hiện lên trước mắt anh. Nhưng trong đầu Ngôn chỉ toàn hình ảnh về “đuôi tóc lúc lắc” và “ánh mắt xa xăm đượm buồn”.

Có chuông điện thoại reo lên. Ngôn ngơ ngàng khi đọc dòng chữ hiện lên trên màn hình, liền vội vàng nhấn nút trả lời.

“Ừ, anh nghe đây.”

“Vâng, anh đang làm gì đấy ạ?”

“À... ừm... Anh đọc báo... Thực ra thì cũng không làm gì.”

“Ngày mai anh có rỗi không?”

“Ngày mai à?” Ngôn nhớ ra ngày mai là thứ bảy. “Mai anh rỗi cả ngày.”

“Chiều mai anh dẫn em đi chơi đâu đó được không?”

Mắt Ngôn sáng lên. Miệng anh không thể ngăn được cái bành rộng gần như là sắp đến hết hàm.

“Ồ... à... ừm... Em... em muốn đi đâu?”

“Em cũng không biết.” Giọng của Huế Anh vẫn đều đều. “Nơi nào có thể ngắm cảnh được ấy anh.”

“Ừ, được. Anh luôn sẵn sàng mà. À, anh biết có vài chỗ cũng đẹp...”

“Không cần xa đâu anh nhé. Trong thành phố thôi.”

“Ừ. Vậy mai anh đón em ở đâu? Máy giờ?”

“Chỗ quán cũ anh nhé. Em học thêm ở Quốc gia đến ba rưỡi.”

“Ừm. Vậy anh sẽ chờ em ở đó. Em đi bus đến trường nên không mang mũ bảo hiểm nhỉ? Anh sẽ mang hai cái.”

“Vâng ạ. Anh cho em mượn một cái. Anh sắp đi ngủ chưa?”

“Chưa. Hàng xóm anh vẫn đang đục tường sửa nhà ở bên. Giờ vẫn còn sớm. Chắc phải gần mười giờ họ mới xong. Anh tính mười rưỡi mới ngủ.”

“Vâng ạ. Vậy chúc ngủ ngon nhé. Em đi tắm một chút rồi đi ngủ sớm đây ạ.”

“Hôm nay em mệt à?”

“Cũng một chút thôi ạ. Thôi chào anh nhé.”

“Ừm. Bonne nuit em.”

“Bonne nuit anh.”

Ngôn đợi đến khi nghe thấy tiếng “tút tut” kết thúc cuộc gọi rồi mới bỏ điện thoại xuống. Lòng anh hân hoan sung sướng. Đứng bật dậy, anh nhún nhảy quanh phòng, miệng không ngừng hồ hởi nói:

“Ồ dia!Ồ dia!Ồ dia! I’m so great! Thật tuyệt vời!”

Rồi giương một tay lên gần giống như tượng Nữ thần Tự do, nhưng chân không đứng nghiêm mà tạo thành thế “hổ tấn” của một võ sư.

Mình có đang nằm mơ không nhỉ? Thử véo má xem.

Và Ngôn véo má một cái thật đau.

Hu ra! Làng nước thân yêu của Ngôn đẹp trai ơi, đây là thật! Ha ha ha!

Chợt một ý nghĩ nảy đến trong đầu Ngôn khiến anh khựng lại. Anh nhớ lại giọng nói của Huế Anh.

Hắn là em ấy vẫn đang buồn lắm. Em ấy cần đi đâu đó cho khuây khỏa. Em ấy cần thư giãn và quên đi quá khứ. Vậy thì... vậy mình không được làm em ấy buồn nữa. Chưa hẳn mọi chuyện sẽ như ý mình đâu. Phải đứng đắn với em ấy, phải cư xử cho tốt, không được để điều gì đó không hay xảy ra...

* * *

Ngày hôm sau, Ngôn đến chỗ hẹn đợi Huế Anh. Được gặp lại cô, Ngôn cười tươi hạnh phúc. Huế Anh cũng mỉm cười nhẹ, cất tiếng chào Ngôn rồi lên xe.

“Em đoán xem chúng mình sẽ đi đâu?” Ngôn vừa lái xe vi vút vừa hơi ngoái lại đằng sau.

“Ý nghĩ trong đầu anh Ngôn, chỉ có người trời mới đoán được.” Huế Anh đáp.

“Em nói chỉ có chuẩn... Hi hi. Thiên thần cũng là người trời mà.”

“Vậy thì sao anh?”

“Em là một thiên thần.”

“Ừ, anh hãy nhớ mình đang lái xe dưới mặt đất nhé. Không phải tung em lên mây xanh đâu.” Huế Anh cười.

“Có lẽ anh phải buộc em lại bằng một sợi dây vào cốp xe thôi. Kéo em bay mất. Ha ha ha.”

“Giống bóng bay hả anh?”

Không đâu ở Hà Nội có một khu vườn đẹp như thế. Những hàng cây lá đỏ, cao bốn mét, được trồng thẳng tắp suốt quãng đường dài bằng một sân bóng. Vòm lá vươn rộng gần như che kín bên trên lối đi. Lá nổi lá, cành nổi cành, đan xen nhau từ cây này sang cây kia. Ánh nắng chiều xiên qua kẽ hở giữa các nhánh cây, chiếu xuống mặt hồ bên cạnh, phản sáng long lanh trên từng gợn sóng nhấp nhô lững lờ. Ven bờ được xây gạch màu xanh lam đậm, cứ mười ô lại có một chậu sành màu tím trồng những cây hoa trạng nguyên...

“Anh đã từng đến đây rồi à?”

“Chưa. Anh không đi hết các công trình mình đã đầu tư.”

“Í ẹ.” Huế Anh khẽ lè lưỡi. “Anh lại làm trời nổi gió lốc.”

“Em thấy ở đây đẹp chứ?”

“Vâng ạ. Đẹp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của em.”

Ngôn dặt tay Huế Anh dạo bước qua hàng cây lá đỏ.

“Anh Ngôn ơi!” Huế Anh khẽ nói. “Em... em có điều này muốn hỏi anh...”

“Ừ, em hỏi đi.”

“Có thật... anh yêu em không?”

Huế Anh biết rõ câu trả lời, nhưng vẫn hỏi.

“Hơn nửa năm cách xa, nhưng anh vẫn không thôi những suy nghĩ về em. Trong lòng anh chỉ biết có em thôi, Huế Anh. Đó là sự thật. Và anh biết anh thật sự yêu em.” Ngôn nói.

“Cho dù chỉ là yêu đơn phương sao? Như vậy anh rất đau khổ mà. Sao anh lại...?”

“Đúng. Rất đau khổ. Cảm giác bấp bênh. Chơi vơi. Không biết tương lai sẽ ra sao, định mệnh sẽ thế nào. Nhưng anh có thể làm gì được? Tình cảm, nó cứ sống trong anh. Anh không ngăn được. Anh chỉ biết yêu thôi. Còn đơn phương hay như thế nào đi nữa, anh chỉ biết là anh mãi yêu em thôi. Em đã từng nói với anh là: hạnh phúc tồn tại trong cả đau khổ nữa, đúng không? Nhưng theo anh, chính xác hơn là: sau chuỗi ngày đau khổ, hạnh phúc sẽ nảy sinh. Hạnh phúc sẽ đến với ai biết tin yêu và hy vọng. Và anh đã chờ...”

“Nhưng em... em cảm thấy... em không xứng đáng với anh.” Huế Anh khẽ cúi mặt.

“Đừng nói vậy, Huế Anh. Đối với anh, không ai xứng đáng hơn em đâu. Anh không cần biết quá khứ em thế nào, tình yêu của em đã từng có với người khác thế nào,... anh chỉ muốn yêu em và muốn được em yêu mến mà thôi.”

Họ bước đi bên nhau, thỉnh thoảng. Chỉ có tiếng chim hót ở ngọn cây nào đó và tiếng xào xạc lá động khi gió nhẹ lướt qua. Nắm bàn tay nhỏ bé, mềm mại của Huế Anh trong tay mình, Ngôn mỉm cười hạnh phúc. Mắt anh nhìn lên những tán cây được chiếu xiên tia nắng, nhưng tâm hồn lại đang cảm nhận sự ấm áp nơi lòng bàn tay, và phác họa thật chân thực đường nét nhỏ nhắn, thon thon của những ngón tay Huế Anh. Quay sang nhìn cô, anh bắt gặp ánh mắt bồ câu kiều diễm cũng đang nhìn mình. Đường mí rõ nét, hàng lông mi cong cong, đen đậm khiến Ngôn cảm thấy bình an, hài hòa, như chạm thấy vẻ hiền hậu từ trong tâm hồn đơn sơ trong trắng của cô. Anh dừng bước, và Huế Anh cũng đứng lại. Đưa bàn tay lên xoa nhẹ một bên má, những ngón tay anh cảm nhận được sự mềm mịn, trắng hồng của làn da trên khuôn mặt Huế Anh. Rồi luồn những ngón tay qua làn tóc phía sau tai cô, anh nhẹ nhàng ôm lấy cổ Huế Anh, khẽ đẩy về phía mình. Đôi mắt bồ câu đóng lại dịu dàng. Những bờ môi đến gần nhau hơn. Và khi cánh mũi cô chạm vào mũi anh cũng là lúc xúc giác anh cảm nhận được làn môi mềm mại yêu kiều cùng hơi thở ấm áp đang khẽ phả ra, xoa dịu niềm vui sướng rạo rực bùng lên trong anh...

“Em có định nghĩa được hạnh phúc là gì không?”

“Em... em...” Huế Anh thẹn thùng, khẽ đáp. “Em không biết miêu tả cảm giác ấy thế nào... Em chỉ muốn khoảnh khắc này sẽ không bao giờ trôi mất.”

“Sẽ qua đi thôi em. Nhưng tình yêu của anh thì không bao giờ mất được.” Ngôn ôm chặt Huế Anh vào lòng, khẽ thăm thì bên tai cô. “Em có yêu anh không?”

“Trước đây, em rất bối rối, rất phân vân. Nhưng bây giờ, em biết em đã yêu anh rồi. Hôm qua, đọc thư của anh, em không thể không cảm thấy sự chân thành trong mỗi lời anh nói. Vậy ra... anh đã tương tư về em nhiều như vậy kia à?”

“Như một con hổ ốm. Chỉ có phương thuốc duy nhất là muốn đi săn em thôi, Thỏ yêu dấu ạ.”

Huế Anh cười hạnh phúc trong cái ôm chặt của vòng tay Ngôn. Mọi nỗi đau buồn trong lòng cô đã hoàn toàn tan biến. Giờ đây, cô đang sống trong hơi ấm của hạnh phúc tình yêu. Một tình yêu mới. Mọi giác quan của cô đều cảm nhận được tình yêu trong tâm hồn Ngôn. Đôi mắt nhắm lại, nhưng cô nhìn thấy sâu thẳm khoảng không gian mênh mông trong lòng Ngôn chỉ dành riêng cho cô mà thôi. Cô nghe rõ tiếng trái tim Ngôn đang đập từng bừng trong lồng ngực, đang tìm cách hòa cùng nhịp với trái tim cô. Và cô nghe thấy một âm thanh vang vọng từ nơi sâu thẳm ấy, một thứ âm thanh tuyệt diệu mà rất đỗi gần gũi, thân thương:

“Huế Anh ơi, em là nữ hoàng trong trái tim anh. Anh yêu em nhiều lắm.”

* * *

Những tầng mây vẫn trôi lững lờ. Ngày cuối năm âm u, không hưởng trọn một tia nắng yếu ớt. Vài viên xộp tròn giả tuyết bị gió thổi bay bay, chưa đập góc tường đã phải xoáy quanh cơn lốc tí xíu, rồi lại lon ton suốt mặt đường. Những sợi kim tuyến tua rua quán quanh cây thông đã hơn một tuần, giờ vẫn chưa được gỡ xuống. Chúng phát phơ khi luồng khí lạnh thoáng qua, lấp lánh trong ánh sáng buổi ban mai.

Những bóng áo đen đi qua đi lại vội vàng. Chị Ngân sửa lại chiếc khăn trắng trên đầu bé út. Đôi mắt chị bình thường đã giống hết mẹ rồi, nhưng giờ đây lại càng giống hơn vì đều đầm nước mắt. Chị ôm lấy vai mẹ, nâng đỡ cho nỗi thổn thức đau đớn của bà. Đôi tay hai người run run từng hồi cùng với tiếng nấc nghẹn ngào. Họ dường như không nghe thấy tiếng kèn đồng vang lên theo nhạc bài “Sự sống thay đổi mà không mất đi”:

“... Cuộc sống này, kìa hoa nở và hoa úa phai,

Nắng lên rồi thì đêm tắt thở,

Mây tím giăng trời thì nắng tan đi...”

Những ngọn nến chập chờn leo lắt. Những bông hoa cúc quỳ mùi khói nhang lay động vì tiếng khóc nức của Huế Anh. Bên linh cữu Sơn Ngôn, Huế Anh cố gắng nhìn ngắm gương mặt thân thương với vầng trán cao, đôi lông mày hiền hòa của anh lần cuối, nhưng không nhìn rõ vì nhòe nước mắt. Bàn tay cô không còn sức để nhấc lên, chạm vào thi hài anh. Cô đang ở ngay gần anh, nhưng anh thì đã đi xa mãi mãi.

“Tội nghiệp thằng nhỏ...” Ông bác họ nội của Ngôn nói nhỏ với một người đến viếng. “Còn trẻ mà đã mắc bệnh lạ ở não... Không biết nó bị lâu chưa mà cả nhà chẳng ai biết. Đùng một cái đã đi rồi...”

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Huế Anh nhớ lại nụ cười hiền hòa của Ngôn, những câu nói pha trò và biết bao sự ân cần ngọt ngào của Ngôn khi còn hạnh phúc bên cô. Hai tháng yêu nhau, thực sự là quá ngắn ngủi. Cô nhớ cái ôm đầu tiên nơi “con đường tình yêu”, nhớ vườn cây lá đỏ có bóng dáng Ngôn, nhớ bức tranh chân dung xếp bằng bào gỗ mà Ngôn tặng cô nhân dịp Noel... Một lễ Noel ấm áp, lung linh. Cô và Ngôn quàng chung chiếc khăn len đen tuyền, ngồi bên nhau và lắng nghe tiếng chuông đêm vang khắp nền trời. Nhưng cô không biết rằng đó là lần cuối cùng cô cảm nhận được hơi ấm nơi bờ vai Ngôn, giọng nói hiền hòa từ miệng Ngôn. Đêm hai mươi chín tháng mười hai, anh đã ra đi đột ngột sau một cơn đau khủng khiếp trên đỉnh đầu.

Vợ chồng chú Dũng cùng cô con gái cũng đến đưa tiễn Ngôn. Khuất sau vành gọng đen dày của chiếc kính cận, đôi hàng mi Thu xót xa, nước mắt chan hòa. Lúc mới nghe chuyện, em hết sức bàng hoàng và không thể tin được lời bố nói. Nhưng đến khi nhìn thấy tận nơi, một màu tím ngắt bao quanh quan tài Ngôn, Thu mới đau đớn chấp nhận sự thật là anh đã mãi mãi ra đi. Em đã không còn người anh thân thương sẵn sàng giúp đỡ mỗi lần em suy sụp tinh thần. Từ nay về sau, em sẽ không còn được nghe những mẩu truyện ngụ ngôn sống động cùng những lời khuyên bảo chân thành đáng nhớ của người thầy nhân ái từng dạy mình nữa.

Huế Anh đón đầu nhìn theo đoàn đưa tiễn khiêng thi hài Ngôn lên xe. Tay cô run run nắm lấy tấm ảnh trong túi áo. Và tai cô dường như còn nghe rất rõ tiếng hát của Ngôn hôm nào:

“Papa aime maman

Maman aime papa

Là là là là là là

Là là là là là là...”

HẾT.

—

Tác giả: Vũ Xuân Nguyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tinh-ca-xot-xa>